BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

EKİM 1985 FİATI: 7,5 DM; 20 FF; 50 ÖS; £2; 175 TL

FAŞİZM ÜZERİNE TARTIŞMA BELGELERİ

Sayı 16

YAYINCININ NOTU

000000000000000

Bu sayımızda, TKP/ML(B) içinde yürüyen Faşizm üzerine bir tartışmanın elimize geçen bazı belgelerini olduğu gibi devrimci kamuoyuna sunuyoruz. Sözü geçen belgelerden üçü:

* "Cephe konusundaki görüşlerimi içeren yazımdır"
* "Cephe sorunu üzerine biraz daha'
* "Menşevizme karşı mücadele, Bolşevizmin zaferinin garantisidir"

başlıklı belgeler aynı yazara aittir.

'Cephe konusundaki görüşlerimi içeren yazımdır başlıklı yazıyla ilgili' aşlığını taşıyan yazı, sözü geçen yazıya cevap taslağı olarak bir başka rkadaş tarafından hazırlanmıştır. Bu yazıyı ve bu yazıya bir başka aradaşın yazdığı kısa notları da belge olarak yayınlıyoruz.

'Faşizm ve Cephe üzerine" başlıklı yazı, bu tartışmada bir başka arkadaşın tavrını belgeleyen bir yazıdır.

ir başka arkadaşın, "İşçinin Sesi"nin faşizm konusundaki görüşlerini leştiren yazısı da, aynı konuda olduğu için, o yazıyı da bu belgeler ile irlikte yayınlıyoruz

5.53

Ayrıca ek olarak, tartışman[illegible] noktası olan "Birlik Birlik Diye Birliğe Vurulan Darbe" yazısını da tartışmalar sonrasında verilen son biçimi ile bir kez daha yayınlıyoruz.

Yayınladığımız bu yazıların bir bö[illegible]e savunulan görüşler, yer yer Bolşeviklerin bu konuda bugüne kadar savunduğu temel tezleri kökten reddeden görüşlerdir. Tartışılan sorunların bilimsel bir temelde aydınlığa kavuşturulması için derinlemesine bir araştırma-tartışma bu konuda kendini mutlak bir zorunluluk olarak dayatmaktadır. Burada tartışılan sorunlar yalnızca Bolşevik Partizan çevresinde tartışılan sorunlar değil, bütün Türkiye Marksist-Leninist ve devrimci hareketi ve evet, bütün dünya Marksist-Leninist ve devrimci hareketi içinde tartışılan, çözüm bekleyen sorunlardır.

Kabaca:

* Faşizm nedir?
* Faşizm ile burjuvazinin diğer iktidar biçimleri arasındaki temel farklılıklar nelerdir?
* Faşizmin sınıfsal temeli nedir?
* Faşizm hangi sınıfın (sınıfların) iktidar biçimidir?
* Emperyalist ülkelerde faşizm ile, emperyalizme bağımlı geri ülkelerde faşizmin farklılıkları var mıdır?

* "Yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerde faşizm süreklidir" şeklinde bir tez doğru mudur?

* Faşizmin iktidarda olduğu bir ülkede, devrim aşamasında değişiklik sözkonusu mudur?

* Anti-faşist cephe taktiği nedir? Anti-faşist cephe hangi sınıf güçlerini içerir?

* Sosyal-faşizm teorisi doğru mudur? Hedefi nedir?

vb. soru ve sorunlara, bu konuda Marksist-Leninist temel görüşlere dayanılarak cevap verilmesi, bu cevaplar ışığında bu konuda şimdiye kadar söylenenlerin sınanması, bütün Marksist-Leninistler açısından acil bir görevdir.

Açıktır ki, burada yayınladığımız yazılar hakkında kesin bir yargıya varılması da ancak böyle bir görevin çözülmesi süreci içinde mümkündür.

Biz bu bilinçle, en azından bugünkü tartışmanın TKP/ML(B) içinde hangi görüşler temelinde yürütüldüğünü belgelemek, bu konuda görüş ayrılıklarının derinliğini ve hangi noktalarda olduğunu gösterebilmek için bu belgeleri bu biçimde toplu halde yayınlamayı doğru ve yararlı görüyoruz.

Ekim 1985

V.i.S.d.P.: U.T.W.
P.O.BOX 461
LONDON E8 4JB
ENGLAND

CEPHE KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİMİ İÇEREN YAZIMDIR

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Yoldaşlar, ben bu yazımda "Birlik diye birliği vurulan darbe" başlıklı yazı hakkında görüşlerimi açıklayacağım.

İç organın ikinci sayısındaki s.17'den s.18'deki "Bugünkü durum ve komünistlerin görevi" başlıklı yazıya kadar olan kısımla hemfikirim, bu tavır doğru Marksist-Leninist bir tavırdır.

"Bugünkü durum ve komünistlerin görevi" başlıklı yazının ikinci paragrafındaki görüşü doğru bulmuyorum. Şöyle denilmektedir:

> "12 Eylül hareketi sonucu, burjuva anlamda da olsa bir demokrasiden faşizme geçilmemiştir. Değişiklik demokrasi ile faşizm arasındaki bir değişiklik değildir. Değişen faşizmin biçimi olmuştur. Faşizmin daha geri bir biçiminden, açık askeri bir biçimine geçilmiştir."

Bu konudaki görüşlerim özetle şöyledir:

Türkiye'de sürekli faşızm hakim olduğu görüşüne ve aynı zamanda tüm yarısömürge yarı-feodal ülkelerde faşizm süreklidir anlayışına katılmıyorum. (Ki sizin buradaki anlayışınız bundan kaynaklanmaktadır, bu Partizan döneminden kalan bır anlayıştır.) Çünkü Dimitrov yoldaş faşizmi şöyle açıklamaktadır:

> "Faşizm, finans kapital iktidarının ta kendisidir. Faşizm, işçi sınıfının ve köylülüğün devrimci kesiminin ve aydınların şiddetle ve kanla ezilmesinin örgütlendiği düzendir.(abç) Faşızm, dış siyasette, diğer halklara karşı hayvanca nefreti körükleyen şövenizmin en vahşi biçimidir." (Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe, s.68)

> "Faşizmin iktıdara gelmesi, bir burjuva hükümetinin yerini bir diğerinin ALMASI gibi BASİT bir olay değıldir. Aksine burjuvazinin sınıf hakimiyetinin bir devlet biçimi olan burjuva demokrasisinin, başka bır devlet biçimi ile, yanı burjuvazinin açık terörcü dıktatörlüğü ile(abç) değiştirilmesıdir. Bu farkın görmezlikten gelinmesi, faşistlerin iktidarı ele geçirme tehlikesine karşı, devrimci proletaryanın şehir ve köylerdeki en geniş emekçi tabakalarını mücadeleye seferber etmesini ve burjuva kampı içindeki mevcut çelişmelerden yararlanmasını önleyen ciddı(abç) bir hata olurdu." (aynı yapıt, s.69)

> "Faşizm, işçilere "adil bir ücret" vadetti; fakat gerçekte onlara daha düşük, yoksul bir hayat düzeyi getirdi. Faşizm, işsizlere iş vadetti, fakat gerçekte onlara daha da büyük açlık belası, kölece çalışma, zorunlu çalışma getirdi. Faşizm, gerçekte işçileri ve ışsizleri kapitalist toplumun bütün haklardan yoksun köleleri haline dönüştürür, onla rın sendikalarını ortadan kaldırır, grev hakkına el koyar ve işçi basınını yasaklar, sosyal sigorta fonlarını yağmalar. İşletmeleri ve fabrikaları kapitalistlerin sınırsız keyfi hakimiyetinin hüküm sürdüğü kışlalar haline getirir." (aynı yapıt, s.72) (abç)

Yoldaşlar, tüm bu alıntıları neden yaptım? Sızler "Faşizmin daha geri bir biçiminden, açık askeri bir biçimine geçildiğini" savunuyorsunuz. Halbuki yukarıda Dimitrov yoldaştan yaptığım alıntılar çok açık ve yorumlanmaya gerek duyulmadan, sizin bu konudaki görüşünüzün yanlışlığını ortaya çıkarır. Türkiye'de 1974-1979'ları bilenler, o dönemlerdeki fark ile bugünkü farkın "açık faşizm"le "gizli faşizm" şeklindeki bir fark değil, burjuva demokrasisinin şu veya bu oranda (işçi sınıfının demokratik kuruluşlarının serbest olması, örgütlenebilmesi ve düşüncelerini yayabilmesi vs.)

varlığını ve bugünkü durumda ise hiçbir demokratik hakkın olmadığını ortaya koymaktadır.

Yarı-sömürge ülkelerde faşizmin sürekliliği sorununa gelince, bugün herhalde Yunanistan'da faşizm vardır diyemezsiniz! Yine Dimitrov yoldaşa başvuralım:

"Haritadan ayrıca, Alman faşizminin, İspanya'nın büyük bir kısmını, Fransa'nın güney bölgelerini ve Yunanistan'ı, Türkiye'nin büyük bir kısmını, Suriye, Filistin ve Kuzey Afrika'yı "cömertçe" faşist İtalya'ya bıraktığını öğreniyoruz." (aynı yapıt, s.257) (abç)

"Burjuva demokratık ülkelerde emekçilerin sosyal kazançlarına karşı, demokratik özgürlüklere karşı, işçi hareketine karşı başkaldıran gericiliği kesın yenilgiye uğratmak,
İspanya ve Çin halkının faşist haydutlara karşı zaferini güvence altına almak..." (ay, s.264)

Dimitrov yoldaş bu dönemde 1935-38'lerde sadece dört ülkeyi faşist olarak değerlendirmektedir. Diğer ülkelerde yer yer faşist eğilimlerden bahsetmektedir, bazı ülkelerin ise burjuva demokratik ülkeler olduğunu ortaya koymaktadır. Bundan hareketle, bizim şimdiye kadar savunduğumuz "yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde faşizm süreklidir" anlayışını yanlış görmekteyim.

Aynı iç organın 20. sayfasında baştan 4. ve 5. paragrafta şöyle demektesiniz:

"Kendisine komünist diyen hiç kimse, bolşevik parti inşa etmeden, böyle bir partinin önderliğinde olması gereken "cephe" yolunda şimdiden çalışmalara girme saçmalığında bulunmaz.

Böyle bir parti yaratılmadan cephe oluşturmaya çalışmak, ya olmayacak bir işle uğraşmaktır; ya da işçi sınıfı adına yola çıkarak işçi sınıfını burjuvazinin değişik kesimlerinin peşine takmaya çalışmak demektir." (abç)

Yoldaşlar, bu anlayış doğru değildir. Şöyle ki: Tabii ki yaratılacak olan bir cephenin komünist partisi önderliğinde olması çok iyi birşeydir ve komünistlerin istediği birşeydir bu! Fakat komünist partisinin bunu yapabilecek bir gücü yoksa, bu şu anlama gelmemelidir: Faşizmi geçici olarak da olsa iktıdardan ındirecek olan bir anti-faşist cepheye katılmayacağız. Bu anlayış sizin şu yukardaki yazınızda vardır. Bu şu anlayışı beraberinde getirir: Misal, Türkiye'de faşizm iktidardadır ama bizim önderlik yapabilecek gücumüz yoktur, yeterli kadromuz yoktur, biz bunları yaratana kadar, faşizmı ıktidardan geçici olarak devirecek olan cephelere girmeyeceğiz! Sizin bu anlayışınız Dimıtrov'la çelişmektedir. Aynı zamanda, Yunanıstan'da faşist iktidarın devrilmesıne ve bugünkü burjuva demokrasisinin önemlı ölçüde uygulandığı bir ıktidarın gelmesi için mücadele edilmemeliydi; aynı zamanda El Salvador'da anti-faşist cephe kurup faşistlere karşı mücadele yürütülmemelidir, çünkü El Salvador ve Yunanistan'da komünist partileri önderlik etmediler ve etmiyorlar!

Komünıst partilerin önderliğinin sağlanabilmesi için Dimitrov yoldaş şöyle demektedir:

"Komünıst Partisinin işçi sınıfı mücadelelerindeki önder rolü mücadele ile kazanılmalıdır. Bunun için komünistlerin önder rolü üzerine lafazanlık etmenin hiçbir faydası yoktur. Bunun için her gün kitle çalışması yaparak ve doğru bir siyaset izleyerek işçi kitlelerinin güvenini kazanmak, fethetmek gerekir. Bu da ancak biz komünistler siyasi çalışmamızda kitlelerın sınıf bilincinin gerçek seviyesini ve onların ne ölçüde devrimcileşmiş olduklarını ciddiyetle gözönünde bulundurursak, somut durumu kendi isteklerimize dayanarak değil, gerçek temelinde doğru değerlendirirsek mümkün olacaktır. Geniş kitlelerin komünizm saflarına geçmelerini sağlamak için çalışmalarımızı sabırla ve adım

adım sürdürmeliyiz. Bizi şiddetle uyaran Lenin'in sözlerini hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız:

"... Bizim için eskimiş olanı, SINIF İÇİN, KİTLELER İÇİN de eskimiş olarak görmemeliyiz, bütün mesele budur." (V.İ.Lenin, "Sol Komünizm", Bir Çocukluk Hastalığı)

Yoldaşlar, birleşik cephe siyaseti için daima ve her yerde sadece tehlike kokusu alan saflarımızdaki böyle doktrinci unsurların sayısı hala az mıdır? Birleşik cephenin tümü bu yoldaşların gözünde tek tehlikedir. Ama bu sekter "ilkelere bağlılık", kitlelerin mücadelesine doğrudan doğruya önderlik etmenin güçlükleri karşısında siyasi çaresizlikten başka birşey değildir." (ay, s.142) (abç)

"Güvenlerini kazanmak için kitlelerin içinde verilmesi gereken inatçı mücadele küçümsenmiştir. İşçilerin kısmi talepleri uğrundaki mücadele ve reformcu sendikalar ve faşist kitle örgütleri içinde çalışma ihmal edilmiştir. Birleşik cephe siyasetinin yerini, çoğu zaman yavan çağrılar ve soyut propaganda almıştır." (ay, s.143) (abç)

Yoldaşlar, burada Dimitrov yoldaşın görüşleri çok açık ve nettir, bunu yorumlamaya gerek yoktur. Bu alıntılarla sizin yukarıdaki görüşünüzü karşılaştırdığımızda yanlışınız ortadadır.

Dimitrov yoldaştan bu konu ile ilgili bir alıntı daha yapacağım ve Dimitrov yoldaş Stalin yoldaştan bir alıntı yapmaktadır, bu iki alıntıda kesinlikle komünist partisinin güçlü olmasını falan şart koşmuyorlar.

"Birleşik cephenin kurulması için başarılı bir mücadele, PARTİNİN ROLÜNÜ KÜÇÜMSEYEN eğilimlere karşı, LEGALİZM HAYALLERİNE karşı, gerek faşizmin tasfiyesinde, gerekse birleşik cephenin uygulanmasında KENDİLİĞİNDENCİLİĞE VE KENDİLİĞİNDEN HAREKETE DAYANAN eğilime karşı, TAYİN EDİCİ EYLEM ANINDAKİ EN UFAK BİR BOCALAMAYA karşı saflarımızda sürekli bir mücadele verilmesini zorunlu kılar.

Stalin yoldaş bize şunu öğretiyor:

"Parti, kendi faaliyeti içinde en yüksek ilkelerde sağlamlığı (ilkelerde sağlamlık, sekterlikle karıştırılmasın!), kitlelerle en azami bağ ve temas kurmakla (kuyrukçulukla karıştırılmasın!) birleştirmeyi bilmelidir (abç). Çünkü bu şart gerçekleşmeden partinin kitlelere öğretmesi ve onlardan öğrenmesi, kitlelere önderlik ederek onları partinin seviyesine yükseltmesi ve onların sesine kulak vererek en acil taleplerini bilmesi imkansızdır." (J.V.Stalin, C.7, s. 33)" (ay, s.144)

İç organ sayfa 20'de "Gerçek bir anti-faşist cephe ve komünistlerin görevi" başlıklı yazıdaki 1. paragraftaki anlayış da "faşizmin Türkiye gibi ülkelerde sürekli olduğu" yanlış anlayışının ürünüdür ve biraz önce eleştirdiğim konudur.

Yine şu anlayış da içerisinde önemli hata barındıran bir anlayıştır. Şöyle diyorsunuz:

"Çok açıktır ki, ülkemizde faşizmin yıkılışı bir devrim sorunudur."

Bu görüş şöyle formüle edilseydi, doğru olurdu: "Çok açıktır ki ülkemizde faşizmin bir daha gelmemek üzere yıkılabilmesi, proletarya önderliğinde kazanılacak bir devrim sorunudur." Böyle demez de sizin gibi bir formül koyarsak, o zaman anti-faşist cephelerin geçici olarak faşizmi iktidardan indirmesi imkansızdır yanlış anlayışını yayar ve bu, iktidara gelmiş olan bir faşist iktidarı alaşağı etmek için mücadelenin gereksiz olduğu görüşünü yayar.

Dimitrov yoldaş, faşizmin iktidarda olduğu ülkelerde şöyle önermeler yapar:

"Faşizmin iktidara gelmesi nasıl önlenebilir ve iktidara geldikten sonra

faşizm nasıl altedilebilir? Komünist Enternasyonalin cevabı şudur: BİRİNCİ OLARAK YAPILACAK İŞ, BAŞLANMASI GEREKEN İLK İŞ, BİR BİRLEŞİK CEPHE KURMAK VE HER FABRİKADA, HER MAHALLEDE, HER BÖLGEDE, HER ÜLKEDE VE BÜTÜN DÜNYADA İŞÇİLERİN EYLEM BİRLİĞİNİ SAĞLAMAKTIR. PROLETARYANIN MİLLİ VE ULUSLARARASI ALANDA EYLEM BİRLİĞİ, İŞÇİ SINIFININ ELİNDE SADECE BAŞARILI BİR SAVUNMA İÇİN DEĞİL, AYNI ZAMANDA FAŞİZME, SINIF DÜŞMANINA KARŞI BAŞARILI BİR KARŞI SALDIRI İÇİN DE GÜÇLÜ BİR SİLAHTIR." (ay, s.88)

"Hangi parti ya da örgütten olursa olsun, işçi sınıfının bütün kesimlerinin eylembirliğinin sağlanması, İŞÇİ SINIFININ BÜYÜK ÇOĞUNLUĞU DAHA KAPİTALİZMİN YIKILMASI VE PROLETARYA DEVRİMİNİN ZAFERİ UĞRUNDAKİ MÜCADELEDE BİRLEŞMEMİŞ OLSA BİLE ZORUNLUDUR." (ay, s.89)

"Yoldaşlar, önümüzdeki meselelerin belki de en önemlisi, faşizmin iktidarda olduğu ülkelerde birleşik cephenin kurulması için mücadeledir. Bu ülkelerde mücadele, hiç şüphesiz, legal işçi hareketlerinin olduğu ülkelerden çok daha zor şartlar altında yürütülmektedir. Faşist ülkelerde, faşist diktatörlüğe karşı mücadele içinde gerçek bir anti-faşist halk cephesinin geliştirilmesi için bütün şartlar vardır." (ay, s.105)

"Oysa faşist ülkelerdeki komünistler için kitlelerin bulunduğu her yerde olmak son derece önemlidir. Faşizm, işçileri legal örgütlerinden yoksun bırakmıştır. İşçileri faşist örgütlere girmeye zorlamıştır ve işte kitleler, ister zorla veya ister kısmen gönüllü olsun, orada bulunuyorlar. Bu faşist kitle örgütleri, bizim kitlelerle temasa geldiğimiz legal veya yarı-legal etki alanımız olabilir ve olmalıdır. Bu örgütler bizim tarafımızdan kitlelerin günlük menfaatlerini savunmak için legal veya yarı-legal hareket noktası haline getirilebilir ve getirilmelidir. Komünistler, bu imkanların değerlendirilmesinde, kitlelerle bağ kurmak için faşist kitle örgütlerinde seçim yoluyla kazanılabilir mevkileri ele geçirmelidir. Ve böyle bir faaliyetin bir devrimci işçi için uygunsuz ve değersiz olduğu önyargısını kafalarından tamamen söküp atmalıdırlar." (ay, s.108-109)

Bu alıntılardan da görüleceği gibi faşizme karşı mücadelenin verilmesi gerektiğini, bunun için de geniş yığınlar içinde kurulacak olan anti-faşist cephenin gücü doğrultusunda mücadeleyi şart koşmaktadır. Bu şu demek değildir: "herşey faşizme karşı mücadeledir." Faşizme karşı mücadele demokratik halk devrimi mücadelesine bağımlı olmak zorundadır. Lenin yoldaş bu konuda şöyle der:

"Demokrası uğruna mücadelenin, proletaryayı sosyalist devrimden saptırabileceğine veya sosyalist devrimi en azından arka plana iteceğine, örtbas edeceğine inanmak büyük bir yanılgı olurdu. Aksine tam bir demokrasiyi gerçekleştirmeden sosyalizmin başarıya ulaşması nasıl imkansızsa, demokrasi uğruna çok yönlü, kararlı ve devrimci bir mücadele yürütmeyen proletaryanın da burjuvaziye karşı zafer kazanmak için hazırlanması imkansızdır." (ay, s.173)

Sayfa 20'de şöyle diyorsunuz:

"Bu konuda Dimitrov, ve Dımıtrov'a dayanan İbrahim yoldaşın son derece doğru tespitleri vardır. Bunu anlayabilmek için Dimitrov'un birleşik cephe ile ilgili eserlerine kabaca bir göz atmak yeterlidir."

Benim görüşüme göre de Dimitrov'la İbrahim yoldaş arasında bu konuda uyumluluk vardır! Fakat bu şu gerçeği yoketmemelidir: Dimitrov yoldaş 1930-36 yılları arasında yaptığı çeşitli konuşmalarında ve yazılarında sadece dört ülkede faşizmin iktidarda olduğunu ortaya koymaktadır. Kaypakkaya yoldaş ise bu dönemde Türkıye'de askerı faşist dikkatörlüğün olduğunu ortaya koymaktadır. Ocak Yayınları, İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar s.141'de şöyle denmektedir:

" 8. Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir

diktatörlüktür."

Bu konuda Kaypakkaya yoldaş, Dimitrov yoldaş ve Komünist Enternasyonal ile çelişmektedir. Bu anlayış aynı zamanda siz yoldaşlarda da vardır. Yukarıda değindiğim konuda bunu ortaya koymaya çalıştım.

Sayfa 20'de son paragrafta şöyle diyorsunuz:

"Proletaryanın bolşevik partisini inşasının gündemde olduğu bir sırada böyle bir partinin önderliği olmadan oluşan cephe, eğer oluşursa, işçi sınıfı adına hareket eden çeşitli burjuva, küçük-burjuva temsilciliğini üstlenen örgütlerin bir cephesi olur. Kendisine komünist diyenlerin yapması gereken, böyle bir cephenin kuyruğuna takılmak değildir. Onun kuyruğuna takılmak, işçi sınıfı adına işçi sınıfını burjuvazinin değişik kesimlerinin peşine takmaya çalışmak demektir."

Buradaki görüşünüz de Dimitrov yoldaşla çelişen bir görüştür. Çünkü Dimitrov yoldaş herhangi bir cephenin kuruluşu için mutlaka da komünist partisinin önderliği şarttır diye bir şey söylemiyor. Aynı zamanda böyle bir cephe içinde yer almak demek, işçi sınıfını burjuvazinin değişik kesimlerinin kuyruğuna takmak değildir. Çünkü bizzat Dimitrov yoldaş böyle cephelere katılınması gerektiği ve komünist partisinin, Marksist-Leninist görüşlerini bu cephe içinde propaganda ve ajitasyon serbestisi ile yayması gerektiğini söyler. Böyle cephelerin içinde çalışmak doğru Marksist-Leninist bir tavırdır. Sizin bu konuda bana şunu ispatlamanızı istiyorum: Dimitrov yoldaşın ve Komünist Enternasyonal'in parti inşasının birinci aşamasında anti-faşist cepheleri reddettiğini; o zaman tartışmamız daha iyi olacaktır. Ben böyle bir anlayışı Dimitrov yoldaşta görmedim!

Sayfa 21'de, "Gerçek bir anti-emperyalist cephe ve komünistlerin görevleri" yazısının birinci paragrafında şöyle diyorsunuz:

"Gerçek bir anti-faşist cephe, aynı zamanda emperyalizme karşı da tutarlı bir mücadele cephesi olmak zorundadır. Her türden ve büyüklükteki emperyalizme karşı çıkan bir cephe olmalıdır."

Önce şunu belirtmekte yarar vardır! Ben bu görüşü yanlış bulmuyorum, yalnız bu "gerçekten" anti-faşist kavramını kullanıp işte her cephenin mutlaka da böyle olması gerektiğini savunup, faşizmi geçici olarak yenilgiye uğratan ve dolayısıyla proletaryanın örgütlenmesini kolaylaştıracak olan cepheleri reddetmek için kullanılırsa yanlış görürüm. Mesela bir örnek vereyim. Fransız Komünist Partisi ve Fransız Sosyalist Partisinin 1934'te kurdukları cephe GERÇEKTEN bir anti-faşist cephe miydı? Hayır! Buna rağmen ne olmuştur? Bu cepheyi Komünist Enternasyonal ve Dimitrov yoldaş doğru ve örnek bir cephe olarak savunmuşlardır. Şimdi ben biraz uzun olsa da FKP ve FSP'nin faşizme karşı nasıl bir ORTAK EYLEM düzenlediklerini (ki burada bizim geçmişte ortak eylem konusundaki görüşümüz de düşündürücüdür!), "faşizm ve anti-faşist güçbirliği" (Thorez'in) adlı yapıttan alıntı yapacağım:

"EYLEM BİRLİĞİ ANTLAŞMASI

Komünist Partisi Merkez Komitesi ve Sosyalist Parti Sürekli Yönetim Komisyonu, faşizmi yenmek arzusuyla harekete geçmişlerdir.

Bu amaca ancak emekçi kitlelerin belirli mücadele hedefleri doğrultusunda ortak eylemiyle ulaşılabileceği açıktır. Bu nedenle işçi sınıfının çıkarları, Sosyalist Parti ile Komünist Partisinin faşizme karşı bu ortak eylemi örgütlemelerini gerektirmektedir.

Faşizmin emekçi halk için oluşturduğu tehlike karşısında, silahlı çetelerin proletaryaya karşı örgütledikleri suikastler karşısında, KP ve SP, yöntem ve koşulları aşağıdaki gibi belirlenmek üzere belirli bir ortak eylem yürütülmesini gerekli görmüşlerdir:

1) SP ve KP bütün ülkede, aşağıdaki amaçlarla, tüm olanaklarıyla (örgütleri, basın, militanları, vekilleri, vb.) katılacakları ve birlikte örgütleyecekleri bir eylem birliği anlaşması imzalamışlardır:

a) Faşist örgütlerin silahlarından arındırılması ve dağıtılması için tüm emekçi halkın seferber edilmesi;
b) Demokratik özgürlüklerin savunulması, meclisin dağıtılarak orantılı temsilin gerçekleştirilmesi;
c) Savaş hazırlıklarına karşı çıkılması;
d) Kanun gücünde kararnamelere karşı çıkılması;
e) Thälmann ve Karl Seitz'ın ve hapiste bulunan anti-faşistlerin özgürlüklerine kavuşturulabilmesi için Almanya ve Avusturya'daki teröre karşı çıkılması.

2) Bu kampanya mümkün olan en büyük sayıda yer ve işletmede, sokak gösteri ve karşı-gösterileri şeklinde ortak toplantılar halinde yürütülecek, işçi toplantılarının, gösterilerin, örgütlerin ve militanlarının özgüvenliği sağlanacak ve her zaman bu eylemlere en yüksek düzeyde yaygınlık ve güç kazandırılması için psikolojik, maddi ve manevi koşullar yerine getirilecektir.

Kanun gücünde kararnamelere karşı kampanya, yine aynı araçlarla (mitingler ve gösteriler) ve ek olarak kanun gücünde kararnamelere karşı mücadelenin büyük bir eylem olmasını sağlayacak özgün ajitasyon ve örgütlenme yöntemleri uygulanarak yürütülecektir.

Bu ortak eylem sırasında şu ya da bu partinin üyeleri faşist karşıtlarının saldırısına uğrarsa, diğer partinin taraftarları onlara yardım ve destek sağlayacaklardır.

3) Bu ortak eylem sırasında, her iki parti karşılıklı olarak, içtenlikle eyleme katılan örgüt ve militanlara saldırı ve eleştiride bulunmamaya özen gösterecektir.

Bununla birlikte, her parti, ortak eylem dışında, diğer partiye küfür ve sataşma dışında kendi propagandasını geliştirme ve kendi kadrolarını seçme hakkına sahiptir.

Ortak eylem gösterileri ise, tümüyle ortak hedefe yönelik olacak ve iki partinin doktrin ve taktiklerine ilişkin çelişkilerin tartışılmasına dönüşmeyecektir.

4) Her parti kendi örgütleri içinde, girişilen ortak eyleme ilişkin olası eksiklikleri ve hataları ortadan kaldırmayı yükümlenir.

Her iki partiden yedi delegeden oluşan bir koordinasyon komitesi, ortak hareketlerin genel planını ve türlerini saptayacaktır. Bu komite ortaya çıkabilecek anlaşmazlık ve çelişkileri de çözecektir. Komitenin kararları ortaklaşa kaleme alınarak tutanak halinde imzalanacak ve emekçilerin bilgisine sunulacaktır." (age, s.331-32) (abç)

Önce şunu açıklamakta yarar vardır: Faşizme karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele arasındaki fark kavranmazsa, faşizme karşı mücadelede hatalara düşülebilir! Bana göre de, Merkez Komitesi de bu konuda hataya düşmektedir. FKP'nin ve FSP'nin ortak eylemi faşizmi yenmeyi hedefliyor, ama emperyalizmi değil. Çünkü FSP o dönemde de gerçek anti-emperyalist bir parti değildir, bir burjuva partisidir. Ayrıca FKP'nin bu eylemde ÖNDERLİĞİ de yoktur. Ama yine eylem faşizme karşı mücadeleyi güçlendirmiştir, faşizmin iktidara gelmesini engellemiştir.

Sayfa 22'de, "Oportünizme karşı mücadele ve komünistlerin görevi" başlıklı yazıdaki görüşler doğru Marksist-Leninist görüşlerdir. Fakat siz yoldaşlar bu görüşlerle aslında önemli ölçüde çelişmektesiniz. Bu eleştirimi bir önceki konuda ele almıştım. Lenin yoldaş İngiltere'de "sol" komünistleri eleştirmesi ve onlara cevap verdiği yazıda, Ajitasyon ve propaganda özgürlüğü şartını koyuyor. Bu olursa blok kurulacağını savunuyor. Siz yoldaşlar komünist partisinin önderliğini şart koşarak böyle bir blok, cephe, vs. gibi çalışmaları objektif olarak engellemektesiniz. Fakat şunu açıklamakta yarar vardır, aksi taktirde yanlış anlayışlar çıkabilir (bu yazıyı okuyacak yoldaşlar içinden), ben bu konudaki görüşlerinizin eklektik olduğunu,

yanı bir sayfa önceki görüşünüzle bir sayfa sonraki görüşünüz birbiriyle çelişmektedir, biri yanlış, biri doğru. Misal, önceki eleştirdiğim konu ve sizin s.23'te 6. paragraftaki görüşünüz. Altıncı paragraftaki görüşünüz doğrudur. Ben bu yazımda esas olarak yanlış görüşlerinizi eleştirmekteyim, eleştirmediğim bölümler doğru gördüğüm yerlerdir. Bundan dolayı da tüm yoldaşlar bu yazımı okurken adı geçen yazıyla karşılaştırarak okumalıdırlar. Aksi halde yanlış anlayışlara varılabilir!

Sayfa 23'te "Anti-faşist cephenin amaçları ve komünistlerin görevi" bölümündeki görüşünüz de çelişkilidir. Birinci paragrafta şöyle diyorsunuz:

> "Anti-faşist bir cephede, faşizme karşı olan, emperyalizme karşı olan sınıflar ve onların temsilcileri birleşirler."

İkinci paragrafta ise şöyle diyorsunuz:'

> "Komünist Partisi ile komünist olmayan anti-faşist güçler biraraya gelirler. Ortak amaç faşizmin yıkılmasıdır."

İkinci paragraftaki görüşünüz doğrudur. Fakat birinci paragraftaki anlayış bununla çelişir. Neden? Çünkü komünist olmayan anti-faşist güçler, anti-emperyalist değillerdir.

Bu anlayış eklektik olunca, böyle bir cephenin kurulmasını pratikte engellemektedir. Çünkü ülkemizde faşizmin iktidara gelişine karşı olan birçok anti-faşist grup vardır ve bunların hepsi de iktidardaki faşizme karşı olmalarına rağmen, tutarlı anti-emperyalist değillerdir, bunu bugün somut olarak görebiliyoruz. Dolayısıyla birinci paragrafa göre hareket edersek bu gruplarla anti-faşist cephe kuramayız. Ve "tek başımıza bir anti-faşist cephe" kurmak zorunda kalacağız!

Dimitrov yoldaş, faşizmin iktidarda olduğu ülkelerdeki görevin, faşizme karşı bir birleşik cephenin kurulması olduğunu söyler. Ve mesela, Almanya'da sosyal-demokrat, katolik ve diğer işçiler faşist diktatörlüğe karşı komünistlerle birlikte böyle bir çalışmanın içine girebileceklerini, bunlarla böyle bir cephenın mümkün olduğunu savunur, şöyle der:

> "Yoldaşlar! Önümüzdeki meselelerin belki de en önemlisi, faşizmin iktidarda olduğu ülkelerde birleşik cephenin kurulması için mücadeledir. Bu ülkelerde mücadele, hiç şüphesiz, legal işçi hareketlerinin olduğu ülkelerden çok daha zor şartlar altında yürütülmektedir. Faşist ülkelerde, faşist diktatörlüğe karşı mücadele içinde gerçek bir anti-faşist halk cephesinin geliştirilmesi için bütün şartlar vardır." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.105)

Aynı sayfada Dimitrov yoldaş şöyle der:

> "... Sadece "Kahrolsun Hitler" ve "Kahrolsun Mussolini" diye bağırmakla yetinmemeliyiz. Evet, incelemeli, benimsemeli ve uygulamalıyız!"

Evet yoldaşlar, bu tamamen bizim için de geçerlidir!

Sayfa 24'te, "Cuntaya karşı mücadele ve komünistlerin görevi" başlıklı yazıdaki görüşün içinde önemli oranda yanlışlıklar (önceki konularda değindiğim noktalarda) vardır.

Bir birleşik cepheye katılmak ya da katılmamak sorununu, Lenin ve Dimitrov yoldaşlar, ajitasyon ve propaganda sorununa bağlıyorlardı. Bu anlamda biz bugün Türkiye'de ajitasyon ve propaganda serbestisi temelinde bir anti-faşist cepheye katılabiliriz ve katılmalıyız da! Bu cephe içerisinde çalışırken, ortak platformun dışında, ayrı düşündüğümüz noktalarda, revizyonizme ve oportünizme karşı Marksist-Leninist ilkeleri savunur ve propagandasını yaparız. Cephe iktidardaki faşizmi hedef almalıdır. Sizin buradaki anlayışınız, bu sorunları birbirine karıştırmaktır. Benim bu görüşlerimi doğrulayan şu iki alıntıyla yetinmek istiyorum:

> "Meselenin özü, proletaryanın tayin edici bir anda burjuvaziyi doğrudan doğruya yıkmaya ve kendi iktidarını kurmaya hazır olup olmayacağıdır.

Ve bu durumda müttefiklerinin desteğini sağlayıp sağlayamayacağıdır. Veya proletarya birleşik cephesi hareketi ve anti-faşist halk cephesi belirli bir aşamada, burjuvazinin diktatörlüğünü doğrudan doğruya tasfiye etmeden, sadece faşizmi bastırmak veya yıkmak durumunda mı olacaktır? Bir birleşik cephe veya bir halk cephesi hükümetini kurmaktan ve desteklemekten sadece ikinci durumda belirtilen sebepten ötürü vazgeçmek, ciddi bir devrimci siyaset değil, KABUL EDİLEMEYECEK bir siyasi dargörüşlülük olurdu." (aynı yapıt, s.169) (abç)

"Raporumda işaret etmiş olduğum gibi komünistler, halkın düşmanlarına karşı gerçekten savaştığı, komünist partiye ve işçi sınıfına faaliyet serbestisi sağladığı taktirde her ne olursa olsun bir birleşik cephe hükümetini destekleyeceklerdir. Komünistlerin bu hükümette yer alması meselesi tamamen somut duruma bağlıdır. Bu çeşit meseleler somut durumlara göre halledilecektir. Hiçbir zaman önceden hazır reçeteler yazılamaz." (ay, s.170) (abç)

Sayfa 25'de, "Bugün komünistlerin en temel görevi açısından" başlıklı yazıda Örgütleme Komitesine getirdiğiniz eleştiriyi doğru buluyorum. Yani onların gerçekte komünist partileri olmadıkları, dolayısıyla partinin birinci ve ikinci aşama sorunlarının onları ilgilendirmediği konusundaki görüşler.

Fakat partinin birinci aşamasında öncüyü kazanma ve kitle içinde çalışma konusundaki fikirlerle hemfikir değilim. Ben bu yazımda esas olarak birleşik cephe ve faşizme karşı mücadele sorunlarına değiniyorum. Buna rağmen şunu belirtmekte yarar vardır: Komünist Enternasyonal ve Dimitrov yoldaş faşizmin iktidarda olduğu ve iktidara gelmeye çalıştığı ülkelerde komünistlerin görevini şöyle açıklar:

"Faşizmin Birleşik Amerika'da zafere ulaşması ne demektir? Tabii ki emekçi kitleler için sömürü rejiminin görülmemiş derecede şiddetlendirilmesi ve işçi hareketinin yokedilmesi demektir. Peki faşizmin bu zaferinin uluslararası anlamı ne olacaktır? Bilindiği gibi, Birleşik Amerika ne bir Macaristan'dır, ne de bir Finlandiya, ne bir Bulgaristan, ne de bir Letonya'dır. Faşizmin Birleşik Amerika'da zafer kazanması bütün uluslararası durumu çok önemli ölçüde değiştirir.

Bu şartlar altında Amerikan proletaryası, sadece devrimci yolu izlemeye hazır ve sınıf bilincine sahip öncüsünü örgütlemekle yetinebilir mi? Hayır!" (ay, s.99)

"... Sayıca güçsüz komünist partilerin, güçlü kitle sendikaları ve sayıca güçlü sosyal-demokrat partilerle karşı karşıya olduğu Belçika'da ve diğer İskandinav ülkelerinde de durum böyledir.

Eğer komünistler, bu ülkelerde proleter birleşik cephenin kurulması için mücadeleden vazgeçer ve işçi sınıfının kitle örgütleri katılmadan kurulamayacak olan halk cephesi üzerine genel birtakım lafların arkasına gizlenirse, en büyük siyasi hatayı yapmış olurlar. Bu ülkelerde gerçek bir halk cephesinin kurulması için komünistler, işçi kitleleri arasında çok geniş çapta bir siyasi ve örgütsel çalışma yürütmelidirler." (ay, s.164)

Bu alıntılarla şunu açıklamaya çalıştım: Komünist partilerin güçsüz olduğu ülkelerde de faşizme karşı mücadelenin nasıl olması gerektiğini, ve güçsüzlük sebep olarak gösterilip kitleler faşizme karşı mücadelede kendi başlarına bırakılamaz, bizzat güçsüz de olsa komünist partilerin esas hedefi şaşırmadan kitleleri faşizme karşı örgütlemeleri gereklidir, öncü bu çalışma içinde kazanılmaya çalışılmalıdır. Bu konuyla ilgili iki alıntı daha yapacağım. Yorumunu okuyan yoldaşlara bırakıyorum!

"Yoldaşlar! Parti yöneticilerimiz, İNSAN EKSİKLİĞİNDEN, propaganda ve ajitasyon çalışmaları, basın, sendikalar, gençlik ve kadınlar arasında çalışmalar için gerekli insan olmadığından yakınıyorlar. Adam yok, diye bağırıyorlar. Buna Lenin'in eski, fakat yeniliğini her zaman için koru-

yan sözleriyle cevap verebiliriz:

"ADAM YOK, YİNE DE YIĞINLA ADAM VAR. Yığınla adam var, zira hem işçi sınıfı ve hem de toplumun birçok tabakası her yıl, memnun olmayan ve protesto etmek isteyen, gittikçe artan sayıda insan ortaya çıkartıyor... Ve aynı zamanda adam eksik, çünkü... bütün güçlerin hatta en ufak bir gücün bile kullanılacağı etraflı ve aynı zamanda birlik ve beraberlik içinde ve kararlı bir çalışmayı örgütleyecek yetenekler yok."" (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.185)

"Bütün hayatı öldüren şematizmin, çalışmalarımızdaki medrese anlayışının kökünü kazımak isteyen herkes, hem kitlelerle birlikte ve kitlelerin başında PRATİK, etkin mücadeleyle, hem de Marks'ın, Engels'in, Lenin'in güçlü, verimli ve her yönüyle kudretli öğretisinde ustalaşmak üzere YORULMADAN ÇALIŞARAK bütün bu zararlı şeyleri kızgın demirle dağlamalıdır." (ay, s.186)

Sayfa 26'daki, "Anti-faşist bir cepheye komünist partisinin önderlik etmesi açısından" başlıklı konuyla ilgili görüşlerim yazımın geçen kısmında vardır. Sadece şunu belirtmeyi gerekli görüyorum. Cephe içerisindeki teşkilatların komünist partileri olmadıkları, bunların burjuvazinin şu ya da bu kesiminin temsilcileri oldukları doğrudur. Bugünkü dönemde D.Yol devrimci saflardadır. PKK ise sosyal-emperyalizmin propagandacısı durumundadır. TEP ve SVP'leri konusunda bilgim ise yetersizdir. Ama bu teşkilatların bu yapılarına rağmen, şu iki şartla faşizme karşı anti-faşist bir cephe kurulabilir:

1) D.Yol, PKK, vb. teşkilatların geçmişteki karşı-devrimci hareketleri konusunda kitleler önünde açık özeleştiri yapmaları;

2) Platformlarına, platformun hedefinin dışındaki konularda her teşkilatın ajitasyon ve propaganda serbestisini tanıyan bir maddenin konulması.

Sayfa 26'daki "Bir bütün olarak emperyalizme karşı olma açısından" başlıklı yazıdaki şu anlayışı yanlış görüyorum:

"Bugün komünistler Rus sosyal-emperyalizmine de açıkça karşı çıkmayan bir cephe içerisinde yer alamazlar."

Bana göre yukarıda da belirttiğim gibi iktidardaki faşizme karşı sosyal-emperyalistlerin temsilcileri ile cephe reddedilmemelidir, eğer onlar ajitasyon ve propaganda serbestisi temelinde faşizme karşı bir cephe kurmayı kabul ederlerse, böyle bir cephe içinde çalışmayı reddetmek saflık olur. Çünkü böyle bir serbesti ile onları en açık teşhir edebileceğimiz ve saflarındaki kitleleri kazanabilme olanağımız olan bir cephe olacaktır ve bu Marksist-Leninistlerin yararına olacaktır.

Sayfa 28'de "Oportünizme karşı mücadele açısından" başlıklı yazıdaki görüşlerin beşinci paragraftaki anlayışın dışındaki görüşleri doğru görüyorum. Bu paragrafta şöyle denilmektedir:

"... oluşturulan siyasal platform, imza atanlar için bağlayıcıdır"(çağrı) denilmekte(abç), ama öte yandan bu örgütler arasında varolan son derece önemli fikir ayrılıkları belirtilmeyip, açık ideolojik mücadele; ajitasyon-propaganda özgürlüğü vardır diye belirtilmediği için, bu bağlayıcılık, diğerlerini eleştirmeyi "bağlayan" bir noktaya kadar genişlemektedir."

Bağlayıcılık konusundaki görüşler doğrudur. Fakat şu noktayı kavramak gerekir: Platform belli bir hedef alır ve bu hedefe yönelik sorunları çözer. Yani bu platformun (daha doğrusu böyle bir platformun) görüş ayrılıklarını içine alması gerekmez. Ajitasyon-propaganda serbestisi olduğuna göre, Marksist-Leninistler herhangi bir cephede platformun dışındaki görüşlerini bildiri, dergi ve toplantılarda vb. ortaya koyarlar. Doğru anlayış budur. Ve burada öbür örgütleri eleştirme özgürlüğüne zaten sahipsin. (Ben Örgütleme Komitesi'nin platformundan hareket etmiyorum ve o platformu savunmuyorum, ajitasyon-propaganda serbestisinin olduğu bir cepheyi kastediyorum.)

Sayfa 30'da "Cephe içindeki komünistlerin amaçları bakımından" başlıklı yazıda şunları savunmaktasınız:

"Komünistler kitlelerden görüşlerini saklamazlar, hedeflerini açıkça ortaya koyarlar."

Bu doğrudur. Ama iki paragraf altında şunu söylüyorsunuz:

"Ama ÖK imzası ile yayınlanan belgelerde, bir tek yerde "sosyalizm", "proletarya diktatörlüğü", "komünist partisinin öncülüğü", "işçi sınıfının önderliği" gibi bir sözcük bile yoktur."

Ve bunun bağıntısını CHP'yi içine alma anlayışıyla hareketten doğduğuna dikkat çekiyorsunuz.

Yoldaşlar, sizin yukarda sıraladığınız sözcükler gerçekten de ÖK'nın platformunda bir tanesi bulunamaz, bu doğrudur. Fakat bu sizin anlayışınızın doğru olduğu anlamına gelmemelidir. Çünkü faşizmin iktidarda olduğu bir ülkede faşizme karşı olan tüm kişi, grup ve partilerin kabul edebileceği bir platform ortaya konmalıdır, aksi halde faşizme karşı geniş bir cephe oluşturulamaz. Tabii ki bu Marksist-Leninistlerin görüşlerinden vazgeçeceği veya geçmek zorunda olduğu anlayışı değildir! Cephe programının dışında her örgüt, kişi, parti kendi görüşlerini ortaya koyup savunmak hakkına sahiptir. FKP ile FSP arasındaki imzalanan platformu gözönüne alınız.

Bana göre ÖK'deki teşkilatları komünistlermiş gibi eleştirmeniz de hatadır. Çünkü onlara kısa cevap verilmelidir. "Sizin bu görüşleriniz ve uzlaşmaların sebebi çeşitli burjuva kesimlerinin temsilcileri olduğunuzdan kaynaklanıyor" denilmelidir ve bu şekilde teşhir edilmelidirler. Kendilerinde olmayan bir sıfatı Örgütleme Komitesindeki gruplara yakıştırmaya çalışıyorsunuz.

CHP sorununa gelince, eğer CHP bugün faşizmin geçici olarak da olsa iktidardan devrilmesini istiyorsa, bunlar cephe içine alınmalıdır! Faşizmin tespiti ve faşizmin ülkemizde olup olmadığı veya hangi dönemlerde olduğu sorununu yazımın başında ortaya koymuştum. Bu anlamda bu soruna bir daha burada değinmeyeceğim.

Sayfa 31'de "Cuntaya karşı mücadele açısından" başlıklı yazıda, emperyalizmin uşağı olan her kesimi faşist görme anlayışınız vardır, bana göre bu doğru değildir. Emperyalizmin uşağı olmak, faşist olduğunu ortaya koymaz. Eğer böyle olsaydı, Dimitrov yoldaşın (1936'larda bir dizi emperyalist ülke vardı, ABD, Fransa, İngiltere gibi), bunları faşist ülkeler olarak değerlendirmesi gerekirdi. Halbuki Dimitrov yoldaş bu ülkeleri burjuva-demokratik ülkeler olarak değerlendiriyor. Ve bu doğrudur. Çünkü faşizm, finans kapitalin en şöven, en kudurmuş, her türlü demokratik hakların ortadan zorla kaldırıldığı bır zorba yönetimdir. Böyleyse bu şartların olmadığı yönetimlere nasıl faşist diyebiliriz! Bu konuda ayrı düşünmekteyiz!

Sayfa 31'deki ve devamındaki sonuçla esas olarak hemfikirim. Fakat yanlış anlamaları içinde barındırmaması için şunu açıklamakta yarar görüyorum. Kurulacak olan anti-faşist cephelerin de faşizmi iktidardan alaşağı edip bunun yerine bir demokratik halk iktidarının kurulabileceğidir. Bu iktidar komünist partisinin önderliğinde olmazsa kısa bir zamanda emperyalizmin uşağı haline gelir; sorun komünist partisinin böyle bir cephe içinde doğru Marksist-Leninist bir rota izleyip önderliği ele geçirmek için mücadele etmesidir. Bunun için cephe içerisine girip çalışmak bu dönemde de yararlı ve doğru bir tavırdır. Bu iş, zor bir iştir, ama bunu göze almayanlar, Dimitrov'un anlayışıyla, faşizme kahrolsun demekle kahrolmaz, kahretmek için çalışmak lazımdır, önümüzde duran en önemli görevlerden biri de budur.

Sayfa 33'deki "Bize gelince..." cümlesiyle başlayan yazı hakkında görüş ayrılığımız vardır, bunu yazımın içinde kısa olarak ortaya koydum. Cephe ile Parti inşasını karşı karşıya koyup seçenek seçtirmek, Dimitrov'un faşizme karşı mücadele ve önermelerini anlamamaktır.

Sayfa 34'deki "Değerli yoldaşlar..." başlığındaki yazıda Örgütleme Komitesini eleştirmede belli haklılık payınız vardır. (Tek tek eylem birliklerinin reddedilmesi temelinde) Fakat Örgütleme Komitesinin yaptığı şu tespit doğrudur (ama kendi hatalarını ortaya koymayan oportünist beyleri eleştirmemek demek değildir): Yani 12 Eylül'ü bu kadar büyük yenilgiyle kapatmanın en önemli nedenlerinden biri de anti-faşist teşkilatların, cuntadan önce faşizme karşı, anti-faşist cephe vb.'ni oluşturmamalarıdır. Eğer tutarlı bir anti-faşist cephe kurulsa idi bugün durum daha değişik olabilirdi!

Şu anlayışınızı da zaten yanlış gördüğüm bir olgudur: Bugün tek tek eylem birlikleri düzenlenebilir. Fakat siz bunu anti-faşist bir cephenin (ya da cephe çalışmalarının) önüne koyuyorsunuz, bu doğru değildir. Faşizme karşı mücadelede olumlu bir rol oynamaz, belirli ölçüde olumsuz yönde etkiler.

Bu konudaki görüşlerim böyledir. Önerim tüm yoldaşların bu yazıyı Merkez Komitesinin yazısını ve Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe yapıtını birlikte inceleyip bu konuda yazılı tavırlarını ortaya koymalarıdır. Faşizme karşı mücadele sorunu Türkiye devrimi açısından, beraberinde uluslararası hareketin geleceği açısından önemli bir sorundur.

Cephe konusunda ise şu önerim vardır:

1) İşçi sınıfının acil siyasi ve iktisadi menfaatlerinin savunulması ve işçi sınıfının faşizme karşı savunulması,

2) Kitlelere, kendilerini ülkemizdeki faşist barbarlık karşısında korumaları için, bugün ne yapmalarının gerektiğini gösteren,

3) Emekçi kitlelerin hayati menfaatlerinin korunması için farklı eğilimlerdeki işçi ve emekçi örgütlerinin, ajitasyon-propaganda serbestisi temelinde en geniş bir anti-faşist cephe kurmalıyız.

4) Bu cephe, faşizmi iktidardan yıkıp, demokratik halk iktidarını kurmayı hedeflemelidir.

———————0———————

NOT: "Devrimci örgütler arası ilişkilerin nasıl olması gerektiği hakkında öneri" başlıklı yazı doğrudur. Yalnız bu önerideki şartların uluslararası alanda da geçerli olması gerektiği şeklinde bir madde eklenmelidir, bu eksiktir.

Yoldaşça selamlar,

T.L.

16.6.82

CEPHE KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİMİ İÇEREN YAZIMDIR" BAŞLIKLI YAZIYLA İLGİLİ!

OOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOOO

Önce hangi kafayla kaleme alınmış bir yazıdır! Yazıyı yazan yoldaş kesinlikle iki önemli tarihi durumu birbirine karıştırmaktadır. Bugünkü uluslararası durum ile, 1917 Ekiminden 1935-38'ler arasındaki uluslararası durumu birbirine karıştırmaktadır. Yazıyı yazan yoldaş bu karışık kafayla yola çıkarak, bugünkü durumu görmeyip, tutup cephe konusundaki yazıyı (Bolşevik Partizan 16/6), 1930-38'lerdeki uluslararası durum varmış gibi eleştirmektedir.

Bundan hareketle çok önemli hatalara düşmektedir. Yine yoldaş dünyadaki bugünkü durumu doğru görmediğinden, metot olarak da çokça Dimitrov'dan alıntıları alt alta dizip güya cephe yazısının Dimitrov'la, yani Komintern'le çeliştiğinin saçmalığını ispatlamaya çalışmaktadır.

Bu kullanılan metot körce bir metottur!

Yazının genel içeriği, yukardaki iki yanlış durumdan hareket ediyor, bunları kısaca tezler halinde ele alalım.

BİRİNCİSİ, BUGÜNKÜ DURUM VE PARTİ İNŞASIYLA İLGİLİ GÖREVLERİMİZ SORUNU

Bugün esas görev parti inşası mı? Yoksa geçici de olsa faşizmi iktidardan indirecek cephelere katılmak mıdır?

Yoldaş bu yazıda, parti inşasını sadece lafta kabul ediyor. Parti inşasının özünü kavramadığı için reddediyor!!

Faşizme karşı geçici de olsa kurulacak olan cephelere katılmayı, onun içinde çalışmayı, bugün parti inşası çalışmasının karşısına koyup alternatif görüyor!!

Bu konuda tarihi şartlara göre kısaca bir göz atalım.

Bugün uluslararası alandaki durum, Marksist-Leninistler açısından '17 Ekim devriminden sonra 1940-50 arasındaki durum değildir.

a) Bilindiği gibi, '17 Ekim devriminden Stalin'in ölümüne kadar Marksizm-Leninizm ideolojik alanda, devrimci çevre içinde rakipsiz hakimdi, oportünizm ve Troçkizm yerle bir edilmişti.

Bu dönemde uluslararası alanda devrimci proleter hareketleri, ulusal kurtuluş hareketleri, demokratik hareketler, tüm bu hareketler, direkt veya dolaylı olarak emperyalizme karşıydılar, aynı zamanda direkt veya dolaylı olarak da Sovyetleri destekler durumda idi.

Uluslararası alanda böyle bir durumda, devrimin olmadığı tüm ülkelerde, komünistlerin esas sorunu, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayıp, propaganda yapıp, yeniden hakim kılmak için diye ideolojik önderlik dertleri yoktu, çünkü böyle bir hakimiyet ve ideolojik önderlik zaten vardı, SBKP ve Komintern'di.

Uluslararası alandaki Marksist-Leninistlerin durumu yukardaki gibi olunca, devrimin olmadığı ülkelerde komünistlerin esas görevi, proletaryaya ideolojik önderlik yapacak önder çekirdeğin yaratılması, bu çekirdek uluslararası alandaki varolan doğru Marksist-Leninist çizgiden hareket ederek, ülkedeki program ve taktiğini çıkarması için çalışmaktı.

Ülkedeki sosyo-ekonomik yapısını, sınıfların mevzilenmesini, dostlarını ve düşmanlarını açık bir şekilde açıklaması, kiminle nereye kadar gideceğini açık olarak belirtmesi olacaktır.

Bu temelde yılmadan en geniş kitle çalışmasını yapmaktır. (Böyle bir ortamda partinin birinci aşaması onca uzun sürmez.) Yine böyle bir ortamda faşizme karşı mücadele, faşizmi yıkma mücadelesi, faşizme karşı birleşik cephenin kurulması, kurulacak olan cephelerde komünistlerin içinde çalışması, komünistler, faşizme, sermayenin saldırısına karşı, tüm halk kitlelerini birleştirmeye çalışacaklardır.

En geniş tipte çalışma, Dimitrov'un da genel olarak ortaya koyduğu gibi, böyle bir ortamda esas doğru bir çalışmadır.

Yoldaş, Dimitrov'dan alıntıları alt alta dizerek, sonunda diyor ki: "Gördünüz mü, Dimitrov'la çelişiyorsunuz" derken şunu göremiyor: Dimitrov'un Faşizme Karşı Birleşik Cephe'deki tüm önermeleri, gerçekten Sovyetlerin varlığından hareket ediyor, Komintern'in varlığından hareket ediyor.

İdeolojik olarak, uluslararası alanda genel olarak Marksizm-Leninizm hakimdir. Dimitrov bundan hareket ederek doğru tespitler yapıyor, önermeler yapıyor.

Bunlar o dönemde mutlaka yapılması gereken güncel politik esas görevlerdir.

Bugünkü uluslararası alandaki durum

Bugün uluslararası alanda Marksizm-Leninizm adına, modern revizyonizm, her türden oportünizm hakimdir.

Bugün modern revizyonizm Marksizm-Leninizmin ilkelerini hasıraltı etmiş, en temel ilkeleri tanınmaz hale getirmiştir.

Modern revizyonizmin yönlendiricisi ve kalesi bugün Rus sosyal-emperyalizmidir. Bugünkü durumla ilgili, "Bolşevik Partizan Çıkarken"den kısaca şunları aktaralım:

> "Çağımızın bu niteliğinin kavranması, (Yani bugün içinde yaşadığımız çağ, hala emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın belirleyici özelliği, kapitalizmin özünde varolan çelişmelerin, ötesinde devrimin başladığı sınıra kadar derinleşmiş olmasıdır. BN) (emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin tarihi süreç açısından durdurulmaz bir şekilde yıkılmaya gittiğinin kavranması) özellikle bugün açısından olağanüstü bir önemdedir. Çünkü bugün olaylara yüzeysel bir biçimde bakıldığında, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve gericiliğin, kısaca karşı-devrimin devrim güçlerine karşı saldırı ve ilerleme, geçici zaferler kazanma durumunda olduğu görülür.
>
> Eğer yalnızca yüzeyde kalınır da olayların, olguların derinliklerinde varolan gerçek çelişmeler ve gelişme yönü görülmezse, emperyalizmin yıkılmayacağı gibi teslimiyetçi sonuçlara varılır. O zaman devrim perspektifi gözden kaybedilir, emperyalizmle uzlaşma, onu "barışçıl bir biçimde dönüştürme" planları, en adi türden reformizm ve revizyonizm gündeme gelir.
>
> Bugün kuşkusuz devrim isteyen kitleler içinde, onları bu hedeften uzaklaştıran esas akım, esas tehlike budur." (BP 1, s.3) (abç)

Görüldüğü gibi, uluslararası alanda çok önemli bir değişiklik vardır; Lenin'in ve Stalin'in önderliğindeki gerçek Sovyetler, bugün sosyal-emperyalist bir durumdadır, karşı-devrimin kampındadır, geçici de olsa bugün somut durumda "hakimdir"ler ve aynı zamanda modern revizyonizmden türeyen tüm oportünizmin türleri de bu kampın değirmenine şu veya bu oranda su taşımaktadırlar.

İşte tam da böyle olumsuz bir duruma karşı, komünistler gerçek durum ne ise onu ortaya koymak zorundadırlar, ona göre görev tespit etmek zorundadırlar. Bu konuda Bolşevik Partizan Çıkarken'den kısaca şunları aktaralım:

"Durum bugün için hiç iç açıcı değildir. Kendine komünist, Marksist-Leninist diyenlerin tümü bütünlük içinde ele alındığında Kruşçev tipi modern revizyonizm esas akım olma durumunu sürdürmektedir. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri modern revizyonistler ve onlardan çeşitli biçimlerde etkilenen çeşitli oportünistler tarafından çarpıtılmış, tanınmayacak hale getirilmiştir.

İsmine layık gerçek Marksist-Leninist partiler bugün sayıca çok azdır; ve henüz inşalarının birinci aşamasının çok başında bulunmaktadırlar. Özellikle Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerinin her türlü çarpıtmadan arındırılarak, her türlü çarpıtmaya karşı savunulması görevi bu partilerin önüne temel görev olarak çıkmaktadır. Bugünkü durumda bu görev kendini bu genç partilere kavranacak ilk halka olarak dayatmaktadır." (abç)

Yukarıda aktarılanlardan da görüldüğü gibi, bugün dünyada Marksist-Leninist hareketin durumu hiç de iyi değildir.

Kruşçev tipi modern revizyonizm esas akım olma durumunu sürdürüyor. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri, modern revizyonizm ve onun çeşitli biçimlerdeki takipçileri tarafından çarpıtılıp tanınmaz hale getirilmiştir. Dolayısıyla dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği dağılmış durumunu yaşamaktayız.

Sübjektif durum uluslararası alanda bu olunca, bu olumsuz duruma karşı bugün mücadele edecek gerçek Marksist-Leninist partiler de sayıca azdırlar.

Bugün uluslararası alanda komünist partilerinin esas görevi, Marksizm-Leninizmin en temel ilkelerinin her türlü çarpıtmaya karşı savunulmasıdır.

Bugün uluslararası Marksist-Leninist hareketin birliğini yeniden sağlamak zorunludur.

Bugün uluslararası alanda Marksist-Leninist hareketin üzerinde yeniden birleşeceği programı yaratmak için, modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı amansız bir mücadeleyle mümkündür.

Böyle bir mücadelenin bugünden sağlıklı ve bilimsel yürümesi için bugün esas görev, komünist partilerinin dikkatlerinin merkezinde kendileri olmak zorundadır.

Öncüyü komünizme kazanmak esas görev olarak kavranmak zorundadır. Propaganda esas olmak zorundadır, propagandaya bağlı olarak ajitasyon yürütülmelidir.

Komünistlerin bu çalışmaları, tek tek ülkelerde Bolşevik tipte parti inşasına hizmet etmek zorundadır. Bu dönemde teorik çalışma esas dikkati çeken çalışma olarak, uluslararası alanda olduğu gibi, ülkede de pratiği aydınlatan yolgösterici olmak zorundadır. İleri sosyalist bilincin işçi sınıfı hareketiyle ustaca kaynaştırılması zorunludur.

Bugünkü dönemde yukardaki en temel çalışmadan yola çıkmak zorundayız. Her kim ki kendisine komünist diyorsa, yukardaki en temel ilkelerden yola çıkmak zorundadır.

Bu görevle ilgili olarak "Bolşevik Partizan Çıkarken" şunları tespit ediyor:

"İki aşamalı parti inşası öğretisi Marksist-Leninist öğretinin bütün ülkeler için geçerli temel öğretilerinden birisidir.

Bu öğreti ışığında bugünkü durumu değerlendirdiğimizde HENÜZ BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASINDA (Partinin şekillenme aşaması) OLDUĞUMUZU, BU AŞAMANIN DA HENÜZ BAŞLANGICINDA BULUNDUĞUMUZU tespit etmemiz gerekir.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASI Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranarak ülke gerçekliğinin Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatılması, devrim TEORİsinin yaratılması; Marksizm-Leninizm silahıyla donatılmış KADROların yetiştirilmesi; ve bolşevik tarzda örgütlenmiş, en zor şartlar altında bile işleyen ÖRGÜT yaratılması görevlerini içerir. Bunlar tümüyle birbiriyle bağıntılı olan, hepsi Parti inşası esas görevinden türeyen görevlerdir.

Bunlar içinde kavranacak esas halkanın hangisi olduğuna verilecek cevap açıktır ki TEORİK çalışma halkası olmak zorundadır. Bugünkü durumun doğru değerlendirilmesi, gerek Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayışımızın; gerekse ülkemiz gerçekliğini Marksizm-Leninizm ışığında aydınlatmamızın ne kadar sığ ve ılkel olduğunu gösterir. "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" sözü bizim için günceldir. O halde TEORİK çalışma halkasının kavranacak esas halka olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Teorik çalışmada da Marksizm-Leninizmin her türden revizyonizm ve oportünizm tarafından çarpıtılan ilkelerinin savunulması görevi, bu çalışmanın merkezine koyulmak; ve ülke gerçekliğinin bu ilkeler ışığında aydınlatılması görevi bu göreve bağımlı ele alınmak zorundadır.

Açıktır ki TEORİ ancak PRATİĞE hizmet ettiği sürece Marksist-Leninist bir anlam taşır. Bizim yapacağımız TEORİK çalışma, BOLŞEVİK BİR PARTİ İNŞASI PRATİĞİNE HİZMET ETMEK ZORUNDADIR. Bolşevik parti inşasının birinci aşamasında da işçi sınıfının öncü kesimini kazanmak için PROPAGANDA ve ajitasyon çalışması (propaganda esastır) yapılmak zorundadır. BU çalışmada hedef öncelikle işçi sınıfının öncü kesimidir. Parti inşasının birinci aşaması ÖNCÜnün kazanıldığı aşamadır." (s.5)

Görüldüğü gibi, sorun gayet açıktır. Dolayısıyla komünistler için görev de bellidir: Partinin birinci aşaması komünizme öncüyü kazanma aşamasıdır.

Yine vurgulayalım, kendisine komünist diyen herkes, yukarıdaki tespitlerden yola çıkmak zorundadır. Tüm diğer görevleri yukardaki tespitlerden yola çıkarak, ona bağlı olarak diğer görevleri yapmalıdır!

İşte yoldaşın kavrayamadığı tam da budur. O, uluslararası alandaki Marksist-Leninist hareketin bugünkü durumunu doğru değerlendirmediği için, yazısında bugünkü uluslararası alandaki durum 1935-38'lermiş gibi davranmaktadır.

O yukarıda belirttiğimiz bugünkü görevlerin önemini kavrayamadığı için, "durumumuz ne olursa olsun, geçici de olsa faşizme karşı kurulan cephelere, veya cepheye katılmalıyız" diyor. O, Bolşevik parti inşasının birinci aşaması ile cepheyi karşı karşıya koyup bugün cephe içinde çalışmayı doğru görüyor. Dolayısıyla bugün parti birinci aşamasını doğru görüyorum demesi sadece lafta kalıyor. O bugünkü durumda kitle çalışmasının nasıl bir nitelikte olması gerektiğini anlayamadığı için, kavrayamadığı için, 1935-38'lerden Dimitrov'dan alıntıları alt alta dizip, ardından gördünüz mü, sorun gayet açıktır, Dimitrov'la çelişiyorsunuz diyor.

O, cephe içinde çalışıp güç kazanmayı görev görüyor; esas görevin, partinin dikkatinin merkezinde kendisinin olması gerektiği gerçeğini göremiyor, esas görevin öncüyü komünizme kazanmak olduğu gerçeğini göremiyor.

O bu yazısında temelden yanlış düşüncesiyle sadece partinin cephe içinde çalışmasını yanlış değerlendirmiyor, aynı zamanda faşizm sorununda da temelden yanlış düşüncelerin pozisyonuna giriyor. Şimdi sırayla bunları ele alalım.

İkincisi Faşizm, üçüncüsü Cephe.

İKİNCİSİ, FAŞİZM SORUNU

Bu sorunu görebildiğimiz kadarıyla biraz detaylandırmaya çalışacağız. Çünkü bu konuda rasgele görüşler çeşitli toplantılarda kendisini göstermektedir.

a) Dünyadaki tüm baskı ve sömürü mekanizmaları, '17 Ekim Devriminden önce neden faşist olarak değerlendirilmiyor?

Bu sorunun mutlaka bilince çıkarılması zorunludur. Bu sorun anlaşılmadan faşizm anlaşılamaz.

'17 Ekim Devriminden önceki tüm baskı ve sömürü mekanizmaları, kuşkusuz bunların tüm dönemleri (kölelik, feodal dönem, burjuva serbest rekabet dönemi ve birinci emperyalist savaş dönemi), bu dönemler köleci, barbar, talancı, soyguncu ve asalak baskı ve sömürü mekanizmalarıdır. Bu dönemlerdeki tarih bu düzenlerin kara yüzünü açıklarken, kendi saltanatlarını yaşatması uğruna halklar üzerine yaptıkları baskı bugün akıl almayacak kadar korkunçtur. Yine, serbest rekabet döneminde ulusal bağımsızlık hareketlerinin olduğu dönemde, hakim olan ulus kendi tahakkümündeki ulusa nasıl baskı ederek, ezerek darmadağın ederdi.

Yine birinci emperyalist savaş sırasında saldırgan emperyalist devletler diğer devletlere saldırıp onların ulusal varlığını ayaklar altına alıp azgınca saldırmaktaydılar.

Tüm bu dönemin saldırı ve baskıları biçimde bugünkünden daha da ağırdı. Neden bu koşulların dönemi faşizm olarak değerlendirilmedi? Faşizm emperyalizme olgu birşey midir?

Peki ya neden birinci emperyalist baskı ve saldırıları faşist olarak değerlendirilemez?

Tüm bu dönemlerde bu sorulara vereceğimiz cevap tek ve öz olacaktır.

Tüm bu dönemlerde bu baskı mekanizmalarına karşı gelişen halk hareketleri ve ulusal hareketler, ve bu hareketlerin pratikteki başarılarının özü, muhtevası demokratik biçimde burjuva demokratik, ulusal burjuva demokratik muhtevadan öteye gitmemiştir. Yani bu dönemin baskı mekanizmalarına karşı hareketlerin tümü sadece biçimi değiştirmeye yöneliyorlardı ve değiştirilen tüm mekanizmaların biçimi olmuştur. Bununla birlikte mücadelelerin de yeni biçimi yer almıştır. (Bu arada şunu belirtelim, Paris Komünü özü değiştirmeye yönelikti, fakat yaşadığı süre içinde dünyayı ikiye bölen bir çağ yaratıp pratik bir deney, alternatif bir deney vermemiştir.)

Görüldüğü gibi, iktidarlar biçimsel değişikliğe uğramış, mücadeleler de yeni biçimlere bürünmüştür.

Durum bu olunca, faşizm denen şey gökten zembille inmez. Faşizmin gelmesi, faşizmin kullanılması (için?) şartların ortaya çıkması gereklidir. Bu dönemlerde faşizme ihtiyaç duyulan şartlar olmadığı için, faşizm denen şey gelemezdi, olamazdı ve nitekim olmadı da. İşte tüm bu dönemlerdeki baskı mekanizmalarına karşı verilen mücadeleler yukarıda görüldüğü gibi nicelik hareketlerden dolayı bu hareketlere karşı olan baskılara faşizm denilemez.

b) '17 Ekim Devriminden sonra faşizm neden ortaya çıkıyor?

'17 Ekim Devrimi bilindiği gibi dünyada ilk defa proletaryanın fiilen emperyalizme karşı kendi öz iktidarını kurmuş, yani proletarya emperyalizme karşı dünyada ilk defa yeni bir çağ açmıştır. Bu çağ artık emperyalizme karşı, proleter devrimleri çağıdır. Bu dönüm noktasından sonra artık dünya da kesin dönüşü olmayan iki ayrı kampa bölünmüştür.

Bu kamplar, a) Dünya proleter devrim kampı ve proletarya önderliğindeki demokratik devrimler, ulusal kurtuluş hareketleridir. Bunlar emperyalizme

karşı savaşan, direkt ve dolaylı olarak onu yıkmaya çalışan, proleter devrim hareketi ve onun müttefikleridir.

b) Bir bütün olarak emperyalist kamptır.

'17 Ekim Devriminden önce emperyalist dünya pazarı, bir bütün pazardı. Birinci emperyalist paylaşım savaşında kendi aralarında paylaşılan dünyayı yeniden parsellediler. Birkaçı, üç-beş parsel daha fazla kaptı, buna karşılık da birkaçı da üç-beş parsel kaybetti. Somut olarak emperyalistler için olan bu idi. Yani dünyadaki emperyalist pazarı ve hakimiyeti kesinlikle bozulmamıştı. Yine her alanda şu veya bu emperyalist devletlerin tüm dünyada enine boyuna pazarlara sahiptiler. '17 Ekim devriminden sonra ise emperyalist dünya pazarı kesinlikle bozulmuştur. Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği emperyalist dünya pazarından kopmuş, dünya emperyalizmine karşı somut olarak sosyalist bir sistemin temelini atmıştır. Bu sistemin varlığı aynı zamanda emperyalizmin asalaklığının, çürümüşlüğünün kesin kanıtıydı da. Artık emperyalizm eskimiştir, mezara, proletarya iktidara somut pratik olarak gündemde olan dünya proleter devrimin akımı oldu.

'17 Ekim devrimi artık dünyada esas akımın proleter devrimlerinin çağı olarak açtı.

Tüm dünyada başta proletaryayı olduğu gibi, ulusal-sosyal kurtuluş hareketlerini cesaret ve güvenle harekete geçirdi. Gelişen tüm devrimci hareketler, direkt veya dolaylı olarak Sovyetleri destekliyordu.
Her devrimci hareket şu veya bu oranda emperyalizme karşı olduğu dolayısıyla Sovyetleri desteklerdi.

'17 Ekim Devriminden sonra Sovyetlerdeki durum ise, Sovyet proletaryası iktidarı içten ele geçirdikten sonra iç sabotajcılarla mücadele ederken, dışardan da emperyalistler saldırdı. Onlara karşı da savaştılar, sonra barış anlaşması yapıldı. Bu noktadan itibaren orada proletaryanın elindeki ekonomi tamamen harabe idi. Halk açlıkla karşı karşıya idi. Çok sefil bir hayat yaşanıyordu. Her an iktidara karşı bir patlaklığın çıkması, burjuva sabotajcıların rahatlıkla kullanabilecekleri ortam vardı!

Fakat buna Bolşevik Parti önderliğindeki Sovyet proletaryası izin vermedi.

Kısacası Sovyet proletaryası virane bir ekonomiyi ele geçirdi, kollektifleştirebildiklerini birleştirdiler, kooperatifleştirebileceklerini de kooperatifleştirdiler, kulakları da hedeflediler. Sovyetlerde uygulanan YEP'ten sonra sürekli bir gelişme kaydedildi.

İdeolojik ve siyasi alanda işçilerin her geçen gün daha çok yönetimde söz sahibi olma, yönetmede, yönlendirmede, siyasi alanda, ekonomide etkinliğini her geçen gün gösterdiği gibi, kültürel alanda da aynı gelişmeyi kaydediyordu.

Halkın yaşamı her geçen gün daha da iyiye gidiyordu. Öncelikle köylülerin yaşamı düzeldi. Kısacası oradaki gelişme tüm yönleri ile dünyada emsali bulunmayan ileri bir gelişmeydi. Bu gelişme sadece Sovyetlerin içinde kalmadı, dünyada da kendini aynı şekilde gösteriyordu.

Bu aynı zamanda dünya proletaryasının ezilen halklarının tek kurtuluş simgesinin sembolüydü. Onlar Sovyetlerin pratik olarak kurtuluşun tek biricik yolu olduğunu görüyorlardı.

Yukarıdaki bu gelişme aynı zamanda dünyada emperyalizmi ölümle tehdit ediyordu.

Sovyetlerin bu gelişmesini pratik olarak gören dünya proletaryası ve ezilen halklar, devrimci mücadelelerinde tek kurtuluş yolunun sovyetler olduğunu haykırıyorlardı. O yoldan devrimci savaşımlarını veriyorlardı.

Bu devrimci hareketler de emperyalizmi zayıflatıyor, parçalamayı hedefliyor, ölümle tehdit ediyor, emperyalizm artık devrimci proletaryaya

karşı ve ezilen halklara karşı onları uyutma, ve kendi çıkarları uğruna savaşlara sürükleme siyasetini uygulama değil, onlara karşı kendini savunma, yaşama siyasetini güdüyor; emperyalizm artık proleter devrimci hareketler karşısında, uykuları kaçırmış, kendisi nasıl savunacak, yaşamını nasıl devam ettirecek metotları arıyor, ve bulur.

Burjuva demokratik parlamenter sistemle idare edilemez,burjuva demokratik yasa yerine faşist yasalar gerekli; devlet, burjuva demokratik otorite yerini faşist otoriteye bıraktı. Artık bu noktadan itibaren tüm burjuva devlet mekanizmalarının özünde faşizm vardır.

Burjuvazi ona gerek gördüğü andan itibaren öne çıkarır ve uygular.

Bu faşist uygulamalar ve otoriteler, yalnızca proleter devrimci hareketlere karşı,ulusal-sosyal kurtuluş hareketlerine karşı burjuvazinin gerek gördüğü bir zorbalıkla,kanla bastırma metodudur.

Yani burjuva demokratik baskı yönetimi yerine, faşist baskı yönetimine gerek duymuştur. Daha açık söylersek, faşizm, esasen özünde proleter devrimci hareketlere karşı, ulusal-sosyal kurtuluş hareketlerine karşı, gündeme gelen zayıflığını terörle, kanla bastırma metodunu seçmiştir. Faşizm, emperyalizm ve proleter devrimler çağında, örneğin Hitler faşizmi iktidara geldiği zaman, önce komünistlere saldırdı, sonra devrimcilere, demokratlara, Yahudilere saldırdı. Deyim yerindeyse, komünistlerden Yahudilere ve hatta kilise papazlarına kadar sıraya dizdi. Kendini biraz pekiştirdiğini sanan Hitler, önce kendisine komşu ülkelere saldırdı. İşgal ettiği ülkelerin askeri güçlerini ve askeri malzemesini de toparlayarak Sovyetleri esas hedef aldı.

Bu konuda Dimitrov yoldaş şunları tespit eder:

"Faşizmin bölgesel ya da gelip geçici bir olay olmadığını tamamen kavramalıyız. Faşizm, kapitalist burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir sistemi ve onun emperyalizm ve sosyal devrimler çağındaki diktatörlüğüdür. Emperyalist savaştan, muzaffer Ekim Devriminden ve Sovyetler Birliği'nin on yıllık varlığından sonra ve bütün bu etkenlerin proletarya, köylü kitleleri, ezilen milliyetler ve sömürge halkları üzerindeki güçlü devrimci etkileri karşısında, burjuvazi artık parlamenter demokrasinin eski biçimde yöntemleri ile halk kitlelerini kendi sınıf egemenliği altında daha uzun bir zaman tutamamakta ve kapitalizmi sağlamlaştırma ve rasyonelleştirme görevinin üstesinden gelmemektedir. Bu açıdan, burjuvazi için çıkış yolu kitlelerin faşizm tarafından boyunduruk altına alınmasıdır.

Faşizm, burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır.

Bütün burjuva ülkeleri birbiri ardına, er geç darbe veya "barışçı" yollarla faşizme geçmektedirler. Bu geçiş yöntemlerinin vahşi veya yumuşak olması önemli değildir. Ve bu sadece sözkonusu ülkelerdeki durumun özelliklerine, sınıf ve siyasi güç ilişkilerinin sosyal yapısına bağlıdır. Proletarya ve sendikal sınıf hareketi için faşizm tehlikesi, sürekli ve büyüyen bir tehlikedir. Bu tehlike, ancak burjuvazinin egemenliğinin yıkılması, burjuva diktatörlüğünün yerine, emekçi köylülerle ittifak yapılarak proletarya diktatörlüğünün getirilmesiyle nihai olarak bertaraf edilebilir. Faşizm, kapitalizmin sınırları içinde eski burjuva-demokratik rejimin yeniden kurulmasıyla bertaraf edilebilir gelip geçici bir olay sanmak ve büyük kapitalist ülkelerde faşizmin kurulması tehlikesini inkar etmek, sadece proletaryanın uyanıklığını ve direnişini zayıflatan, faşizme hizmet eden ve faşist diktatörlüğün geçici olarak sağlamlaşmasına destek olan boş hayallerdir. Bu hayaller kararlı bir şekilde reddedilmelidir. Sendikalar enternasyonal üyeleri buna karşı bütün imkanlarıyla mücadele etmekle yükümlüdürler." (Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe, s.27-28)

Devamla:

"Bütün bunlar, bir dizi kendine özgü tarihi, iktisadi, siyasi nedenlerin burjuvaziyi kaçınılmaz olarak faşizm yoluna sürüklediği Güneydoğu Avrupa, Balkan ülkeleri, Macaristan ve diğer ülkeler için daha çok geçerlidir. Bu nedenlerin en önemlileri şunlardır:

Balkanlarda ve Macaristan'da tamamlanmış bir burjuva demokratik devrim henüz olmamıştır. Burjuvazı, geçmişte halk yığınlarının feodalizme ve mutlakiyete karşı mücadelesinde kendini önder olarak ön plana çıkartan ve onu ideolojik ve siyasi bakımdan kitlelerle sıkıca birleştirecek devrimci görevini yerine getirmemiştir. Köylüler topraklarını burjuva demokratik devrim sayesinde ele geçirmemiştir. Aksine, onlar sadece sermayenin ilk birikimi amacına hizmet eden sınırsız sömürü ve talana hedef olmuşlardır. Feodalizm nihai olarak yokedilmemiştir. Milli mesele çözülmemiştir. Bu ülkelerin çoğunda proletarya, köylü kıtlelerinden gelmektedir, onlarla bağları vardır. Ve ortaya çıktığı ilk günden itibaren muhalif ve kapitalizm aleyhtarı tavrıyla kendini kabul ettirmiştir. Balkan ülkeleri ve Macaristan, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundadırlar. Bunlar çoğunlukla emperyalist ülkelerdeki çok gelişmiş kapitalizmin şiddetli rekabeti altında ezilen cılız bir sanayiye sahip tarım ülkeleridir. Bu ülkeler gizli bir iksitadi savaş, emperyalist ülkeler tarafından körüklenen ve istismar edilen sürekli milli çatışmalar ve toprak çatışmaları içinde bulunuyorlar. Geniş kitlelerin satın alma gücü çok düşük olması dolayısıyla bu ülkelerin iç pazarları son derece sınırlıdır. Ve dış pazarların büyük çoğunluğu onlar için kapalıdır.

Kapitalizmi sağlamlaştırma ve üretimi rasyonelleştirme imkanları çok kısıtlıdır. Emperyalist savaşın tahribatı, bazı ülkelerdeki onarım yükü ve hepsinin omuzlarına yüklenen ağır savaş tazminatları, bu ülkelerin iktisadi durumlarını daha da ağırlaştırmaktadır, içinde bulundukları iktisadi buhranı şiddetlendirmektedir." (ay, s.28-29)

Uzun uzadıya yaptığımız alıntıdan da görüldüğü gibi, özetlersek:

- Faşizmin bölgesel ve gelip geçici olmadığını tamamen kavramalıyız.
- Faşizm burjuvazının sınıf egemenliğinin bir sistemi ve onun emperyalizm ve proleter devrimleri çağındaki diktatörlüğüdür.
- Faşizm eski burjuva parlamenter demokrasi yöntemi yerine kullanılan, yeni kanla, terörle bastırma, boyunduruk altına alma diktatörlüğüdür.
- Faşizm tehlikesi kapitalizmin sınırları içinde yeniden kurulan burjuva demokrasisi ile ortadan kalkmaz.
- Faşizmin yıkılması, burjuvazinin sınıf egemenliğinin yıkılması mutlaka gereklidir. Proletarya önderliğinde emekçilerin birliği ile proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla ancak kesin olarak yokolacaktır.

Yukarıda kısa tezler halindeki özette de görüldüğü gibi, faşizm emperyalizm ve proleter devrimler çağında gündeme gelmiş bir olgudur.

Faşizmin şu veya bu ülkede varlığını değerlendirmek, kalıpsal olarak değil, somut olarak değerlendirmek gerekir.

Bir-iki örnek, uluslararası tarihi koşullarına göre verirsek, '17 Ekim devriminden sonra Sovyetlerde proletarya diktatörlüğünün pekişmesiyle birlikte, dünya proletaryasının sosyalist anavatanı ilk defa doğmuştur. Proletaryaya esas yolgösteren bir kurtuluş meşalesi olmuştur.

Bu sosyalist anavatana emperyalist burjuvazi tarafından her fiili saldırı, faşist saldırıdır, saldırılardır, faşizmdir.

Sovyetlerin gerçekten varolduğu şartlarda Sovyetleri direkt veya dolaylı olarak destekleyen her hareket devrimci ve demokratik hareketlerdir. Bu hareketleri bastıran, boyunduruk altına alan, kanla, terörle ezmeye çalışan emperyalıstlerin tüm direkt ve dolaylı hareketleri faşist hareketlerdir, faşizmdir.

Sovyetlerin gerçek varlığının olduğu dünya şartlarında esas sorunun özü budur.

Bugünün dünya şartları ise faşizme karşı mücadele Sovyetlerin maddi varlığına dayanmaz, çünkü artık maddi güç olarak Sovyetler yoktur. Fakat Sovyetlerin ideolojik ve siyasi olarak emperyalizm ve proleter devrimler çağında, her zaman gerçek özü varolacaktır, bugün de komünistlerin kullanacağı esas silahtır.

Bugün gerçek Sovyetler olmadığına göre, dünyadaki faşizme karşı mücadeleyi ve çeşitli ülkelerde faşizme karşı cephelerin oluşturulmasını, gerçek Sovyetlerin varolduğu dönemdeki gibi değerlendirmelere girmek son derece yanlış, proletaryanın devrimci hareketine zarar veren bir davranış olur.

Bugün uluslararası şartlar ise gerçek Sovyetler yoktur, sosyalist anavatan yoktur. Proleter sosyalizmin kalesi yoktur. Böyle bir ortamda uluslararası alanda faşizmin özü değişmemiştir. Faşizmin bugün saldıracağı gerçek bir Sovyetler yoktur. Fakat '17 Ekim Devriminin yolunun devam etmesini örgütlemeye çalışan proleter devrimci hareketler vardır; sömürge ve yarı-sömürgei ülkelerdeki direkt veya dolaylı devrimci hareketler vardır. Bu hareketlere karşı, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve onların çeşitli ülkelerdeki uşaklarının saldırıları, kanla, terörle bastırmaları, boyunduruk altına almaları, faşist baskılardır, faşist terördür, faşizmdir.

Bugünkü uluslararası şartlarda komünistler, faşizme karşı mücadeleyi esas olarak Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde uluslararası alanda komünistlerin ideolojik ve siyasi birliğinin mücadelesine bağlı olarak ele alacaklardır. Tek tek ülkelerde ise komünistler yine uluslararası alandaki duruma bağlı olarak, faşizme karşı mücadeleyi, bolşevik tarzdaki parti inşasına bağlı olarak ele alacaktır.

Fakat komünistlerin örgütü dışında, devrimci örgütlerin, devrimcilerin faşizme karşı verecekleri mücadeleler olacaktır. Bu mücadeleler kendiliğindenci mücadelelerdir, faşizmin nihai ölümü için bir hareket olmayacaktır.

Bugün uluslararası alanda olsun, gerekse tek tek ülkelerde olsun, komünistler meseleye böyle yanaşmak zorundadırlar. Yoksa faşizme karşı gerçek mücadele adına oportünizmin, her türden revizyonizmin kuyruğuna takılır gideriz. Proletaryanın devrimci, isyancı ruhlarını, kinlerini, dolayısıyla hareketini burjuvazinin kuyruğuna takmış oluruz. Bu da Marksizm-Leninizm adına oportünizmdir, dolayısıyla burjuvaziye hizmet etmektir.

Türkiye'de burjuva demokrasisi ne zaman yaşanmıştır?

İbrahim Kaypakkaya, "Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür" derken yanlış mı tespit ediyor?

Birincisi, Türkiye'deki esas durumun ne olduğuna, kısaca Kemalist iktidar dönemine bir göz atalım.

Kemalistlerin işçilere, köylülere, Kürt ulusuna ve diğer milliyetlerden azınlıklara karşı marifetleri nelerdir!!

İbrahim Kaypakkaya Stalin'e dayanarak şöyle demektedir:

> "Kemalistler ilk başlarda açıkça itilaf devletlerinin saflarına geçmediler ama, dışarda SSCB'ne ve içerde komünistlere, işçi sınıfına ve diğer emekçi halka karşı; onlarla el altından işbirliği yapmayı da ihmal etmediler. (Yani emperyalistlerle. BN)"

Yukarda görüldüğü gibi, a) SSCB'ne, b) içerdeki komünistlere karşı, işçi sınıfına karşı, ve diğer emekçi halka karşı emperyalistlerle el altından anlaşmaya giriyor ve hemen peşinden anti-komünist hareketi gerçekleştiriyor (Mustafa Suphi ve ondört yoldaşı hunharca katlediyor). Bu da yetmiyor, Anadolu'daki komünistlere bir sindirme hareketine girişiyor.

> "Çünkü Kemalist burjuvazi, 23 Şubat 1921'de toplanan Londra Konferansına komünistleri katlederek katılırsa, Avrupalı efendilerinin teveccühünü

kazanacağını, Sevr anlaşmasının öldürücü hükümlerinden vazgeçebileceğini hesaplamaktadır. Konferansta delegasyonun başı Bekir Sami Türkiye'nin anti-Sovyet blokuna katılacağını söyleyerek daha iyi anlaşma şartları aramaktadır."

Görüldüğü gibi, Kemalist hareketin ta başından itibaren deyim yerindeyse her tarafında burjuva demokrasisi kokuyor. Devam edelim. Kemalist iktidar sadece Sovyetlere, içteki komünistlere, Anadolu'daki emekçilere karşı tek taraflı bir saldırısı yoktur, aynı zamanda kendi içinde de çatışmalarla (iktidar/muhalefet olarak) doludur.

Örneğin Kemalist devrimden önce sömürü ve talan iktidarına esas Türk olmayan, Rum, Ermeni milliyetlerden oluşuyordu. Bu kesim Kemalist devrimden sonra önemli ölçüde tasfiye edildi, fakat tam olarak yok edilmedi. Yine Kemalist devrimden sonra sultanlıktan yana olan kesim vardı, bunlar tek partili dönemde içte muhalefet ediyorlardı. Çok partili dönemde ise Demokrat Partiyi destekleyen kesimler olmuştur. (Bunun içine Kürt toprak ağaları da dahildir.) İbrahim Kaypakkaya bu meseleyi detaylı incelemektedir. Devam edelim:

İbrahim Kaypakkaya, "Kemalist iktidar sözde demokratik, gerçekte ise asıl faşist diktatörlüktür" derken Dimitrov'la çelişiyor mu? Dimitrov sadece dört ülkede mi faşizm vardır diyor? Gerçek durum öyle midir?

1928'de Dimitrov Balkanlardaki ülkelerden bahsederken şunları söylüyor (bu alıntıyı daha önce de aktardım, anlaşılması için yine aktarma gereği duyuyorum. Anlayışla karşılamanızı umarım):

"Bütün bunlar, bir dizi kendine özgü tarihi, iktisadi ve siyasi nedenlerin burjuvaziyi kaçınılmaz olarak faşizm yoluna sürüklediği Güneydoğu Avrupa, Balkan ülkeleri, Macaristan ve diğer ülkeler için daha çok geçerlidir. Bu nedenlerin en önemlileri şunlardır: Balkanlarda ve Macaristan'da tamamlanmış bir burjuva demokratik devrim henüz olmamıştır. Burjuvazi, geçmişte halk yığınlarının feodalizme ve mutlakiyete karşı mücadelesinde kendisini önder olarak ön plana çıkartan ve onu ideolojik ve siyasi bakımdan kitlelerle sıkıca birleştirecek devrimci görevlerini yerine getirmemiştir.

Köylüler topraklarını burjuva demokratik devrim sayesinde ele geçirmemiştir. Aksine onlar sadece, sermayenin ilk birikimi amacına hizmet eden sınırsız sömürü ve talana hedef olmuşlardır. Feodalizm nihai olarak yokedilmemiştir. Milli mesele çözülmemiştir. Bu ülkelerin çoğunda proletarya, köylü kıtlelerinden gelmektedir, onlarla bağı vardır ve ortaya çıktığı ilk günden itibaren muhalif ve kapitalizm aleyhtarı tavırla kendini kabul ettirmiştir. Balkan ülkeleri ve Macaristan, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundadırlar.

Bunlar çoğunlukla emperyalist ülkelerdeki çok gelişmiş kapitalizmin şiddetli rekabeti altında ezilen cılız bir sanayiye sahip tarım ülkeleridir." (s.28)

Yukarıda Dimitrov'un anlattığı ülkelerin biri de Türkiye de aynen uyum içindedir. Özetlersek, örneğin:

- Kemalist hareket tam bir burjuva demokratik devrim değildir; olmadığı için de köylüler toprağa kavuşmamışlardır, feodalizm nihai olarak yokedilmemiş, Türkiye gibi çok uluslu bir ülkede milli mesele çözülmemiş, Türkiye'de proletaryanın çoğu köylü kitlesinden gelmektedir ya da bağları vardır.

- Türkiye'de işçi sınıfı ve emekçi halk üzerinde hakim sınıflar sermayenin ilk birikimini yoğunlaştırmak uğruna sınırsız sömürü ve talana başvurmak zorundadırlar. Nitekim Türkiye'de de olan budur. Bu nedenle sınırsız sömürülen işçi sınıfı ve emekçi halk her zaman çeşitli mücadele araçlarıyla sömürücülere karşı olduğunu kendi göstermiştir.

Bu bağıntıda İbrahim Kaypakkaya Şnurov'a dayanarak aktarmalar yapar. Açıkça şunları görmekteyiz:

6. Kemalist Diktatörlük İşçiler, Köylüler, Şehir Küçük-Burjuvazisi, Küçük Memurlar ve Demokrat Aydınlar Üzerinde Askeri Faşist Bir Diktatörlüktür:

Sözü Şnurov'a bırakıyoruz:

«Her ne kadar bazı görüntüsel demokratik şekiller mevcutsa da (seçimle meydana getirilen parlamento vs.) **Türkiye'de bugün** [1929] **mevcut olan düzenin özü, bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır** (abç) [yani faşizmdir]. Egemen parti dışında hiç bir parti örgütü yoktur ve hiç bir partinin de meydana gelmesine imkân verilmemektedir. Sosyaldemokrat parti bile yasaklanmıştır. Gazete ve dergiler, bir an dahi gevşemeyen sıkı bir kontrol altındadır. Hatta bu gazete ve dergilerde hükümet aleyhine, ileride herhangi bir makalenin çıkabilmesi ihtimali dahi, bunların kapatılmasına yetiyor» (s. 21).

«Bugünkü Türk hükümeti elbette bir diktatorya [faşizm olmalı] hükümetidir. Çünkü egemen olan Türk burjuvazisi tamamen güçsüzdür ve gelişebilmek için emekçi halkı ezmek zorundadır» (s 22).

«... Sendikalar hemen hemen yasaklanmıştır, kurulmasına izin verilen federasyon ve dernekler, hayır işleriyle yetinip devlet kontrolü altında çalışmak zorundadır» (s. 24). «Her türlü işkolu dernekleri ve dernek birlikleri yasaktır...» (s. 25). «... kanuna göre, 'memur ve işçi işini terkedebilir, fakat her türlü gösteri, eylem ve iş özgürlüğüne halel getiren hareketler yasak edilmiştir'» (s. 26).

«... Kemalistler de, Jön Türkler gibi, yalnız emekçi kitlelerinin desteği ile iktidara gelebilirdi. Jön Türkler gibi, Kemalist devrimin ilk aylarında milli burjuvazi, işçi örgütlerinin kurulmasına engel olamadı. Ancak, bu sendikalar sırf sınıfsal nitelikte değildi, bazıları burjuvazinin etkisi altındaydı» (s 42).

«Kemalist burjuvazi emperyalistlerle barış paktını imzaladıktan sonra (...), burjuvazinin artık emekçi kitlelerinin desteğine ihtiyacı kalmamıştı. Sınıf kavgasının büyümesine engel olmak lazımdı; öyle ya, yerli olsun yabancı olsun, bu kavga bütün sömürenlere, bütün kapitalistlere karşı açık bir savaş halini almak üzere idi.

«Kemalistler, Komünist Partisi'nin ve işçi hareketinin canına okudu. Komünist Partisi yeraltına inmek zorunda kaldı. Birçok ünlü üyesi, bu arada Mustafa Suphi hunharca öldürüldü, hayatta kalanlar takibe uğradı, hapislere atıldı. 1923 senesinde İstanbul Milletlerarası İşçi Birliği kapatıldı. Kapa-

tılması için 1 Mayıs gününün kutlanması ile ilgili bildirilerin dağıtılması bahane edildi. Birliğin ileri gelenleri tutuklandı ve tıpkı vaktiyle Jön Türklerin proletarya sınıf hareketinin 'hesabını' gördükleri, burjuvazi kontrolünde sözümona işçi örgütleri kurmaya koyuldukları gibi, şimdi de Kemalistler, kendi burjuva sendikalarını, işçi eylemine karşı mücadele aracı olarak kullandılar» (s. 43).

Amele Teali'nin yağma edilmesi üzerine yayınlanan Profintern Yönetim Kurulu bildirisinde şöyle deniliyor:

«Halk Partisi hükümeti (Kemalistler), uzun zamandan beri sendika eylemini eline geçirip faşist bir örgüt haline getirmeye çalıştılar» (s. 47).

«Türkiye, işçi hareketinin en zalim takibata uğradığı ülkelerden biridir. Profintern'in III. Kongresi (1924 yılında) ozel bir kararda Türkiye işçi sınıfına yapılan bu baskıları şiddetle protesto ederek şu bildiriyi yayınlamıştı:

«'Profintern'ın III. Kongresi, Türk Kemalist hükümetinin Türkiye devrimci işçi örgütlerine yaptığı baskıyı ve işçileri uğrattığı kovuşturmayı şiddetle protesto ediyor!...'» (s. 59).

«... Kurt ısyanından sonra 1925 senesinde 'ıstiklâl mahkemeleri' kurularak yine iki yıl müddetle sıkıyonetim ilan edilmişti. 'Bu olay vesile edilerek işçi, köylü ve genellikle bütün emekçi kitleleri ağır takibata uğratıldı. Aydınlık ile Orak - Çekiç gazeteleri kapatıldı. Turk işçi liderleri, türlü işçi birlikleri ve bu gazeteleri çıkaran yayınevleri sorumluları istiklal mahkemelerinde 10 - 15 sene hapis cezalarına mahkum oldular'

«Tarihin tekerrürü! Tıpkı bunun gibi, devrimin sonunda emekçi kitlelerinin sırtından iktidara gelmiş olan Jon Türkler de aynı şeyi yapmışlardı vaktiyle Fakat ne oldu? Jon Türkler enında sonunda Alman emperyalizminin ıtaatkâr aleti haline geldiler» (s. 59-60).

«. İşçi hareketini eznek için Kemalist hükümet her araca başvuruyor, her şeyi mubah görüyor. Işçi orgütlerinin ilerici üyelerini polis gece yarısından sonra, şafak vaktı evinden alıp karakola gotürüyor. Birkaç gün tutuklu tutuyor... Sebep? Hıç. Filan tarihte, falan günde kravatların rengi ne imiş. Kasketlerinde nasıl işaretler varmış, ne konuşmuşlar acaba?»

(İK, Seçme Yazılar, s.129-131)

Yukarıda uzunca yaptığımız alıntıdan da görüldüğü gıbı, İbrahim Kaypakkaya Şnurov'a dayanarak çok doğru tespitler yapıyor. Şnurov'un da Türkiye üzerine yaptığı araştırma tam da Dimitrov'un bahsettiği bir dizi tarihi, ıktisadi ve siyasi olgularla uyum içindedir. Esasında bir uyumsuzluk varsa, o da bu meseleyi araştırıp incelemeden rasgele konuşanlardır.

Devam edelim. Kemalist iktidarın faşist saldırı ve katliamları sadece işçi sınıfına ve emekçi halka karşı değil, aynı zamanda Kürt ulusuna ve diğer milli azınlıklara da vahşice açık katliamlar yapar. Bu katliam hareketleri Hitler'in kullandığı katliam metotlarına yakın benzer metotlar kullanmıştır. Örneğin 1925 Şeyh Sait isyanı, 1928 Ağrı isyanı, 1930 Zilan isyanı ve 1938 Dersim isyanıdır. Bu isyanlarda onbinlerce insan katledilmiştir. Dahası var. Milli azınlıklar da, Ermeniler olsun, Rumlar olsun, faşist Kemalist orduların yetişmediği yerlere, kesimlere (yani bu milli azınlıklara) bin türlü demagoji yaparak, kelle başı para sayarak onları öldürtüyor, belirli ölçüde diğer milliyetlerden kesimleri de kullanıyor ve Ermenilere, Rumlara saldırtıyor.

Kemalist ideoloji ise, ırkçı, milliyetçi Türk şövenizmini bir kıstas olarak körüklüyordu. Bir Türk dünyaya bedeldir, Ne mutlu Türküm diyene türden saçmalıkları temel alıyordu. (İbrahim Kaypakkaya bu konuyu detaylı incelemektedir, isteyen inceleyebilir.)

- Mustafa Kemal öldükten sonra iktidarda değişen birşey oldu mu?

Bu soruya vereceğimiz cevap, iktidar açısından değişen birşey olmadı. Onun yerine başkası geldi.

M. Kemal'den sonra İnönü ona sadık kalarak aynı görevi, tek partili CHP iktidarı devam etti. Bilindiği gibi, İnönü de genelde emperyalizmin, özelde ise Alman emperyalizminin yeminli bir uşağıydı. Alman emperyalizmi II. dünya savaşını başlatınca, CHP iktidarı da faşist Hitler'den yana tavır takındı, manevi olarak onu destekledi, maddi olarak da desteklerdi, fakat uluslararası şartlar onun için elverişli değildi; çünkü bir taraftan Sovyetler vardır, o dönemde İngilizlerin propagandası Hitler zaten Sovyetlere saldıracak diyor. Bu İnönü iktidarı için önemli bir durumdu. Pratik olarak savaşa girecek cesareti kendisinde bulamadı. Yine diğer yandan Hitler Hollanda, Belçika ve Fransa'ya saldırınca İngilizler kriz geçirdiler (yani iktidarı). Hemen Amerika'ya blok kurmak için Hitler'e karşı birleştiler. Bu arada İngiltere ve Amerika savaşta Hitler'e karşı savaşta Sovyetleri destekleyeceğini açıkladılar. Bunun sebebi ise, Hitler Avrupa'yı istila etti. Bunların çıkarları gazaba uğradı. İçten ise halk kitleleri Hitler'e karşı gösteriler yapıyordu. Somut olarak emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkiler, Sovyetlerden daha çok öne çıkmıştı. Bu savaş içinde Amerika, İngiltere ve Sovyetler Hitler'e karşı birlik cephesi kurdular. Kısaca bu durumlar İnönü iktidarını pratik savaşa engel olmuştur. Savaş artık Hitler aleyhine dönmüştü vb. etkenler vardı.

Faşıst Hitler savaşı kaybedince, CHP de iktidardaki güvenini, dolayısıyla tek partili dönemi kaybetti. 1946'da çok partili döneme geçmek zorunda kaldılar. Çok partili döneme geçildiğinde, önceleri CHP iktidarına karşı olan ve muhalefet eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir kesimi, DP'de toplandılar, yani iktidar kliğine karşı, diğer klik çıktı.

CHP iktidarı senelerdir emekçi halkın üzerinde yaptığı faşist baskılardan dolayı tamamen tecrit olmuştur. DP bu boşluğu ustalıkla kullanarak, kendisini demokrasi havarisi olarak propaganda etmeye başladı ve oldukça önemli ölçüde halk kitlelerini etrafına topladı.

Bu arada işçi partisi de reformcu burjuva partisi olarak çıktı. 1950'lerde artık Türkiye'de tek partili parlamenter "demokrasi" değil, çok partili parlamenter "demokrasi" işliyordu sözüm ona. DP iktidarı bu arada iktidara gelmeden önce, iktidara gelmek için vadettiği "demokrasi, hürriyet, köylü milletin efendisidir" türden palavralarla birlikte bazı demokratik kırıntıları da vermek zorunda idi. Bu kırıntılar emekçi halkı kendi peşinde yürütmek için kullanılan bir araçtı. Bu arada şunu da belirtelim, doğru dürüst bir komünist partisi olmadığı için, DP bu aracı istediği şekilde kullandı ve çok güçlü bir ıktidar oldu. DP iktidar olduktan sonra, İnönü kliğinden aşağı kalmadı, o da halk düşmanı yüzünü hemen gösterdi. DP ıktidarı döneminde, parlamentodaki işçi partisinin demokratik ve reformist isteklerine tahammül edemeyecek kadar saldırganlaşan bu iktidar,

işçi partisinin milletvekillerine saldırarak kafa-kol yarıp toplantılardan dışarı atıyorlardı.

Yine bu iktidar komünistlere saldırdı ve zindanlara atıp işkenceden geçirdi. Ülkeyi Amerikan emperyalizminin bir yalak çanağı haline getirmeye çalıştı. Emperyalizmin çıkarları için, Kore'de binlerce insan öldürttü.

DP iktidarına karşı hareket başladı. Bu hareket esas olarak demokrat aydınlar ve öğrenci gençlik hareketiydi. Gençlik o dönemde oldukça hareketliydi. Adnan Menderes o dönemde şöyle diyordu: "İstersem üniversiteleri kapatırım." Yine de demokrat aydınların ve öğrenci gençliğin hareketi durmadı. Her geçen gün gelişiyordu. Yine bu hareketi işçi sınıfı önderliğinde bir hareketle kaynaştırıp yürütecek bir komünist partisi yoktu. Bu çok önemli bir boşluktu.

Bu boşluğu kim kullanacaktı?

Kim olacak, bu sefer de İnönü kullanacaktı ve kullandı. Aynı zamanda kullanmak zorundaydı da, çünkü o, öğrenci gençliği ve aydınlardan oluşan demokratik hareketi en iyi bir şekilde düzenin komisyoncusu olarak, aynı düzenin çıkarları uğruna, 27 Mayıs hareketiyle kanalize etti.

27 Mayıs darbesi ne devrimdir, ne de karşı-devrimdir. İbrahim Kaypakkaya'nın dediği gibi, klikler arası dalaşmadır ve iktidar değişikliğidir. 27 Mayıs darbesiyle gelen İnönü ve tayfası, varolan öğrenci ve aydınların hareketini pasifize etmek, onu söndürmek için 1960 Anayasasında biraz daha açık demokratik kırıntıları vb. hakları (bağışlamak değil) vermek zorunda idi, çünkü birincisi, varolan öğrenci ve aydınlar hareketini kullanarak, diğer kliğe karşı darbe yaptı. İkincisi, varolan öğrenci ve aydınlar hareketini pasifize etmek için, onu düzenin çıkarına kanalize etmek için, bahsettiğimiz demokratik kırıntıları vermek zorunda idi.

Bu demokratik kırıntılarla birlikte çok partili parlamenter sözümona "demokrasi" işliyordu. Bu demokrasi de parlamenter maskeli faşizmi uyguluyordu. Faşizm, Kemalist iktidarın tek partili döneminden sonra, çok partili döneme geçerken, birinci dönem DP'si çok partili parlamenter "demokrasi" ile kamufle etti, bunu çok partili demokrasi ve hürriyet adına, köylü milletin efendisidir adına faşizmi kamufle etti. Faşizm parlamenter maskesi altında işliyordu.

İkincisi ise, İnönü ve tayfası da yine aynı düzenin devamı ve çıkarları uğruna, DP iktidarına karşı gelişen öğrenci ve demokrat aydınlar hareketinden yararlanarak, ortanın solu adına ve bazı demokratik kırıntılar pahasına, darbeyle iktidarı ele geçirdi ve faşizmi 1960 anayasası ile, o da ince bir cila atarak, daha ince kamufle ederek, çok partili parlamenter "demokrasi" maskesi altında faşizm işliyordu.

Faşizm Türkiye'de tek partili parlamenter "demokrasi"den çok partili parlamenter "demokrasi"ye geçerken, özünde herhangi bir değişiklik olmamıştır. Yine DP iktidarı da darbeyle İnönü kliğine geçerken, özünde bir değişiklik olmamıştır. Olan ise, aynı düzenin çıkarları uğruna, bir o, bir o faşizmi, parlamenter maske ile kamufle etmişlerdir. Dimitrov bu konuda şunları söyler:

> "Faşizmin gelmesi ve faşist diktatörlük, ülkelerin tarihi, sosyal ve iktisadi şartlarına, milli özelliklerine ve uluslararası durumlarına göre çeşitli ülkelerde çeşitli biçimlere bürünür. Bazı ülkelerde, öncelikle faşizmin geniş bir kitle temeline sahip olmadığı ve faşist burjuva kamp içindeki çeşitli gruplar arasındaki mücadelenin nispeten daha keskin olduğu ülkelerde faşizm parlamentoyu hemen feshetme kararı almaz, diğer burjuva partilere ve bu arada sosyal-demokrasiye de belirli bir meşruluk tanır. İktidardaki burjuvazinin devrimin yakın bir zamanda patlamasından korktuğu ülkelerde faşizm, ya darbe yaparak veya bütün rakip partilere ve gruplara karşı terör ve kanlı baskısını gittikçe artırarak, sınırsız tekelci siyasi hakimiyetini kurar. Bu faşizmin durumunu özellikle zorlaştırdığı zamanlarda tabanını genişletmek ve

işkencede katledip yüzlercesini sakat ettiler, "anarşist" yakalama adına kurşuna dizdiler.

Faşist Türk hakim sınıflarının devleti, devrimci harekete ağır darbeler indirdi.

'71 Mart muhtırasının baskıları devam ederken, bu baskının sonucunda hakim sınıflar şunu çok iyi biliyorlardı: Devrimci demokrat kitlenin kendilerine karşı her geçen gün gelişen muhalefeti büyük bir güç olacaktı. Bu devrimci hareket, kendilerinin insiyatifinden tamamen çıkarsa, onu başka yöntemlerle kendi iktidarları uğruna kanalize edemezlerse, iktidarları uzun süre yaşamayabilir. Bu devrimci-demokrat hareketi hakim sınıfların çıkarı uğruna iyi bir şekilde kanalize edebilecek biri gerekli idi. (Bu zaten vardı.)

Ecevit önderliğindeki CHP de 1960'larda İnönü'nün yaptığı gibi, en ince metotlarla tüm devrimci hareketi, aynı iktidarın çıkarları uğruna, yönetici komisyoncusu olarak sahte palavralarla "71 Mart muhtırası anti-demokratiktir. Biz demokrasi istiyoruz, biz özgürlükçü demokrasi istiyoruz. Tarla ekenin, su içenindir. Oylarınız halk iktidarı olacaktır." Bu türden palavralarla seçimlerde istisnalar dışında tüm devrimci-demokrat hareketi aynı iktidar uğruna kanalize etti. (Bu arada şunu da belirtelim: Merkezi örgütlenmiş bir Marksist-Leninist partinin eksikliği de bu tür uyutma, pasifize etme, etkisiz hale getirme palavra ve demagojiler daha da fırsat buluyordu.

CHP ile AP, MSP ve MHP arasındaki fark; sadece biçimsel farklardır, ayrı ayrı emperyalistlerin çıkarlarını temsil etme açısından farkları vardır ve aynı emperyalistlerin temsilcileri olarak, iktidar - muhalefet dalaşması açısından farklılıkları vardır. Bu partilerin tümü, faşist Türk hakim sınıflarının devletini korumak, ve uluslararası emperyalizmin çıkarlarını temsil etmek açısından uşak komisyoncudurlar. Ülke içinde ayrı ayrı emperyalistlerin kliklerine bağlı olmalarına rağmen, iktidara gelen klik bütün emperyalistlerin çıkarlarını korur, ülke içerisinde de bütün sömürücülerin çıkarlarını korur. İşte bu partilerin aralarındaki farkları ve görevleri yukarda belirttiğimiz gibidirler.

AP eski DP'nin programı doğrultusunda çalışmaktadır; milliyetçi, "vatanseverler" olarak açıktan sermayenin demokrasisini savunurlar ve bu yoldan önemli ölçüde bilinçsiz bir kitleyi peşlerinde sürüklemektedirler.

MHP ise, "bu işi biz daha iyi yaparız, esas milliyetçiler bizleriz. Biz bu görevi pratik olarak Ülkücülerimizle devleti korumak, onu savunma görevini de omuzlarız" demektedir. İki partinin aralarındaki fark sadece AP'nin kamuoyunda yıprandığı ölçüde, aynı gücü MHP'ye kanalize etmektir. Hakim sınıflar açısından bu partiler kendilerini koruyan iki ayrı elden aynı silahlardır. Hangisini kullanmasına ihtiyaç duyarlarsa ona ateş ettirirler. MSP ise, yine aynı iktidarın çıkarı uğruna halkı bir başka yoldan kanalize etme görevini üstlenmiştir. O da islamcı milliyetçi maskesi altında ülkede dinin önemli etkinliğinden yararlanarak, bu yoldan bir kesim kitleyi de onlar peşinden sürükleyip götürdüler.

CHP ise görünüşte bunlara karşı imiş gibi kendini göstermeye çalışıyor. Çünkü diğer yanda kalan emekçi halk, devrimci-demokrat olan kesimdir. Bu kesim çok önemli bir güçtür. Bunlar CHP'nin tabanında olan işçi, emekçi kesiminden tutun da, TKP tabanına kadar, hatta istisnalar dışında tüm devrimci örgütlerin tabanına kadar uzanan önemli ilerici bir kıtledir. CHP de aynı iktidarın çıkarları uğruna bu ilerici kitleyi en iyi bir şekilde kanalize etme görevini üstlenmiştir.

Görüldüğü gibi, tüm partiler aynı iktidarın çıkarları uğruna, işçi sınıfı ve emekçi halkı ayrı ayrı yollardan faşist Türk devletinin çıkarına kanalize etme görevini üstlenmiş yönetici komisyoncudurlar. Bu yönetici partiler, hakim sınıfların ortak çıkarlarını savunan partiler olduğuna göre; yine '74 döneminden itibaren devam edelim. CHP de bu dönemde demokrat-

devrimci kitlenin desteğini almak için belirli demokratik kırıntılara göz yummak zorunda kalmıştı. İstisnalar dışında tüm devrimci demokratların gücünü bir kaldıraç gibi kullanmıştır. CHP-MSP hükümeti döneminde belirli ölçüde af kararı çıkarmıştır. Bu faşizme karşı imiş gibi kendisini göstermekti, gelecek seçimlerde oy toplamak için bir manevra idi.

CHP '77 seçimlerinde, istisnalar dışında, tüm devrimci demokratlardan oy toplamıştır. Fakat bunlardan bağımsız olarak, devrimci örgütler yeni gelişme sürecindeydiler. Bu hareketi kontrol altına alamayan CHP takımı, açıkça şunu ilan etti: "Bizim kılıcımız iki ağızlıdır, sağı da keser, solu da keser. Biz aşırı solculara karşıyız" dediler ve harekete geçtiler.

CHP'nin o dönemki en kaba marifetlerini kısaca sıralayalım.

'77 1 Mayıs olayları; Maraş olayları; Elazığ olayları; Sivas olayları; Tariş olayları. En kaba biçimde bunları anımsamak yeter. Sıkıyönetim ilanı, olağanüstü hal yasası vb. vb. daha bir sürü örneklerle doludur.

Tariş olayları vb. gibi olayların gelişmesi belirli ölçüde devrimci hareketin gelişip kitlesel harekete dönüşmesiyle birlikte, hakim sınıflar korkuya, paniğe kapıldılar, emekçi halka azgınca saldırdılar. Gittikçe gelişen devrimci mücadelesi, hakim sınıfların devlet otoritesini iyice sarsmıştı. Bu mücadele karşısında hakim sınıflar açıkça şunu gördüler ki artık çok partili parlamenter "demokrasi" bu hareketin önüne geçecek etkinliğini yitirmiş, işlemez bir durumdadır.

Bunun yerine, parlamenter maskeyi indirip, açık askeri terörcü diktatörlüğünü uygulamak zorunda kaldılar. Çünkü seçimler yoluyla seçilip iktidara göstermelik parlamenter "demokrasi" görüntüsü veren çok partili parlamenter faşist diktatörlük komisyoncu partileri artık tamamen teşhir olmuş, nüfuzları geçmemektedir, yöneticilik pozisyonlarını yitirmişler; bunların yerine anlaşmalı, tepeden inme askeri faşist diktatörlüğe başvurmak zorunda kaldılar.

Anlaşmalı dedik, çünkü generaller yönetime el koyduğunu ilan etmeden bir saat önce, Amerika'nın yayını haber veriyor, TRT de "askeriye yönetime el koydu" diyor. O tarihten bir gün önce de Türk Hava Kuvvetleri komutanı Amerika'dan yeni dönmüştü.

Özellikle 70'le 80 yılları arasında gelişen devrimci harekete karşı, bu dönemde tüm partiler 12 Mart muhtırasıyla birlikte, işçi sınıfını, köylülüğün devrimci kesimini, Kürt ulusu ve milli azınlıklara karşı azgınca şiddetle ve kanla ezilmesini örgütleyen düzenin partileridir.

Bu dönemde bazı demokratik kırıntıların olması, onun faşist yüzünü gizlemez. Faşist iktidarın varlığıyla çelişmez. Bu iktidar gerek gördüğünde o kırıntıları da ortadan kaldırır. Eğer faşist iktidarın karşısında düzenli örgütlenmiş devrimci işçi sınıfı ve emekçilerin gücü yoksa, (nitekim 12 Eylül'de faşist cunta karşısında düzenli örgütlenmiş bir devrimci muhalefet göremeyince, deyim yerindeyse hepsini "sıraya dizdi"). Eğer ki faşist cunta, karşısında düzenli örgütlenmiş devrimci toplumsal hareketler, çeşitli eylem biçimleriyle pratikte kendini gösterseydi, faşist cunta bu kadar zayiat veremezdi, başka türlü manevra yapardı.

Toparlarsak, Kemalist iktidardan bugüne kadar Türkiye'de somut olarak şunu görüyoruz: Hakim sınıflar iktidarlarının çıkarı uğruna, hakim sınıfın partileri; ırkçı-milliyetçi, vatan cephesi, özgürlükçü demokrasi adına bir o, bir o, gelişen devrimci, demokratik, reformist vb. hareketleri çeşitli düzenbazlıklarıyla hakim sınıfların ortak çıkarlarına kanalize ettiler.

Bu dönemlerde vermek zorunda oldukları birtakım kısmi demokratik kırıntılar, bazı reformist demagojiler de palavra olarak attılar.

Faşizmin gerçek özünü anlamayan devrimcilerin çok önemli bir kesimi, bu kırıntıları demokrasi olarak anladılar, öyle propaganda yaptılar. Faşiz-

min Türkiye'de devlet iktidarının biçimi olduğunu anlayamadılar.

Tüm oportünistler CHP kliğini reformist olarak ilan ettiler. CHP'nin programı ve kliği hakim sınıf partilerinden biri olduğunu anlayamadılar. Halen de öyle görmektedirler.

CHP, komprador burjuvazi ve çiftlik beylerini temsil eden bir klik olduğunu anlayamadılar, kavrayamadılar.

Bu türden değerlendirmeler genel olarak devrimci harekete, özel olarak da proletaryaya zarar verdi, bu kliğin düşman olduğunu gözlerden açıkça gizlendi.

Bu türden sorunlar kavranılmazsa, bilince çıkarılmazsa, gelecekte de zarar verecektir.

Bırakalım CHP gibi emperyalizmin uşağı, iktidar kliği bir partiyi, Dimitrov gerçek revizyonistlere şunu söyler:

> "Reformculuğa karşı mücadele, her zaman faşizme karşı mücadele, faşizme karşı mücadele, her zaman reformculuğa karşı mücadele olmalıdır."(s.34) (abç)

Marksizm-Leninizm adına hareket edip de bu sahnede, buyrun cenaze namazına. Beğen de vur birini, sev ötekisini. Oportünizm her zaman kendine uygun kötünün iyisini seçer. Nitekim Türkiye'de de CHP vb. klikler reformist olmadığı halde, onu kötünün iyisi olarak seçenler demokratik kırıntılara kananlar, özgürlükçü demokrasi vardır, fikir özgürlüğü vardır vb. demagojilere inananlar, kötü kaderin kötünün "iyisini" seçmişlerdir.

Komünistler ise mücadelelerinde her zaman, kötünün iyisini değil, gerçekten mücadelenin doğrusunu ve aynı zamanda zorunu seçerler. İbrahim Kaypakkaya'nın dediği gibi, Türkiye'de faşizmin yıkılması devlet iktıdarı olarak görülmelidir. Yoksa tek tek partilerin iktidar ve muhalefet kliği olarak değil; aynı düzenin yönetici komisyoncusu olan kliklerin arasında kötünün iyisini seçerek değil. Komünistler her zaman politikayı materyalist bakış açısıyla değerlendirmek zorundadırlar. Her zaman her türden burjuva akımlara karşı açıkça mücadele ederler. Bugün de Marksizm-Leninizm adına konuşan, hareket edenler, her türlü burjuva akımına karşı açıkça mücadele etmek zorundadırlar.

Yazıyı yazan yoldaş da Türkiye'de '74 ile '79 dönemleri arasında faşizmin olmadığını söylemektedir.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, yoldaş da diğer oportünistler gibi kötünün iyisini seçmektedir.

Bu türden görüşler, Marksist-Leninistlere yakışmayan görüşlerdir. Bu türden görüşler, devrimci proletaryanın gerçekten faşizme karşı mücadelesini pasifize eden görüşlerdir.

Bu türden görüşler, reformist oportünist görüşlerdır. Dolayısıyla gerçekten faşızme karşı olmayan görüşlerdir.

Bu türden görüşler, Marksist-Leninistlerin faşizme karşı mücadelesiyle temelden çelişen karşıt görüşlerdir.

Proletaryanın Bolşevik Partisi, kendini bu tür görüşlerden kesin arındırmazsa, faşizme karşı mücadele de bu tür oportünizmden arkadan hançerler yer. Gerçekten emperyalizme karşı iktidar mücadelesini veremez.

YUNANİSTAN'IN DURUMUNA GELİNCE

Yoldaş iç organdan alıntı yaptıktan sonra yorumunda "Yunanistan'da faşist iktidar devrildi" dıyor.

ACABA!!!

Yunanistan'da faşist iktidar devrildi mi? Yoksa Yunanistan'da faşizm ken-

dini kamufle etmiş, bir-iki adım geri mevzi mi değiştirdi?

Önce şunu belirtelim. Yunanistan'ın bugünkü parlamenter anayasası hakkında teorik bilgimiz yoktur. Çünkü bizim somut olarak inceleyeceğimiz dilden imkanlar da yoktur.

İkincisi ise, bildiğimiz, öğrendiğimiz şeyler de şunlardır: Yunanistan'da faşist cunta gelmeden önce, bilindiği gibi orada krallık vardı. Faşist cunta krallığın olduğu dönemde darbe yapıyor. Darbe yapan generaller, Karamanlis'in partisinin taraftarlarıdırlar. Türk ordusunun Kıbrıs'a saldırmasıyla, Yunanistan'da siyasi bunalımlar gittikçe arttı, kitlelerin hoşnutsuzluğu gittikçe arttı. Askeri faşist diktatörlük teşhir olmuş duruma düştü. Generalleri yönetimden aldılar. Yunanistan'da ilk defa parlamenter çok partili bir anayasa hazırladılar.

Bu yeni anayasayı hazırlayan yine Karamanlis'in partisidir. Faşist generaller de bu partinin adamıydılar.

Çook garip bir durum. Acaba Yunanistan'da böyle bir komediyle faşist iktidar devrildi mi?.. Aldanmayalım böyle basit oyunlara.

Bugün Pasok da aynı anayasanın sınırları içinde seçimle iktidar olmuş bir partidir. Onun bugünkü görünümü (yani demokrasinin görünümü) kanunlar düzeyindedir, anayasal değildir. Pasok kliği de emekçi kitleleri bu yoldan aynı düzenin çıkarları uğruna uyutup kanalize ediyor. Devrimci, demokratik hareketi çember içinde tutmayı amaçlıyor. Yarın olası bir devrimci hareketin gelişmesi olursa, Pasok kliği de aynı düzenin çıkarları uğruna faşizmi uygulayacaktır; bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

Faşist bir iktidarın yıkılması ve onun yerine burjuva demokrasisinin kurulması, hatta yoldaşın deyimiyle "önemli ölçüde işleyen burjuva demokrasisinin" kurulması, bilebildiğimiz kadarıyla öyle basitten kurulacak birşey değildır.

Bir iki örnek verelım:

Örneğin, faşist iktidarlar, aynı burjuva parlamenter seçimler yoluyla yıkılmaz; bu yoldan yıkılmadığı ıçin de önemli ölçüde işleyen burjuva demokrasisi kurulamaz, işlemez.

Örneğin, hükümetlerin değişmesiyle hele hele faşist iktidar hiç yıkılmaz, seçimler yoluyla A partisi de gelse, B partisi de gelse, faşist iktidar devrilmez.

Bu tür ülkelerde, ve bu tür seçim sahtekarlıkları, hükümet değişikliklerinin amacı, faşizme karşı gelişen kitle hareketi gelecekte faşizme ve sermayenin saldırısına karşı ve giderek bir bütün burjuva iktidarına karşı gelişen işçi sınıfı hareketi ve emekçi yığınlarının hareketini gözönüne alarak bir-ıki adım geri mevzi değiştirir.

Gelişen devrimci ve demokratik hareketi pasifize etmek için, onu zararsız hale getırmek için, onu basit demokratik, ekonomik kırıntılarla oyalayıp aynı iktidarın çıkarları uğruna o devrimci, demokratik hareketi deyim ye rındeyse evcılleştirilmiş "zararsız" bir leopar haline dönüştürmeyi amaç lar.

bu "demokrasi" kliklerinin amacı, aynı iktidarın çıkarları uğruna iktidarın ömrünü daha da uzun uzadıya uzatmak için, sosyalistlık adına, sol adına vb. vb. kanalize hareketidir.

Aynı iktıdar, bu devrimci, demokratik hareketi kendi insiyatifinde tutamazsa, geri çekilmiş mevziden, saldırı hareketıne geçecektir. Gerek gördüğünde açık terörcü faşist diktatörlüğü şu veya bu yoldan uygulayacaktır. Yunanistan'dakı bugünkü iktidar da yukardaki türlerden biridir.

Bu konuda yoldaş öyle basit bir görüşe sahiptir ki, komünistlik adına çok tehlıkelı; proletaryanın faşizme karşı gerçekten mücadelesini, uyanıklığını köstekleyen kör bir görüştür. Bırakalım Yunanistan'daki seçimler yolu

ile gelen o önemli ölçüde işleyen burjuva "demokrasi cennetini"; burjuva sınırları çerçevesini aşmayan demokrasilere Dimitrov şunları diyor:

"Faşizmi, kapitalizmin sınırları içinde eski burjuva-demokratik rejimin yeniden kurulmasıyla bertaraf edilebilir gelip geçici bir olay sanmak ve büyük kapitalist ülkelerde faşizmin kurulması tehlikesini inkar etmek, sadece proletaryanın uyanıklığını ve direnişini zayıflatan, faşizme hizmet eden ve faşist diktatörlüğün geçici olarak sağlamlaşmasına destek olan boş hayaldir. Bu hayaller en kararlı bir şekilde reddedilmelidir." (s.28)

Görüldüğü gibi, kapitalizmin sınırları çerçevesinde yeniden kurulacak olan demokrasiyle faşizm bertaraf edilmez. Çünkü "faşizm burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır." GERÇEK DURUM bu olunca, kendisine komünist diyen herkes, özüne yakışması için, şu alternatifleri seçmek zorundadır:

Gerçekten, faşizme karşı mücadelenin yolu, proletaryanın önderliğinde demokratik halk devriminin yoludur.

Gerçekten, faşizmin ölüm garantisi, Sovyetlet iktidarıdır, proletarya diktatörlüğüdür.

Faşizm, seçimler yoluyla, veyahut hükümetlerin değişikliğiyle, geçici de olsa yıkılmaz.

Geçici de olsa faşizm nasıl yıkılır? Bu soruya yanıtımız: Geçici de olsa, faşizm ancak şiddetle yıkılır. Örneğin, komünistlerin insiyatifinde olmayan ve fakat devrimci, demokratik hareketlerin gelişmesi, iktidara karşı mücadelede birleşmesiyle, karşılıklı çatışmalarla, savaşla olur. (Bunun için iktidara karşı burjuvazinin bir kesimi de katılabilir; somut durumlarda mümkündür.)

Nitekim Nikaragua'da öyle oldu. Somoza iktidarına karşı halk kitleleri ve burjuvazinin bir kesimi ile, şiddetle çatışarak, faşizmi geçici de olsa yıktılar.

Örneğin İran'da, önderliğini bir kenara bırakırsak, faşist şahın iktidarı, milyonlarca kitlelerin hareketiyle şiddetle yıkıldı. Humeyni kendisi de önderlik bakımından milyonlarca işçiyi, emekçiyi kandırarak, bir kaldıraç gibi kullandı. Tabii Humeyni iktidarı da, şah iktidarı gibi, işçilere, emekçilere karşı kurulan faşist bir iktidardır. Burada bizim esas sorunumuz, kitlelerin hareketidir, şiddetle iktidarın yıkılmasıdır.

Somut bir örnek daha verelim. Örneğin, diyelim ki, Türkiye'de kurulan "FKBDC" —yazıyı yazan yoldaşın da bu cepheye katılmayı doğru gördüğü cephe— ne olur, ne olmaz, dünya halidir, ola ki bunların önderliğinde Türkiye'de faşizm yıkıldı. Mümkündür, geçici de olsa faşizm böyle yıkılabilir. Türkiye'de faşizmin bir dönem "olmaması"nı böyle bir hareket şiddeti gerektirir. Yoksa 12 Mart muhtırasından sonra gelen Ecevit hükümetiyle, seçimlerle vb. faşizm yıkılmaz.

Komünistler için, faşizme karşı zafer kazanmanın tek yolu vardır, ve gerçekten mücadelesi vardır, o da Sovyet iktidarı için mücadeledir, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi için mücadeledir. Komünistler için esas mücadele, bu noktada kavranacak esas yol, burjuva demokrasisi sınırlarını parçalamaktır, burjuva devlet aygıtını parçalamaktır. Yerine proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Proletarya önderliğinde işçi-köylü diktatörlüğünü kurmaktır.

ÜÇÜNCÜSÜ, CEPHE SORUNU ÜZERİNE

Yazıyı yazan yoldaş, bugünkü uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin durumunu, bolşevik parti inşası görevi esas olduğu sorununu görmediği için, cephe sorununda da temelden yanlış düşünceler kendini göstermektedir.

Bugün uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin durumunu gözönüne aldığımızda, kendisine komünistim diyen herkes, öncelikli görev olarak revizyonizme, modern revizyonizme, her türden oportünizme karşı mücadele etmek zorundadır. Bu zorlu görev için savaşıyorum diyen her komünist, şu şiarın önemini kavramak zorundadır:

"Kendisine komünistim diyen hiç kimse, bugünkü şartlarda öncelikle bolşevik bir partiyi inşa etme görevini çözme görevini bir yana atıp, biricik görev "cephe" kurma görevidir diyerek, bu yönde çalışmalara giremez." (BP 16/6)

Anlamak isteyenler için durum açıktır.

Bugün komünistlerin en temel görevi, ülke içinde öncelikle bolşevik bir partinin inşasıdır. (Cephe kurmak değil, cephelerin içine girmek değil.) Bugünkü ortamda öncelikle komünistlerin Marksizm-Leninizmin ilkeleri temelinde birleşeceği bir birlik gereklidir; öncelikle bu şarttır.

Bu birlik olmadan, bu birliğin ideolojik ve siyasi savaşı revizyonizmi, modern revizyonizmi ve her türlü oportünizmi proletaryanın gözü önünde teşhir ve tecrit etmeden, işçi sınıfının bilinçli, örgütlü birliği gerçekten sağlanamaz. İkincisi, yani devrimci işçilerin, ilerici, demokrat işçilerin birliği gereklidir. Bu birlik olmadan, genel olarak işçilerin eylem birliği mümkün değildir.

GERÇEK durum bu olunca, bugün kendisine komünistim diyen herkes (biz burada komünistlerin görevinden, sorumluluklarından bahsediyoruz, komünistlerin dışında olan devrimcilerle komünistler birbirine karıştırılmasın) Marksist-Leninist ilkeler temelinde öncelikle bolşevik bir parti inşasını görev olarak önüne koyacaktır. Yani öncelikle öncüyü komünizme kazanmayı görev edinecektir.

Bu temelde, devrimci proletaryanın örgütlü birliği gerçekleşecektir. Devrimci proletaryanın eylembirliği, birleşik cephesi gerçekleşecektir. Proletaryanın eylembirliği temelinde, proletarya ile köylülüğün (sermayenin saldırısına karşı, faşizmin saldırısına karşı) eylembirliği gerçekleşecektir, birleşik cephesi gerçekleşecektir.

Komünistler sorunu böyle görmek zorundadırlar. Aksi taktirde, yoldaşın dediği gibi, bugün bir cepheyi kurmak, Birkom içinde eylembirliğini arzulamak bu arzuyu eyleme dönüştürmeyi önermek, savunmak, bugün komünistlik adına oportünistliktir.

Lenin işçi sınıfının birliği üzerine şunları söyler:

"Birlik, işçiler için gerçekten gereklidir. Ve en gereklisi, işçilerin kendilerinden başka kimsenin onlara birliğini "vermeyeceğini", kimsenin onlara kendi birlikleri için yardım edecek durumda olmadığını kavramaktır.

Birlik "vadedilmez". Bu, boş palavracılık ve kendini aldatma olurdu. Birlik, aydın grupçukların "anlaşmasıyla" "yaratılamaz". Bu en acıklı, en aptalca ve en kaba yanılmadır.

Birlik, mücadeleyle kazanılmalıdır ve sadece işçilerin kendileri, sınıf bilincine sahip işçilerin kendileri, kararlı, inatçı bir çalışmayla buna erişecek durumdadırlar.

"Birlik" kelimesini upuzun harflerle yazmaktan, onu vadetmekten, kendini onun taraftarı "ilan etmekten" daha kolay birşey yoktur. Gerçekte ise

> birlik ancak çalışmayla ve ilerici işçilerin, bütün sınıf bilincine sahip işçilerin örgütlenmesiyle ilerletilebilir... Bu kolay değildir. Bu çalışma kararlılıkla bütün sınıf bilincine sahip işçilerin birleşmesini gerektirir. Fakat böylesine bir çalışma olmaksızın işçilerin birliğinden asla sözedilemez." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.238)

Burada da çok açık bir dille anlaşılacağı gibi, öncelikle sınıf bilinçli proletaryanın birliği gereklidir. Bugün sınıf bilinçli proletaryanın en temel görevi ve birliği öncelikle bolşevik bir partinin yaratılmasıdır. Bu temelde birliğin çekirdeğini yaratacaktır. Bundan hareketle işçilerin birliğini, yukarda belirttiğimiz gibi eylembirlikleri vb. çalışmaları yürütecektir.

İşte yukarıdaki varolan bu durumdan dolayı, bugün kendisine komünist diyen herkes, esas görevi parti inşasıyken, onu tali plana atıp cephe kurmak, cephe içinde mutlaka çalışmak saçmalığında bulunamaz. Şunu da belirtelim, komünistlerin dışında, ideolojik görüşleriyle ve siyasi hareketleriyle küçük burjuva olan devrimciler, içi boş, geçici birlik hayalleri kurmaya çalışırlar ve böyle bir çalışmayı da esas görev olarak da ele alırlar. Bu onların dünya görüşünden doğan karakterleridir.

Bu, komünistlerin iradesi dışında gelişen bir durumdur. Komünistlerin görevi̇yse, böyle boş birlik palavralarını teşhir ve tecrit etmektir. Gerçekten proletaryanın birliği, eylembirliğini gerçekleştirmek için bu gereklidir.

Şimdi ise yazının bazı değinilmesi gereken önemli noktalarına kısaca tek tek değinelim, idealleri ve yorumları ele alalım.

Yoldaş, Dimitrov'dan üç yerde alıntıları alt alta dizmiş; öz olarak şunları sıralıyor: "Faşizmin tanımı, faşizmin iktidara gelme biçimleri, faşizmin işçileri köleleştirdiği, burjuva kapitalist toplumun bütün demokratik haklarından yoksun bıraktığı vb." Altında da şunları yorumluyor:

> "Yoldaşlar, tüm bu alıntıları neden yaptım? Sizler "faşizmin daha geri bir biçiminden açık askeri bir biçimine geçildiğini" savunuyorsunuz. Halbuki yukarıda Dimitrov yoldaştan yaptığım alıntılarda çok açık ve yorumlanmaya gerek duyulmadan sizin bu görüşünüzün yanlışlığını ortaya çıkarır. Türkiye'de 1974-79'ları bilenler o dönemlerdeki farkı ve bugünkü farkın "açık faşizm" ile "gizli faşizm" şeklindeki bir fark değil, burjuva demokrasisinin şu veya bu oranda (işçi sınıfının demokratik kuruluşlarının serbest olması, örgütlenebilmesi ve düşüncelerini yayabilmesi, vs.) varlığını ve bugünkü durumda ise hiçbir demokratik hakkın olmadığını ortaya koymaktadır."

Bu yoruma kısaca diyeceklerimiz şunlardır: Türkiye'de faşizmin daha geri bir biçiminden, açık askeri bir biçime geçildiği tespiti kesinlikle doğrudur.

Dimitrov yoldaş faşizmi tanımlarken, "Faşizm finans-kapital iktidarının ta kendisidir" der. Yine "Faşizm burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır" der. Çünkü faşizmin gelişi tabii ki keyfi değildir. Faşizm egemen burjuvazinin ağır ekonomik krizler döneminde, gelişen işçi sınıfı hareketine karşı, emekçi halk hareketine karşı, burjuvazinin sınıf egemenliğinin son aşamasıdır. Birincisi, yoldaş faşizmin kapitalin kendisi olduğunu anlamamış. İkincisi, faşizmin gelmesi, burjuvazinin bir devrimden, bir halk hareketinden korktuğu için, o baskıyı sınıf egemenliği olarak son aşamasını, yani tüm ordusunu, polisini, tüm gücünü kullanır.

Yine yoldaş, Türkiye'de faşizmin devlet iktidarı biçimi olduğunu kavramamış. Türkiye'de faşizmin yıkılması, geçici de olsa devlet iktidarının yıkılmasıyla olur; gerçekten yıkılması yine devlet iktidarının yıkılmasıyla olur gerçeğini kavramamıştır.

Yine yoldaşın kavrayamadığı bir gerçek de şudur: Türkiye'de faşizmin daha geri bir biçimden açık askeri bir biçime neden geçildiği sorunudur. Türkiye'de gelişen devrimci hareketin dalgası, ve gelişmesi, yönelimi, hakim sınıfları tehdit etmiştir. Parlamento, polisi, yargı organları vb. çalışamaz hale gelmiştir. Parlamento, devrimci hareketin gelişmesi karşısında maskeli parlamenter demokrasi olarak fonksiyonunu yitirmiştir. Kitle tabanı olan güçlü faşist bir parti de yoktu ki tek başına kitle tabanı ile iktidara gelsin. Bir tek yol alternatif kalıyor, o da artık işler parlamenter çok partili yoldan idare edilemez. Tepeden inme, anlaşmalı açık askeri faşist diktatörlük yönetime el koydu. Yönetici olarak, koruyucu olarak bir dönem "huzuru" o sağlayacaktır. Belirli bir taban yarattıktan sonra tekrar sözümona parlamenter demokrasi maskeli komisyoncuları getirecektir. Olan durum budur.

Yine yoldaş, Türkiye'de 1974-79 döneminde faşizmin olmadığını, burjuva demokrasisinin olduğunu anlatmaktadır. Yoldaşa göre Türkiye'de 74'den önce burjuva demokrasisi yoktur demek istiyor, yani en azından 71 Mart muhtırası dönemi faşizmdir demek istiyor.

Şunu soralım yoldaşa: '71 Mart muhtırasından 74'te yani burjuva demokrasisine nasıl geçildi? 71'de varolan faşizm kimler tarafından yıkıldı da, burjuva parlamenter demokrasisi kuruldu?

Bu çok ilginç bir siyasi saflık olsa gerek.

Hükümet değişiklikleriyle faşizm yıkılmaz. 71'de olan şuydu: Demirel hükümeti indirilerek, karma bir "bağımsız" hükümet kurdular Nihat Erim başkanlığında. Daha sonra Sadi Irmak'ı getirdiler. Peşinden seçimler oldu. CHP ve MSP koalisyon hükümeti kuruldu. Somut olarak olan durum buydu. Böyle faşizm nasıl yıkılır? Faşizm böyle cambazlıklarla, dalaverelerle y ı k ı l m a z. Faşizm ancak şiddetle yıkılır!!!

Yine yoldaş, yarı-sömürgelerdeki faşizmin sürekliliğini anlatırken, Yunanistan'ı örnek veriyorsunuz. Dimitrov'dan s.257'den alıntı yapıyorsunuz, peşinden de şunu söylüyorsunuz: "Dimitrov yoldaş bu dönemde 1935-38' lerde sadece dört ülkeyi faşist olarak değerlendirmektedir." Hayret ettik doğrusu bu alıntıdan nasıl sadece dört ülkede faşizm olduğunu çıkarıyorsunuz! Şaka bir yana, siz bu yazıyı yazarken, görünen odur ki, çok heyecanlıymışsınız. Olabilir, insanlık halidır.

Yoldaş yaptığı alıntının ne demek istediğini hiç mi hiç anlamamış. Alıntıyı aldığın yerde, yani bir paragraf üstte, Dimitrov önce şunları anlatır:

> "Faşist soyguncular, soyguncu faaliyetlerinin izleyeceği yolu saklamak gereğini bile duymuyorlar. Südetler bölgesinin gaspedilmesinden sonra faşistlerin yaydıkları h a r i t a, Alman faşizminin planlarını apaçık gözler önüne sermektedir. Harita üzerinde işaretlenen tarihlere göre, 1938 ilkbaharında Avusturya'nın, 1938 sonbaharında Çekoslovakya' nın geleceğinin tayin edileceği, 1939 ilkbaharında Macaristan'a darbe indirileceği, 1939 sonbaharında Polonya'nın yağma edileceği, 1940 ilkbaharında Yugoslavya'ya bir darbe hazırlığı, 1940 sonbaharında Romanya ve Bulgaristan'a karşı harekete geçileceği anlaşılmaktadır. 1941 ilkbaharında Fransa, Belçika, Hollanda, Danimarka ve İsviçre faşist saldırının hedefi olacaktır. 1941 sonbaharında ise faşist Almanya Sovyetler Birliği'ne saldırmayı tasarlamaktadır."

Yoldaş burayı ya okumamış, ya da okuyup anlamamış. Durum ne olursa olsun, burada açıkça anlatılan şey, ismi geçen yerlere saldırı planlarıdır. Şimdi yoldaşın alıntı yaptığı yere geçelim:

> "Haritadan ayrıca, Alman faşizminin, İspanya'nın büyük bir kısmını, Fransa'nın güney bölgelerini ve Yunanistan'ı, Türkiye'nin büyük bir kısmını, Suriye, Filistin ve Kuzey Afrika'yı "cömertçe" faşist İtalya' ya bıraktığını öğreniyoruz."

Yoldaş, görünen odur ki burada anlatılan başka bir konudur. O da, Alman faşizmi kendisi alacağı yerleri işaretlerken, senin alıntı yaptığın yerleri de İtalyan faşizmine bırakıyor. Yani o parselleri de İtalyan kardeşine veriyor, olan budur.

Yoldaş bir de şu alıntıyı aktarıp:

> "Gerçek bir anti-faşist cephe aynı zamanda emperyalizme karşı da tutarlı bir mücadele cephesi olmak zorundadır. Her türden ve her büyüklükten emperyalizme karşı çıkan bir cephe olmalıdır",

ve bu alıntının peşinden yorum yapıyorsunuz. Peşinden, Fransa'daki eylem birliği antlaşmasını aktarıyorsunuz.

Bunlara da kısaca diyeceğimiz şunlardır:

Fransa'da 1934'te faşizme karşı kurulan cephe, aynı zamanda sermayenin saldırısına karşı da kurulmuştur. Çünkü 6 Şubat 1934'te girişilen faşist ayaklanmaya karşı, 9-12 Şubat'ta komünist ve sosyalist işçilerin sert eylemiyle karşılaşıyorlar. Fransa'daki komünist partisiyle sosyalist partisi birer kitle partisidirler. Fransa'daki Halk Cephesi, 1936'da seçimlere katılır. Cepheye dahil partiler, oyların % 54'ünü alırlar. ("Yakın Çağlar Tarihi", s.415)

Yine o günkü dönemde, bugünkü gibi uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin devrimci kamuoyunda kesin hakimiyeti vardı. Durum bugünkü gibi değildi. Parti birinci inşası, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kararlılmış olup yeniden kavranıp savunulması vb. durumlar yoktu. O dönemde bu gibi çalışmalar kesinlikle yapılması gereken çalışmalardı ve gerçekten de Fransa'daki bu eylembirliği antlaşması aynı zamanda Dimitrov'un deyimiyle Halk Cephesinin başlangıcıdır da. Fakat o günkü Fransa'daki durumu bugünkü gerek uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin durumu, buna bağlı olarak da Türkiye'de komünist partisinin durumu, diğer cephe içinde olan devrimci grupların durumu, bunların işçi sınıfıyla gerçekten bağları, vb. durumları gözönüne alınmadan, Fransa'daki örneği bugün Türkiye'de örnek göstermek, somut olarak bugünkü durumu doğru değerlendirmemektir.

Somut olarak bugün Türkiye'den bir örnek verelim. Örneğin, diyelim ki Dev-Yol ile biz, faşizme karşı cephe içinde ortak eylembirliği yapacağız. Bu nasıl olacaktır? Biz pratik olarak faşizme karşı mücadeleyi, sosyal-faşizme karşı mücadeleyi birbirinden kopmaz bağlarla ele alacağız. Bizim için vur birini, sev ötekisini olmayacaktır.

Dev-Yol da sosyal-faşizmi tanımayacaktır. Bizler birlikte nasıl sermayenin saldırısına karşı, yani faşizme karşı çalışırız? Bugünkü ortamda, böyle cephelerle sermayenin saldırısına karşı, faşizme karşı ortak eylembirliği bizim görüşümüze göre mümkün değildir. Daha önce de belirttik, bizim için öncelikle komünistlerin birliği gereklidir; işçi sınıfının birliği gereklidir; işçi sınıfının ve köylülüğün birliği gereklidir. Eğer biz kendimize komünist diyorsak, çalışmamız, amacımız bu olmalı.

Yoldaş eylembirliği antlaşmasını aktardıktan sonra şu yorumu yapıyor:

> "Faşizme karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele arasındaki fark kavranmazsa, faşizme karşı mücadelede hatalara düşülebilir! Bana göre Merkez Komitesi de bu konuda hataya düşmektedir."

Bu kaba incilere de diyeceğimiz şunlardır:

Gerçekten faşizme karşı olan bir mücadele, aynı zamanda emperyalizme karşıdır. Sizin dediğiniz aradaki ayrı fark değil, yani faşizme karşı mücadele adına sadece biçimde karşı çıktığınızı, bunu da komünistlik adına yaptığınızı, birlik bağı kavranmazsa, faşizme karşı mücadelede önemli hatalara düşülebilir. Bu çok önemlidir. Faşizme karşı mücadele her türden emperyalizme karşı mücadeleden geçer.

Bu konuda hataya düşen Merkez Komitesi değildir, yoldaştır. Yoldaşın bu görüşü, emperyalizm uşağı faşist iktidar kliğine karşı, diğer emperyalizm

uşağı (Rus sosyal emperyalizmi) ile uzlaşmayı getiren bir görüştür. Bu tür görüşler terkedilmezse, komünistlik adına proletaryanın gerçek devrimci davasını modern revizyonizme kanalize eder.

Cuntaya karşı mücadele ve komünistlerin görevi başlıklı bölümde, yoldaş şöyle diyor:

"Türkiye'de ajitasyon ve propaganda serbestisi temelinde bir anti-faşist cepheye katılabiliriz ve katılmalıyız." "Cephe iktidardaki faşizmi hedef almalıdır." vb.

Bunlara da kısaca diyeceklerimiz şunlardır:

Defalarca belirttik, yine de belirtelim. Yoldaş bu yazıda baştan sona kadar gerçekten gözardı ettiği şey, bugün komünistlerin önünde duran esas görevi anlamamış, kavramamıştır. Bolşevik bir parti inşasının önemini, uluslararası alanda ve ülkemizde onun ideolojik ve siyasi önemini kavramamaktadır. Bugün sadece ajitasyon ve propaganda serbestisi temelinde cephelere katılma işi, istemi, olsa olsa esasta modern revizyonistlerin ve onun her türden yandaşının işidir, istemidir. Komünistlerin, işçi sınıfının ve emekçi halkın arzusu, isteği değildir.

İkincisi, "cephe iktidardaki faşizmi hedef almalıdır" diyor. Bu kesinlikle doğrudur. Fakat sizin anladığınız gibi değil. İktidardaki faşizme karşı olmak demek, aynı zamanda sermayenin saldırısına da karşı olmak demektir. Bilindiği gibi sermaye, uluslararası alanda emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve bunların tek tek ülkelerdeki uşaklarının hakimiyeti, işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde bir sömürü ve baskı mekanizmasıdır.

Yani uluslararası alanda her türlü emperyalizm kendi sömürü çıkarları içir tüm işçi sınıfı ve emekçi halkları, bağımlı ulusları baskı ve faşist diktatörlük altında tutmaktadırlar. İşte bu nedenle bir cephe, iktidardaki faşizmi hedef aldığı zaman, sermayenin saldırısını da hedef almalıdır, her türlü emperyalizmi de hedef almalıdır. Bunun dışında bir cephenin varlığın birliğini savunmak, bugün somut olarak komünistlerin, işçi sınıfının, emekçi halkın gerçekten kurtuluşu için bir çözüm değildir. Hele hele komünistlik adına o tür cepheleri savunmak... artık yargısını okuyuculara bırakıyorum.

Bugün komünistlerin en temel görevi açısından bölümünde yoldaş, "fakat partinin birinci aşamasında öncüyü kazanma ve kitle içinde çalışma konusundaki fikirlerle hemfikir değilim" diyor.

Bu Aristo mantığına da kısaca diyeceklerimiz şunlardır:

Bu sorunu en başta birinci bölümde belirttik. Yine vurgulayalım. Yoldaş gerek faşizm konusunda olsun, gerekse cephe konusunda olsun, (bu yazıda) kökten yanlış düşüncenin temeli olan partinin birinci aşamasında öncüyü kazanma, ve kitle çalışmasını doğru görmediğindendir. Bugünkü uluslararası alanda Marksizm-Leninizmin durumunu doğru değerlendirmediğindendir. Bu düşünceden hareketle, bugün Türkiye'de faşizmi değerlendirmek, faşizme karşı cepheler kurmak, onun içinde çalışmak isteğinin ideolojik temeli, özü, modern revizyonizmdir, onun dünya görüşünün yansımasıdır.

Bir bütün olarak emperyalizme karşı olma açısından bölümünde yoldaş, "İktidardaki faşizme karşı sosyal-emperyalistlerin temsilcileri ile cephe reddedilmemelidir" diyor.

Buna da çok kısa diyeceklerimiz şunlardır:

Bu düşüncenin ideolojik temelinin modern revizyonizm olduğunu daha önce belirttik, fakat burada şunu da belirtelim: Bugün Türkiye'de somut olarak herhangi bir emperyalist fiili işgal yoktur. Böyle bir durum yokken, pratik olarak bugün sosyal-emperyalistlerin temsilcileriyle cephe kurmayı, içinde çalışmayı önermek, bugün Marksizm-Leninizmin temel ilkelerini kavrartan, onun düşmanı olan modern revizyonizmi karşı-devrim cephesinde görmeyen revizyonist bir görüştür.

26.10.83

"CEPHE KONUSUNDAKİ GÖRÜŞLERİMİ İÇEREN YAZIMDIR BAŞLIKLI YAZIYLA İLGİLİ" YAZISI HAKKINDA

000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Yazı görüşüme göre radikal bir şekilde kısaltıldığı zaman kullanılabilir bir yazı.

* Bugünkü durum ile 1930/40 arası durumun karşılaştırılamayacağı düşüncesi bütünü ile doğrudur.

İki açıdan: 1. Parti inşası ile bağıntılı olarak... Bugünkü durumda uluslararası komünist hareketin üzerinde birleştiği bir genel çizgi yoktur, uluslararası komünist hareket paramparçadır. 2. Sovyetler Birliği'nin varlığı... Faşizmin saldırısı... vb. durumu değiştirmektedir. Bugünkü durum II. Dünya Savaşı öncesinden çok, I. dünya savaşı öncesine benzemektedir... (Bu benzetme de "her benzetmenin tek bacağı üzerinde durduğu" bilinerek yapılmalı!!!)

Yazının bu bölümünde arkadaş(lar) eleştirdiği yazının temel bir yanlışına dikkat çekiyor. Ama sorunun yalnızca birinci yanını koyuyor. Diğer yanı da konmalı. (Bunun için Dimitrov'un 1 Mayıs 1938 ile ilgili yazısı kullanılabilir.)

Faşizm meselesi ile ilgili olarak: Bu noktada faşizm, emperyalizm çağında emperyalist burjuvazinin siyasi alandaki genel eğilimidir. Bu genel eğilim emperyalist ülkelerde, önce İtalya ve Almanya'da belirli şartlarda iktidara gelmiştir. Açıktır ki, Ekim Sosyalist Devrimi, emperyalist burjuvazinin faşizme olan eğilimini bir anlamda körüklemiş; bir anlamda köşeye sıkışan emperyalist burjuvazi belli ülkelerde "parlamenter demokrasi" maskesini bir kenara fırlatmak zorunda kalmıştır. Bu anlamda Ekim Devrimi ile faşizmin bağı vardır. Ama bağı, "Ekim Devrimi öncesi faşizm yoktu, Ekim Devrimi sonrası faşizm oldu" şeklinde (biraz basitleştiriyorum, kusura bakılmasın) koymamak gerek. Doğru olan, emperyalist burjuvazinin genel eğiliminin (siyasi planda) faşizm olduğu; faşizmin belli şartlarda uygulanmaya konduğu; Ekim Devriminin emperyalizmi köşeye sıkıştırarak emperyalist burjuvazinin maskesini alaşağı ettiğinin konmasıdır.

Burada sorun, emperyalizm - proleter devrimleri çağının ne zaman başladığı sorunudur. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı, aslında Ekim Devriminden önce, daha 20. yüzyılın başlarında emperyalizm bir dünya sistemi olarak şekillendiği zaman başlar. Ekim Devrimi —daha Ekim Devrimi öncesinde başlayan— bu çağın ilk başarılı proleter devrimidir. Proletaryanın bir ülkede ilk defa iktidarı ele geçirmesi anlamında "çağ açmış"tır. (Bu çağ açma meselesinde I.Konferans öncesi YD'de çıkan K. sayı 6'ya bakılabilir.)

Yazının bu bölümünde bu temel düşünceler —özellikle emperyalizmin, emperyalist burjuvazinin genel eğiliminin faşizm olduğu düşüncesi; Ekim Devriminin bunun pratik olarak ortaya konmasında rol oynadığı düşüncesi— berrak bir şekilde yer almıyor. Daha çok emperyalizm çağını Ekim Devrimi ile başlatma eğilimi var.

Bunun dışında emperyalizm öncesi baskıların biçiminin bugünkünden ağır olduğu vb. şeklindeki ifadelerden kaçınmalı. Bu gereksiz bir karşılaştırmadır. Faşizm belli güya "aşağılık" halkların yokedilmesini, belli güya "efendi" halklara görev ve hak olarak veren; ve bunu gerçekleştirmeye yönelen, bunun için tekniğin son sözünü kullanan bir rejimdir! (Bkz. Nazilerin Yahudilere karşı siyaseti.) Bu baskının geçmişe göre daha az olduğunu sa-

vunmak bizim işimiz olmasa gerek.

Bu bölümde a) en başa faşizm hakkında genel Komintern'in tezlerinin konması, b) ondan sonra bir ara başlık altında Türkiye'de faşizmin İbrahim Kaypakkaya'ya dayanarak konması yeter. Bu bölümde arkadaş yorum yapacak yerde, İbrahim Kaypakkaya'nın kısa tezlerini koysa (İK'nın Kemalizm broşüründeki 15 tezi kastediyorum) yeter ve kuşkusuz daha iyidir. O suretle bu bölüm epeyi kısalır.

1971 sonrası için de sorunlar kısaltılıp özet halinde konması doğru olur. Bu bölüm çok fazla uzun görünüyor bana.

(Sayfa 20'de, Tariş CHP marifeti değil.)

Yunanistan'ın durumu ile ilgili

Bu tartışmaya hiç girmemek gerek. Yunanistan'ın durumunu doğru dürüst bilmiyoruz.

Bu belirtilip, bizim a) genel faşizm teorisi üzerine, b) Türkiye üzerine tartıştığımız; bunun için yeter veri olduğu; tek tek diğer ülkeler için tartışmamızın birşey getirmeyeceği söylenip geçilmeli. Bizim bütün yarısömürge ülkelerde sürekli faşizm iktidardadır şeklinde bir tez savunmadığımız belirtilmeli.

Cephe sorunu ile ilgili: Bu bölümde önemli olan, kurulması istenen ve bizim katılmamız istenen cephenin anti-faşist cephe olmadığının vurgulanmasıdır, bir... İkincisi ise, bizim gücümüzle bağıntılı olarak bugün bu cephe çalışması içine girmemizin bize birşey getirmeyeceği (verim açısından, güç açısından) ortaya konmalıdır. Yeniden faşizm meselesini, Türkiye'de faşizm var mı, burjuva demokrasisi oldu mu meselesini bu bölümde tartışmaya girmeye gerek yok. Bu Türkiye'de faşizm bölümünde çözülmeli.)

Anti-faşist cephenin emperyalizmi hedeflemesi gerektiği düşüncesi bütünü ile doğru. Bu düşünce üzerinde de daha durulabilir.

31.11.1983

FAŞİZM VE CEPHE ÜZERİNE!

oooooooooooooooooooooooooo

Yoldaşlar, bilindiği gibi, 1982'nin ilk yarısında faşizme karşı birleşik direniş cephesini oluşturma adı altında, çeşitli gruplardan oluşan bir Örgütleme Komitesi kuruldu.

Örgütleme Komitesini oluşturan gruplar, kendi aralarında ortaya koymuş oldukları Örgütleme Komitesinin platformunu, birçok örgüte gönderdikleri gibi, aynı platformlarını Bolşevik Partizan'a da gönderdiler.

Bolşevik Partizan'a gönderilen Örgütleme Komitesinin platformu, ilk defa iç organın ikinci sayısında basıldı ve Parti içinde tartışmaya sunuldu. Örgütleme Komitesinin platformunu tartıştığımız dönemde (Nisan 1982 dönemi) bir yoldaş bu konudaki görüşlerini, "CEPHE KONUSUNDA GÖRÜŞLERİMİ İÇEREN YAZIMDIR" başlığı altında anlatmıştı.

Bu yoldaş iç organ ikinci sayıdaki Örgütleme Komitesinin yazısına cevap veren yazı hakkında görüşlerini açıklarken, aynı zamanda yazının belli bölümlerini eleştirmişti.

Yoldaşın o dönemlerde kaleme almış olduğu yazıyı çalıştığımız birimde tartıştığımızda, ben öz olarak yazının içeriğine katılmıştım. Gelinen aşamada gerek faşizm, gerekse cephe konusunda, yazıdan daha değişik düşünmekteyim. Bu konudaki görüşlerimi aşağıda <u>öz</u> olarak ortaya koymaya çalışacağım.

Önce faşizm konusunu ele alalım. Faşizm sorununu ele alırken, önce faşizm nedir sorusuna cevap arayalım. Komünist Enternasyonal'in VII. Dünya Kongresine sunulan raporda, iktidardaki faşizm için şunlar söylenmektedir:

> "Yoldaşlar, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin 13. oturumunda doğru olarak tanımladığı gibi, iktidardaki faşizm, finans kapitalin en gerici, en şöven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.63-64)

Görüldüğü gibi, yukarıda yaptığımız alıntı, genel olarak faşizmi anlatan bir tanım değil, yalnızca iktidardaki faşizmi uygulayanın kim olduğunu anlatan somut bir tanımdır.

Örneğin bir başka yerde ise, faşizmin genel tanımı hakkında şunlar söylenmektedir:

> "Faşizm, Otto Bauer'in ileri sürdüğü gibi, sözümona "her iki sınıfın da, yani proletarya ve burjuvazinin üzerinde bir devlet iktidarı biçimi" değildir. İngiliz sosyalisti Brailsford'un açıkladığı gibi, "devlet cihazını ele geçiren başkaldırmış küçük-burjuvazi" de değildir. Hayır, faşizm, ne sınıflar üstünde yer alan bir iktidar, ne de küçük-burjuvazinin veya lumpen proletaryanın finans-kapital üzerindeki iktidarıdır. Faşizm, <u>finans-kapital iktidarının ta kendisidir</u>." (age, s.64) (abç)

Yukarıda yaptığımız bu alıntı ise, faşizmin sınıf niteliğini, onun hangi sınıfın iktidarı olduğunu, kime hizmet ettiğini belirten genel bir tanımdır. Bu genel tanımla yola çıkarsak, finans kapitalin olduğu her yerde, faşizm <u>öz</u> olarak vardır. Ve faşizm, finans-kapitalin ta kendisidir.

Yine bu genel tanımdan yola çıkarsak, faşizm bir devlet şeklidir. Bir sınıfın iktidar biçimidir. Çünkü Marks ve Engels, modern burjuva devleti hakkında şunları söylemektedirler:

> "Modern devletin yönetimi, tüm burjuvazinin ortak işlerini yöneten bir komiteden başka birşey değildir." (Marks-Engels Seçme Yapıtlar I, s. 134, Sol Yayınları)

Yine Marksist-Leninistler için devlet, eğer bir sınıfın örgütü; bir sınıfın bır başka sınıf üzerindeki baskı aracı ve diktatörlüğü olarak kavranıyorsa, ve yine Marksist-Leninistler için devlet konusunda durum böyle olunca, bu bağıntıda faşizm de sınıflar-üstü olmadığına göre, yani gökten zembille düşmediğine göre, faşizm denilen şeyi, tekelci burjuvazinin sınıf hakimiyetinin sürdüğü bir devlet biçimi olarak tanımlamak doğrudur.

Ayrıca bu bağıntıda bir de emperyalizme bağımlı sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerin durumunu ele alalım.

Bu konuda Türkiye konumuzla ilişkili olduğundan dolayı, Türkiye'yi ele almamız doğru olacaktır. Türkiyeli birçok oportünist ve revizyonistler, cephe çığırtkanlığını yaparken dayandıkları esas nokta şuydu: Onlar açısından 1982'de Türkiye'ye faşizm gelmiş, artık sorun gelen faşizme karşı mücadele yürütmekti.

Ve önlerine acil sorun olarak da faşizme karşı bir cephe oluşturma görevini koydular. Bütün çalışmalarını güya önceden olmayıp da, 12 Eylül 1982'de (?) gelen faşizme karşı mücadele etmek ve en geniş cepheyi kurmaktı.

Sonuç olarak istisnasız tüm oportünist ve revizyonistler, çalışmalarının merkezine faşizme karşı cephe kurmayı esas görev alarak çalışmalar yaptılar. Onlar açısından Türk hakim sınıflarının devleti faşist değil, faşizm 12 Eylül'le birlikte gelmiştir.

Soruna böyle yaklaşmak, (yani oportünist ve revizyonistler gibi yaklaşmak) kesinlikle doğru değildir. Çünkü faşizmin sınıf niteliği genel olarak finans kapitalin ta kendisi olduğunu ortaya koymuştuk. Durum böyle olunca, faşizm denen olgunun gelip geçici birşey olmadığı her düşünen (Marksist-Leninist açıdan düşünen) insan için açıktır.

Görüşüme göre, oportünist ve revizyonistlerin temel hatası, onların Marksist-Leninist devlet öğretisini kavramamasından kaynaklanmaktadır.

Mesela onlar (ve bizim içimizde bazı yoldaşlar da) 12 Eylül öncesi durumu ele alırken, 12 Eylül'den önce belli demokratik hak ve özgürlükler vardı. Devrimciler şu veya bu oranda serbest çalışmalar yapıyorlardı. Marksizmin ve Leninizmin klasiklerinin çıkarmış ve yazmış oldukları yapıtları serbest satılabiliyordu, vs. vs. demektedirler. Bütün bu yukarıda sıralanan şeyler, gerçekten de 12 Eylül öncesi şu veya bu oranda varolan şeylerdi.

Ama sorun şudur: 12 Eylül öncesi durum böyleydi diye, 12 Eylül öncesi Türkiye'de faşizm yoktu veya Türk hakim sınıflarının devleti faşist değildi sonucunu çıkarmak kesinlikle doğru değildir.

Çünkü faşizm her zaman parlamentoyu veya işçi sınıfının mücadele sonucu kazanmış olduğu kısmen varolan demokratik hakları kaldırmaz veya kaldırmayabilir. Konuya ilişkin Dimitrov yoldaştan bir alıntı almak istiyorum:

> "Faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlük, ülkelerin tarihi, sosyal ve iktisadi şartlarına, milli özelliklerine ve uluslararası durumlarına göre, çeşitli ülkelerde çeşitli biçimlere bürünür.
>
> Bazı ülkelerde, öncelikle faşizmin geniş bir kitle temeline sahip olmadığı ve faşist burjuva kamp içindeki çeşitli gruplar arasındaki mücadelenin nispeten daha keskin olduğu ülkelerde, faşizm parlamentoyu hemen feshetme kararı almaz, diğer burjuva partilere ve bu arada sosyal-demokrasiye de belirli bir meşruluk tanır.
>
> İktidardaki burjuvazinin devrimin yakın bir zamanda patlamasından korktuğu diğer ülkelerde faşizm, ya bir darbe yaparak veya bütün rakip partilere ve gruplara karşı terör ve kanlı baskısını gittikçe artırarak, sınırsız tekelci siyasi hakimiyetini kurar. Bu durum faşizmin durumunun özellikle zorlaştığı zamanlarda tabanını genişletmek ve sınıfsal özünü değiştirmeksizin, (Onun sınıfsal özü finans kapitaldir. BN) açık diktatörlüğünü kabaca sahteleştirilmiş bir parlamentarizmle birleştirmesi için çaba harcamasına engel değildir." (aoç)

Önce alıntıda söylenenleri kısaca özetlemeye çalışayım.

Birincisi, faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlük, ülkelerin tarihi, sosyal ve iktisadi şartlarına, milli özelliklerine göre çeşitli ülkelerde çeşitli biçime bürünür. Yani bazen tam açık yüzünü göstermez, kaba parlamenter bir maske yüzüne geçirir (Türkiye'de olduğu gibi), bazen de en açık terörcü yanını göstermeye çalışır. Bu durumun temel birkaç olgusunu şöyle sayabiliriz. Örneğin bir ülkede burjuva devlet mekanizmasına karşı yığın hareketleri varsa, aynı zamanda ülkede ekonomik ve siyasi kriz de varsa, böyle dönemlerde faşizmin terörcü yanı ağır basar.

İkincisi, faşizm her zaman parlamentoyu feshetmez, diğer burjuva partilerine ve bu arada sosyal-demokrasiye de belli meşruluk tanır.

Üçüncüsü, iktıdardaki burjuvazinin devrimin yakın bir zamanda (olacağından?) korktuğu bir ortamda, faşizm ya darbe yaparak ya da bütün rakip grup ve partilere karşı çıkarak, sınırsız tekelci hakimiyetini kurmaya çalışır.

Sonuç olarak Türkiye hakkında şunları söyleyebiliriz. Türk hakim sınıflarının devleti faşist bir devlettir. Faşizm devletten ayrı düşünülemez. Bundan dolayıdır ki, Türkiye'de faşizmi gelip geçici bir olgu olarak görmek kesinlikle doğru değildir.

Türkiye'de faşizmin yokedilmesi, Türk hakim sınıflarının devletinin işçi sınıfı önderliğinde bir devrimle yıkılmasıyla olacaktır. Bunun dışında Türkiye'de faşizmin yokedilmesi düşünülemez. Türkiye'nin pratiği de bunu ispatlamıştır.

Tam da bu bağıntıda görev, devrim için mi mücadele edeceğiz, yoksa hakim sınıfların bugün iktidarda olan kanadına karşı mı mücadele edeceğiz sorusu önümüze çıkmaktadır.

Tüm oportünist ve revizyonistler, faşizmi devletten ayrı görme saçmalığına düştükleri için, onlar bugün devrim için mücadeleyi ikinci plana atmışlardır.

Bizim için esas görev, devrimci mücadele olmak zorundadır. O zaman görev, işçi sınıfına ve tüm ezilen halka önderlik edecek olan bir bolşevik örgüt yaratmaktır. Lenin yoldaş şunu söylüyordu:

"İktidar savaşımında proletaryanın, örgütten başka bir silahı yoktur."
(Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s.267, Sol Yayınları)

Bugün tam da Lenin yoldaşın belirtmiş olduğu, iktidar savaşımında burjuvaziyi yokedebilecek ve proletaryanın ihtiyaç duyduğu örgütü yaratmak için tüm gücümüzle çalışmalıyız.

Şimdi de cephe konusuna geçiyorum.

Bilindiği gibi, birçok cephe çeşitleri vardır. Örneğin, komünistlerin cephesi vardır.

Bir ülke somutunda komünistlerin cephesini ele alacak olursak, bu ancak bir ülke içindeki bir komünist partisi içinde gerçekleşir. Bunun yanısıra işçi sınıfının cephesi vardır. İşçi sınıfıyla köylülüğün cephesi vardır.

Bu durum, demokratik halk devrimi aşamasında ittifakı içeren bir durumdur.

Besbelli ki gerek işçi sınıfının cephesi (proletaryanın birleşik cephesi), gerekse işçi sınıfıyla köylülüğün cephesi (aynı zamanda ittifakı) ancak bir komünist partisi önderliğinde hedefine ulaşabilir.

Ayrıca bir de emperyalist işgalin olduğu bir ülkede, emperyalist işgale karşı oluşan cepheler de vardır.

Böyle cepheler somut olarak varolan işgale karşı tavır takınan, aynı za-

manda işgale karşı çıkan burjuvazinin bir kanadını da içine alabilir. Bu konuda bir örnek verecek olursak, Çin'de Japon emperyalizmine karşı kurulan cephedir. Fakat ben burada somut olarak tartışmak istemiyorum. Çünkü bu tür cephelerin kapsamı daha geniş ve ayrıntılı olarak ele alınması gereken bir konudur.

Şimdi tekrar işçi sınıfının birliği veya proletaryanın birliğini ele alalım. Lenin bir bağıntıda işçiler için birlik gerekli midir sorununu ele alırken, birlik konusunda şunları söylemektedir:

"Birlik, işçiler için gerçekten gereklidir. Ve en gereklisi, işçilerin kendilerinden başka kimsenin onlara "birliğini" vermeyeceğini, kimsenin onlara kendi birlikleri için yardım edecek durumda olmadığını kavramaktır. Birlik "vadedilmez" — bu boş palavracılık, kendini aldatma olurdu. Birlik, aydın grupçuklarının "anlaşmasıyla yaratılamaz". Bu en acıklı, en aptalca ve en kaba yanılmadır. Birlik mücadeleyle kazanılmalıdır ve sadece işçilerin kendileri, sınıf bilincine sahip işçilerin kendileri, kararlı, inatçı bir çalışmayla buna erişecek durumdadırlar.

Birlik kelimesini upuzun harflerle yazmaktan, onu vadetmekten, kendini onun taraftarı "ilan etmekten" daha kolay birşey yoktur. Gerçekte ise birlik ancak çalışmayla ve ilerici işçilerin, bütün sınıf bilincine sahip işçilerin örgütlenmesiyle ilerletilebilir... Bu kolay değildir. Bu çalışma kararlılık, bütün sınıf bilincine sahip işçilerin birleştirilmesini gerektirir. Fakat böylesine bir çalışma olmaksızın işçilerin birliğinden asla sözedilemez." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.220-221'den alıntı)

Yukarıda yaptığımız alıntıda Lenin, işçi sınıfının birliğinin ancak mücadeleyle kazanılabileceğini söylemektedir. Lenin'e göre birlik (bugün Marksist-Leninistler için de) vadedilmez. Yine Lenin'e göre, birlik kelimesini upuzun harflerle yazmaktan, kendisini onun taraftarı ilan etmekten kolay birşey yoktur.

Bilindiği gibi, Türkiyeli oportünist ve revizyonistler de, özellikle 12 Eylül'de askeri faşist cuntanın iktidara gelmesinden sonra, tüm oportünistler, hep bir ağızdan birlik çığırtkanlığını yapmaya başladılar ve kendilerinin birlik taraftarı olduklarını söylediler. Ama bu yaygarayı ve çığırtkanlığı yapanlar, bir eylem birliklerine burun kıvırtanlar, bir dönemler gerçek eylembirliklerine saldıranlar olmuşturlar.

Daha sonraki gelişmeler birçoğumuzun bildiği gibi, 12 Eylül yenilgisiyle birlikte, herşeyi unutup birlik şampiyonluğunu yapanlar kendisini göstermeye başladı.

Sonuç olarak birlik şampiyonluğunu yapanlar, kendi açılarından ve kendilerine birlikler ve cepheler oluşturmaya çalıştılar.

Kurulan birlik ve cepheler de, özellikle başını DY ve PKK'nın çektiği "FKBDC" ve "BİRKOM"lar oldu. Bunun yanısıra, sosyal-faşist kanat içinde de birlik çalışmaları oldu.

"FKBDC" ve "BİRKOM"u kuranlar, gerekçelerini şöyle ifade ediyorlardı:

"Türkiye'de 12 Eylül faşist darbesinden sonra, vahşet boyutlarına varan baskı, terör, işkence ve idamlar, sol hareketlerin önemli darbeler yemeleri, faşist saldırının ancak faşizme karşı güçlerin ortak eylemi ile yenilebileceği gerçeğini tüm açıklığı ile ortaya çıkardı. Yaşadığımız ülkelerde ise (Yurtdışı söylenmektedir. BN) yurttaşlarımıza yapılan siyasi-sosyal-iktisadi baskı, ırkçılık düzeyine varma eğilimini içinde taşıyarak artıyor."

Devamla şunlar söylenmektedir:

"Bütün bu nedenlerle, yurt içinde ve yurt dışında birlik, halklarımızın yıllardır biz devrimcilerden beklediği, istediği kalıcı mücadele birli-

ği, artık büyük bir dava, büyük bir ilke, büyük bir özlem ve amaçtır..."

Bir başka yerde ise şunları söylüyorlar:

"Bugün biz dev bir görevler, kimsenin tek başına altından kalkamayacağı bir görevler yığınıyla karşı karşıyayız."

Yaptığım alıntılarda şu kendisini açıkça göstermektedir: Birincisi, bugün biz devrimcilerin birçok görevleri vardır. Ve hiç kimse bu görevlerin altından tek başına çıkamaz.

İkincisi, birlik halkımızın yıllardır biz devrimcilerden arzuladığı birşey olmuştur. O zaman halkımızın sesine kulak verip, birlikler kurmamız lazım.

Üçüncüsü, artık birlik büyük bir özlem, büyük bir ilke ve büyük bir amaç olmuştur diyerek, gerçek birlikler önüne engeller konmaktadır. Şöyle ki: Marksist-Leninistler açısından sorun şudur: Halkımız biz devrimcilerden birlik istiyor diye, kim ben birlik yanlısıyım, kim ben askeri faşist cuntaya karşıyım diyorsa, hemen onlarla birlik kurmak değil, halkımıza ve esas olarak da işçi sınıfına gerçek birliklerin nasıl olacağını, komünistlerin bugün esas görevlerinin ne olduğunu, birlik denen şeyin nasıl kazanılacağını anlatmaktır!

Ama birlik çığırtkanlığı yapanlar böyle yapmıyor; onlar için yıllardan beri büyük bir özlem olarak duydukları ve kendi açılarından da varolan özlemlerini gidermek için, halkımızın sesine de kulak verip, sahte de olsa birlikler kurmaktır. Çünkü halk birlik istiyor.

Türkiye devrimci tarihinde birçok sahte birlikler kurulmuştur. Özellikle yenilgi dönemlerinde birlik çığırtkanlığı yapanlar sürekli olmuştur.

Bolşevik Partizan, haklı olarak birçok yazısında bu tür gelişmeleri anlatmış, bu tür sahte birliklerin işçi sınıfı ve emekçi halka yarar getirmeyeceğini belirtmiştir. 12 Eylül sonrası kurulan birlikler için de Bolşevik Partizan görüşlerini ortaya koymuş ve kurulan birliklerin sonunda iflas edeceğini vurgulamıştı. Nitekim, Bolşevik Partizan'ın dün söyledikleri, bugün yaşamın pratiğinde bir kez daha doğrulandı. Kurulan cephe ve birlikler çalışamaz duruma gelerek iflas ettiler.

Oysa günümüzün en acil sorunu, ne idüğü belirsiz cephe ve birlikler olmadığı da açıktır. Herşeyden önce bugün işçi sınıfı ve tüm ezilen halka yol gösterecek bir komünist partisi yoktur. O zaman kendisine ben komünistim, ben Marksist-Leninistim diyen herkes, önüne bir komünist partisi yaratma görevi koymak zorundadır. Lenin yoldaş proletaryanın birliği hakkında şunları söyler:

"Sosyal devrim çağında, proletaryanın birliği, ancak Marksizmin tam devrimci partisi tarafından ve ancak bütün öteki partilere karşı amansız bir savaşım yoluyla gerçekleştirilebilir." (SBKP/B Tarihi, s.446)

Bir başka yerde ise Dimitrov, işçi sınıfının eylembirliği gerçekleşmeden, anti-faşist halk cephesinin yaratılamayacağını vurgular ve şunları söyler:

"Çünkü halk cephesinin öncü gücü olan işçi sınıfının eylembirliğini gerçekleştirmeden, anti-faşist halk cephesini gerçekten kurmanın mümkün olduğunu ciddi olarak düşünmek imkansızdır. Aynı zamanda, proleter birleşik cephenin daha fazla gelişmesi önemli ölçüde, faşizme karşı bir halk cephesine dönüşmesine bağlıdır." (Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s.152)

Alıntılardan da görüldüğü gibi, önce sınıfı kazanmadan, sınıfın birliği kurulmadan, sınıfın birliği —Lenin'in de söylediği gibi, Marksizmin (biz buna Marksizm-Leninizm diyelim) tam devrimci partisinin zaferiyle mümkündür— bu görevi yerine getirmeden, ve bu görevin bilincinde davranmadan, gerçek anlamda cepheler kurmak mümkün değildir.

Gerçek anlamda diyorum, çünkü hiç cepheler kurulmaz diye bir düşüncem yok. Oportların yaptığı gibi sahte cepheler kurulabilir. Fakat bu tür cephelerin işçi sınıfına yarar getirmeyeceğini yukarda belirtmiştim.

Sorun günümüzün acil görevi nedir? Kavramamız gereken esas halka ne olmalıdır? Gücümüzü hangi yönde harcayacağız? Vs. Vs...

Bizim için görev, bolşevik bir partiyi yaratmaksa, o zaman bu göreve dört elle sarılmaktır.

Açıktır ki partinin birinci aşamasında önümüze koyacağımız görev işçi sınıfının en ileri kesimini kazanmaktır. Lenin bu konuda şunları söylemektedir:

> "Proletaryanın öncüsü ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur. Bu olmasaydı, başarıya doğru birinci adımı atmak bile olanaksızlaşırdı." (Sol Komünizm, Bir Çocukluk Hastalığı, s.99) (abç)

Görüldüğü gibi, Lenin'e göre "Proletaryanın öncüsü ideolojik bakımdan kazanılmıştır. Esas olan budur..."

Bu görev çözülmeden, Lenin'e göre zafer mümkün değildir. Kuşkusuz ki Lenin yoldaşın söyledikleri bizim için de geçerlidir.

O zaman bugün öncü kazanılmadan, öncünün birliği sağlanmadan, buna bağlı olan görevler çözülmeden, cephelerle uğraşmak, önümüzde duran göreve sırt çevirmektir.

O zaman sorun açıktır. Görev, varolan enkazlarla uğraşmak değil, tam tersine, enkazlara karşı mücadele ederek, Türk faşist devletinin panzehiri olan Bolşevik Partiyi yaratmaktır...

14.07.1984

H.Yeter

CEPHE SORUNU ÜZERİNE BİRAZ DAHA!!!

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Değerli yoldaşlar,

Bilmeniz gerektiği gibi, Nisan 82'de çıkan iç yayın organı sayı 2 sayfa 7'de, "Birlik diye birliğe vurulan darbe" başlıklı, teşkilatımızın ortak görüşünü ortaya çıkarmak için, Parti içinde tartışılması için bir taslak yazı yayınlandı.

Bu yazı elime geçtikten sonra, 16.6.82 tarihinde ben, "Cephe konusundaki görüşlerimi içeren yazımdır" başlıklı yazıyla, yukarıda adı geçen yazının hatalarını, o günkü kavrayış ve bakış açımla, görüşlerimi ortaya koydum.

Tabii ki benim bu yazıma uzun bir zaman ne iç yayın organında, ne de merkezi yayın organında doğru dürüst bir tavır takınılmadı. Sadece genel tartışmada ortaya konan belli görüşler benim bu yazımın belli konularına cevap niteliğini taşıyordu. Yazımda eleştirmiş olduğum belli konulara tavır takınılmadı. Eğer o dönemde bu yazıma tavır takınılmış olunsaydı, bugünkü aşamada tartışacağımız belli sorunları o dönemde tartışmış olacaktık. Bence bu hata, eleştirdiğim yazıyı savunanlardandır. Çünkü o dönemde taslak yazıya gelen eleştiriyi onların cevaplaması gerekirdi, bunu yapmadılar. Benim hatam ise, uzun zaman yazıma tavır takınılmadığı halde, bu insanları yazılı olarak tavır takınmaya zorlamadım. Sözlü olarak ve bulunduğum komitedeki raporlara bu talebimi yazdırdıysam da, fazla zorlamadım. Ayrıca halen sorun gördüğüm noktalarda daha detaylı araştırma yaparak ve bunun sonuçlarını yazılı hale getirmemem de hatamın bir diğer yanıdır. Eğer böyle hareket etmiş olsaydım, tartışma zorunlu olarak başlardı.

Haziran 82'de çıkan bu yazıma cevap verilmesi yönünde son dönemlerde yaptığım zorlamalar sonucu, en nihayet 26.10.83 tarihli yazı, yazılış tarihinden ortalama üç-dört ay sonra, elime geçti. Bu yazı imzasız bir yazı. Fakat bildiğim kadarıyla .. Sempatizan Komitesi adına görev alan bir arkadaşın yazdığı bir yazıdır. Yazının .. Sempatizan Komitesinin resmi onayını almadığını da biliyorum. Fakat bugüne kadar gerekçeleri elime geçmedi. Herhalde ileriki bir dönemde nedenini öğreniriz. Bu bilgiler yazının yazarı tarafından bana sözlü olarak anlatılmıştı.

Bu yazıya kısa tezler halinde tavır takınan, daha doğrusu 26.10.83 tarihli yazının yazarına akıl veren, imzasız 30.11.83 tarihli bir yazı daha vardır.

Ve bu yazılardan sonra, daha önceleri benim 16.6.82 tarihli yazımı esasta doğru bulan bir yoldaşın "Faşizm ve Cephe Üzerine" başlıklı, 31.07.84 tarihli H. Yeter imzalı yazısı elime geçti.

Bu yazıların üzerine tartışma ve değerlendirmeler bulunduğumuz hücrelerde bölgemizde yapılmaktadır. Tartışmaların daha da olumlu olabilmesi için, bu aşamada tüm bu yazıları gözden geçirme ve yine bugünkü kavrayış açımla olan sorunlara tavır takınma görevi önümde durmaktadır.(*)

Ayrıca amacım, kavrayabildiğimi düşündüğüm noktaları diğer yoldaşlara da kavratma, bu anlamda da doğru düşünceleri daha da yaygınlaştırmadır.

(*) Bu yazıları gözden geçirme, yeniden tavır takınma ve bölgemizdeki tartışmaları daha da olumlu bir yönde yönlendirme görevini ne yazık ki yerine getiremedim. Bunun belirleyici nedeni; yukarıda bahsettiğim yazıları tekrardan gözden geçirdiğimde, daha araştırmam gereken belli konuların varlığını gördüm ve bu konularla ilgili yapıtları incelemeye çalıştım. Tabii ki bu da uzun bir zamanı gerektirdi.

Tabii ki bu düşüncemin ürünü çıkacak olan yazımda belli hata ve eksikliklerin de olabileceğini dıştalamıyorum. Bu hataları gösterecek olan yoldaşlarla bu konu(lar) üzerine tartışmaya da hazır olduğumu belirtmeyi gerekli görüyorum.

Ben bu konuda varolan yazıları tarihlerine göre ele alıp değerlendirmeye çalışacağım.

I- Cephe konusundaki görüşlerimi içeren yazımdır başlıklı yazım hakkında

Önce de belirttiğim gıbi, benim bu yazım iç yayın organındaki yazıyı eleştirme temelinde ortaya çıkmıştı. Ben bu yazımda iç yayın organındaki şu düşüncelere tavır takınmaktaydım:

1. Türkiye'de burjuva anlamda da olsa bir demokrasiden faşizme geçilmediği; dolayısıyla Türkiye'de faşizmin sürekli iktidarda olduğu tezi; bununla ilgili olarak da yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde faşizmin sürekli olduğu tezi;
2. Bolşevik Parti inşa etmeden, böyle bir partinin önderliğinde olması gereken "cephe" yolunda şimdiden çalışmalara girilemeyeceği tezi;
3. Faşizmin Türkiye'de yıkılmasının devrim sorunu olması tezi;
4. İbrahim Kaypakkaya'nın cephe konusunda Dimitrov'la uyumluluğu tezi;
5. Faşizme karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele ilişkisinde sorun;
6. Bolşevik parti inşası ile hemfikir olmadığım tezi;
7. Rus sosyal-emperyalizminin temsilcileriyle cephe kurulup kurulamayacağı sorunu;
8. Cumhuriyet Halk Partisi ile ilgili olan sorun;
9. Emperyalizmin her temsilcisi her dönemde faşist midir sorunu.

Evet, yazımda esasta bu tezler üzerine tartışma yürütüyordum. Bu tezler üzerine tavır takınmadan önce, yöntem konusunda bir hatama dikkat çekmeyi yararlı görmekteyim. Ben bu yazımda çeşitli alıntılar yapmaktayım, fakat bu alıntıların bir kısmının yorumunu yapmamaktaydım. Ve bu alıntıları, neyi ispatlamak için yaptığımı yeteri kadar açıklamamıştım. Bundan dolayı bazı okuyucular yanlış yorumlar yapabilmektedirler. Bunun temel nedeni de, o dönemdeki ideolojik-siyasi yapımın, buna bağlı olarak yazı yazma yeteneğimin daha da geri bir düzeyde olmasındandır.

1. Türkiye'de burjuva anlamda da olsa bir demokrasiden faşizme geçilmediği; dolayısıyla Türkiye'de faşizmin sürekli iktidarda olduğu tezi. Bununla ilgili olarak da yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde faşizmin sürekli olduğu tezi.

Bu konuda sorunlar oldukça çok. Ben bu yazımla belli açıklıklar getirmeye çalışacağım. Çözemediğim sorunları tartışmanın gelişimi içinde çözmeye çalışacağım.

Önce şunu belirtmekte yarar görüyorum: Ben Türkiye'deki burjuva demokrasisinin batılı emperyalist ülkelerdeki burjuva demokrasilerle aynı düzeyde olmadığını düşünüyorum. Türkiye'de burjuva demokrasisi batılı ülkelere göre çok daha budanmıştır. Zaten yazımda da 1974/79 yıllarında burjuva demokrasisinin şu veya bu oranda var olduğunu; bugünkü dönemde ise hiçbir demokratik hakkın var olmadığını açıklamıştım.

Sizler ise Türkiye'de faşizmin geri bir biçiminden açık askeri bir biçi-

mine geçildiğini savunmaktasınız. Bu iddianız kendi içinde bile tutarsız bir iddiadır. Çünkü Dimitrov yoldaş, faşizmin burjuvazinin son devlet biçimi olduğunu savunur. Yani burjuvazinin bir devlet biçimi olan burjuva demokrasisinin, burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğü ile değiştirilmesidir, der.(Daha geniş bilgi için bkz. "Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe", s.69.) Durum böyle olunca, sizin teziniz, yani burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğü yerine yine aynı diktatörlüğün gelmesinin hikmeti ne olabilir? Faşist diktatörlük başta ama, buna rağmen işçi sınıfı ve emekçi yığınların hareketi gelişiyor ve önceki faşist diktatörlük burjuvazinin çıkarlarını koruyamıyor, burjuvazi daha değişik bir faşist yönetim getiriyor; varılacak sonuç bu olur. Bu ancak bizi tatmin edebilir, başkalarını değil. Ve bu teori bir anlamda Dimitrov yoldaşın teorisini başaşağıya dikmedir.

12 Eylül askeri faşist darbesinden önce bir dizi demokratik hakkın varolması sadece sınıf mücadelesinin gelişkinliği ile açıklanamaz. 1974/75 yıllarındaki sınıf mücadelesi 1978/79 yıllarına göre daha geri idi. Yine aynı haklar yok muydu? Bu sorunla ilgili anayasa değişikliği üzerine de kısaca durabiliriz. 1961 anayasası niçin değiştirildi? Sadece Evren anayasayı değiştirmek istediği için mi değiştirildi? Yoksa bunun başka nedenleri mi vardı?

Evet! Bunu Evren kendisi de açıklıyor. Evren 30 Ağustos 82'de Afyon'da yaptığı konuşmada; 1961 anayasasının bizlere bol geldiğini, içinde oynadığımızı, bundan dolayı gelecek anayasanın '61 anayasasından ileri özgürlükler getiremeyeceğini, tersine toplumun güvenliği, toplumun huzuru için kişi hak ve hürriyetlerinden bazı fedakarlıklarda bulunmak zorunda olduğumuzu açıklamıştır. (Bkz. BP 2, s.17)

Yanlış anlayışlara fırsat vermemek için şunu açıklayayım: 1961 Anayasası da burjuvazinin işlerini yapmak, çıkarlarını korumak için kullandığı bir kanunlar nizamnamesidir. 1982 anayasası da öyledir. Fakat bizler bu anayasalarda, işçi sınıfının ve emekçi yığınların ekonomik ve demokratik haklarını savunabilmek ve geliştirebilmek için, olan açıklıklardan yararlanabilmek için uyanık olmalıyız. Çünkü bu vasıtayla elde edilebilecek kazanımlar, proletarya devriminin zaferini kolaylaştıracaktır. İkisi de burjuvazinin anayasasıdır deyip işin içinden çıkarsak, proletaryayı ve emekçi yığınları doğru taktiklerle örgütleyemeyiz, proletarya devrimi mücadelesini de bu şekilde geciktirmiş olacağız ve bu anlamda da burjuvazinin ekmeğine istemiyerek de olsa yağ sürmüş olacağız. Evren kendisi bu iki anayasa arasında kişi hak ve özgürlükleri sorununda fark olacağını savunmaktadır. Gerçekten de iki anayasayı bugün alır karşılaştırırsak, bu konudaki farklılıkları görürüz.

İşte 12 Eylül öncesi haklarla bugünkü arasındaki ufak farklardan birisi; 12 Eylül öncesi bizler Marksist-Leninist dergileri resmen bastırıp dağıtabiliyorduk. Dolayısıyla işçi sınıfına ve emekçi yığınlara propaganda yapabiliyorduk. Ama bugün böyle birşeyi resmen yapmak olanak dışıdır. Bundan dolayı sorun sadece her dönemde de faşizm iktidardadır deyip işin içinden çıkmak değildir. Bunu söylemek basittir. Sorun, Dimitrov'un açıkladığı gibi, burjuvazinin bu iki devlet biçimi arasındaki farkı görmek ve ona göre proletaryayı ve emekçi yığınları örgütlemektir.

12 Eylül'den önce —1974'ten 12 Eylül'e kadar— bana göre yer yer faşizmin uygulandığı, hareketlerin yoğun olduğu bölgelerde, sıkıyönetim bölgelerinde sürekli faşizmin uygulandığı, bu bölgelerin dışında burjuva demokrasisinin önemli oranda varlığını sürdürdüğü, faşizmin iktidarda olmadığı-uygulanmadığı bir dönemdir.

Partizan Yayınları Nr. 7, s.2'de CHP hükümetinin ilkönce 13 ilde, daha sonra 19 ilde sıkıyönetim ilan ettiğini, sıkıyönetim ilan edilen bölgelerde devrimci basının tümünün basımının ve dağıtımının yasaklandığını belirtmektedir. Bu, sıkıyönetim dışındaki bölgelerde basın ve dağıtım işlerinin resmen yapıldığı anlamına gelir. Sanırım benim yukarıdaki anlayışımı bu veri daha da kuvvetlendirmektedir.

Türkiye'de de faşizm burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğüdür. Türkiye'deki hakim sınıfların iktidarıdır. Hakim sınıflar 12 Eylül'de de olduğu gibi, kendi çıkarlarını koruyabilmek için başvurdukları son devlet biçimidir. Önceki iktidarları döneminde de kısmi faşist yöntemler kullanmaktaydılar; bu yetmediği için, yani iktidarlarını korumaya yetmediği için açık terörcü diktatörlüklerine başvurmuşlardır.

Yukarıdaki tezinizin temel kaynağı, Türkiye'de faşizmin sürekli olduğu şeklindeki savdır. Ben önceki yazımda bu tezinizin Partizan döneminden kalan eski anlayışınızın sonucu olduğunu ileri sürmüştüm. Fakat herhangi bir kanıt ortaya koymamıştım. Sadece belli alıntılar Dimitrov yoldaştan yaparak, tüm yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde faşizmin sürekli olmadığını kanıtlamaya çalışmıştım. Eski yapıtlarımızdan kanıtlar ortaya koymamam, eski düşüncelerimizin ideologlarından birinin eline fırsat geçirmişti. O yoldaş 30.11.83 tarihli yazısında, önceki yazıma karşı kendi görüşlerini ortaya koyan bir arkadaşın yazısı hakkında görüş belirtirken ve aynı zamanda akıl verirken şöyle demektedir:

> "Bizim bütün yarı-sömürge ülkelerde sürekli faşizm iktidardadır şeklinde bir tez savunmadığımız belirtilmeli." (agy, s.2)

Tabii ki içimizden bazıları eskiden neyi savunduğumuzu unutabilirler. Onlara karşı bazı şeyler unuttuklarını açıklamak da bizlerin görevi olmalıdır. Aksi halde doğru bir yolda yürüyemeyiz. Çünkü dünkü hatalarımızın hesabını devrimci proletaryaya vermek zorundayız.

Biz geçmişte tüm yarı-sömürge yarı-feodal ve sömürge ülkelerde faşist diktatörlüklerin hüküm sürdüğünü savunuyorduk. Ocak '79'da Partizan 5, s.31'de şöyle diyorduk:

> "Sömürge ve yarı-sömürge ülkelerde faşist diktatörlüklerin hüküm sürmesinin anlamı nedir? Bu diktatörlükler kime karşı ve neyin sonucu olarak kurulmuştur? Halkların gün geçtikçe büyüyen direnişlerini kan ve ateşle kırmak, durdurmak için kurulmuştur."

Ben bu görüşün özeleştirisinin yapıldığına rastlamadım!

Yine aynı yapıt, s.72'de şöyle denmektedir:

> "Birincisi, yukarıda da koyduğumuz gibi, Türkiye gibi ülkelerde faşizm, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının ortaklaşa devlet etme biçimidir."

Bu alıntıda da Türkiye gibi ülkelerde denerek, tüm yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler kastedilmektedir. Ve bu ülkelerde faşizmin komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfların ortaklaşa devlet etme biçimleri olduğu savunulmaktadır.

Aslında yukarıda ortaya koyduğum eski görüşlerimiz, İK yoldaşın görüşleriyle de belli oranda çelişmektedir. Çünkü İbrahim Kaypakkaya, Seçme Eserler s.172/73'te Türkiye'de yarı-faşist dönemlerden de bahsetmektedir. Tabii ki İbrahim Kaypakkaya'nın buradaki görüşlerinin tersi görüşleri de vardır. O bir yandan Kemalist iktidar döneminde sınırlı da olsa burjuva demokrasisinin kırıntılarının tadıldığını savunurken, diğer yanda "Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür" (s.141) de demektedir. Bunlar ikili görüşlerdir. Yarı-faşist diktatörlük dönemleriyle faşist diktatörlük dönemleri arasında belli nicel farklılıklar vardır. Bu farklılıklar nicel de olsa, işçi sınıfının güçlerinin mevzilenmesi ve faşizme karşı mücadelenin yürütülmesinde değişik taktikleri gerektireceğinden, iki dönemi iyi ayırdetmek gerekir. Aksi halde bu iki dönemdeki taktiklerin nasıl bir ayrıntı göstermesi gerektiğini doğru olarak saptayamayız. Bu taktikler doğru olarak saptanamayınca da işçi sınıfı ve emekçi yığınları yanlış taktiklerle harekete geçirir ya da yanlış örgütleriz; bu da devrimci proletaryanın hareketine belli zararlar verir.

Şu da belirtilmeli ki, İbrahim Kaypakkaya Kemalist diktatörlüğü faşist

olarak değerlendirmekle Komintern'le çelişmektedir. Ben Komintern'ın Kemalist diktatörlüğü faşist diktatörlük olarak değerlendirdiğine rastlamadım. Kemalist diktatörlüğü 1927'den sonra karşı-devrimci olarak değerlendirmektedir. Fakat her karşı-devrimci iktidarın faşist olmadığını da bildiğimizden, İbrahim Kaypakkaya'nın yanlış tespiti ortaya çıkmaktadır. Tersini savunabilmek için Komintern'in Türkiye hakkındaki tespitinin yanlış olduğunu kanıtlamak gerekir.

Şefik Hüsnü 1934 yılında Komintern Yürütme Komitesi içindedir. Ve bu dönemde yaptığı bir konuşmada, "Halk partisinin milliyetçi diktatörlüğünün faşist bir diktatörlük olarak nitelendirilemeyeceğini" savunmaktadır. Bu konuşmanın sonunda diğerleri tarafından alkışlanmaktadır. (Bkz. Şefik Hüsnü, Komintern'deki yazı ve konuşmaları, Aydınlık Yayınları, s.224; Alıntı yapılan yer, Rundschau 1934, Sayı 7, s.265/66, Ferdi imzasıyla çıkan yazı)

Bu bölümde belirtilmesi gereken bir başka şey de şudur: Benim yazıma tavır takınan .. Sempatizan Komitesinden bir arkadaş Yunanistan üzerine girilen polemikte şöyle demektedir:

"Faşizm seçimler yoluyla veyahut hükümet değişikliğiyle geçici de olsa yıkılmaz." Ve şöyle devam etmektedir:

"... geçici de olsa, faşizm ancak şiddetle yıkılır."

Bu düşüncelerin sonucunda Yunanistan'da faşizmin geçici de olsa yıkılmadığını savunur. Ne diyelim?! Herhalde 1982'de Yunanistan'a giden yoldaşların kulağı çınlar. Çünkü onların bir kısmı döndükten sonra Yunanistan'daki burjuva demokratik hakların Batı Almanya'dan da daha fazla olduğunu savunuyorlardı. Yunanistan KP/ML'nin iki kanadının bürolarının serbestçe çalıştıklarını, polisin vs. pek ortalıkta bulunmadığını açıklıyorlardı. Bu YKP/ML eskiden bizimle ilişkisi olan bir örgüttür. Bir ülkede sendikal haklar olabildiğince geniş, komünist partileri serbest vs., buna rağmen faşizm geçici de olsa yıkılmamış. Çünkü şiddet olmadan burjuvazinin bir kesimi iktidara gelmiş. Bu mantıkla hareket edilirse, Batı Almanya'da bugün iktidar partilerindeki insanların çoğu ve SPD'nin bir kısmı da faşist Hitler'in eski adamları ve gençlik birliğinin adamları yeralmaktadır. Sendikal haklar ise Türkiye'nin 1961 anayasasındakilerden daha geri, 1982 anayasasının düzeyinde söylenebilir. Düşünce özgürlüğü yine kısıtlı. Eski kardeşlerden GDS'in dışa karşı sorumlu adamı Hofmann'ın yargılanması buna bir örnektir. Bir diğer örnek de şudur: 22 Ocak 1985'te Kreiszeitung Böblinger Bote adlı gazetenin baş sayfasında Stuttgart-Vaihingen'deki RAF'in bombalı eylemine tavır takınırken, RAF'in adamı olan Johannes Thimme için şunları yazmaktadır:

"Der 1956 in Erlangen geborene und später in Karlsruhe wohnende Student wurde 1978 wegen der Mitgliedschaft in der RAF vor dem Oberlandesgericht Stuttgart zu 22 Monaten Freiheitsstrafe verurteilt. Im Juni 1981 verurteilte dasselbe Gericht Thimme und Sabine Schmitz aus Baden-Baden zu Haft von 18 Monaten ohne Bewährung. Nach Auffassung des Gerichts hatten die beiden Studenten Flugblätter verteilt, in denen zur Solidarität mit der RAF aufgerufen worden war."

Anladığım kadarıyla ilk 22 aylık tutuklanmanın gerekçesi, RAF'e üye olma; ikinci tutuklamanın gerekçesi, mahkemenin inancına göre, Thimme ve Sabine RAF'le dayanışmaya çağrı bildirisini dağıttıklarını sandığı ya da inandığı için; yani ispatlı değil, 18 ay hapis cezası vermiş.

İşte alın size bunu Türkiye'deki bugünkü mahkemelerle karşılaştırın. Ve bu mahkeme de Batı Alman anayasasına dayanıyor. Acaba Türkiye'de 1961/80 dönemlerinde —12 Mart dönemini çıkarırsak— bildiri dağıttığını sandığı için mahkeme kaç kişiye 18 ay hapis cezası vermiştir? Batı Almanya'da güya komünist partisini kurmak serbest, Türkiye'de ise yasak. Uygulama nedir? Farklar nedir? Siz karar veriniz.

Yukarıda RAF sorunundaki uygulamaya bakarak Batı Almanya'da faşizm iktidardadır demek halt işlemek olmaz mı? Biz ne diyoruz? Batı Almanya'da iç

faşistleşme giderek ilerletilmektedir diyoruz.

Tabii ki tüm bunları bildiğimiz halde, 30.11.83 tarihli yazının yazarı, Yunanistan hakkında tartışmaya hiç girmemek gerekir; çünkü Yunanistan'ın durumunu doğru dürüst bilmiyoruz diyebilmektedir. Olur ya, ne de olsa 26.10.83 tarihli yazının yazarı resmi görüşleri "savunma" pozisyonunda, öbürü ise resmi görüşlere saldırıyor. Bunun için de 26.10.83 tarihli yazının yazarına liberal davranmak, daha da ileri, korumak gerekir.

Bu şekilde saçma görüşler faşizmin geçici olarak yıkılması için mücadeleyi küçümsemeye ve dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçi yığınların faşizme karşı seferber edilişini tehir etmeye kadar vardırır. Ve 26.10.83 tarihli yazının yazarının bu görüşleri de buna hizmet etmektedir.

Gerçekten faşizmi yıkma tabii ki komünist partisinin önderliğinde gerçekleşecek olan işçi-köylü devrimci demokratik diktatörlükleri ya da sosyalist devrimlerle mümkündür. Fakat bu yönde yeteri kadar örgütlenememişsen, kendi önderliğinde bunu yapacak güçte değilsen, geçici olarak faşizmi yıkmak için çalışan kesimlerle ittifaklara girmek gerekir. Bu mücadele taktiğini küçümsemek, proletarya önderliğindeki devrimi-devrimleri sonsuza ertelemektir.

2. Bolşevik parti inşa etmeden, böyle bir partinin önderliğinde olması gereken "cephe" yolunda şimdiden çalışmalara girilemeyeceği tezi.

Ben bu tezinize karşı önceki yazımda da doğru pozisyonda durduğumu düşünüyorum. Çünkü gerçekten bolşevik parti inşası bugünkü dönemde bizim için tayinedici görevdir. Fakat bunun böyle olması, bizim kurulacak olan cephelerde yeralmamamız gerektiği anlamına gelemez. Eğer şu ya da bu cephenin yönelimini doğru buluyorsak ve ajitasyon-propaganda serbestimiz varsa, o zaman böyle cephe içlerinde çalışırız ve çalışmalıyız. Bu cephe içindeki çalışmamızın temel amacı, işçi sınıfının ekonomik demokratik çıkarlarını hem teorik hem de pratikte savunmadıkça, istediğimiz kadar parlak Marksist-Leninist laflar edelim, şu veya bu devrimci teşkilatın içindeki unsuru da kazanamayız. Burjuva demokratik haklar için mücadele yürütülmeden, salt sosyalist —ya da geçerken demokratik sloganlar ataraktan— propaganda yapmak öncüleri bizlere yaklaştırmayacaktır. Dört yıllık pratik bunu göstermiştir sanırım. Kendimizi kazanmada bile güçlük çekiyoruz, önemli bir kısmımız döküldü. Zaten parti inşası böyle bir çalışmayı dıştalamaz.

Burada belirtilmesi gereken şey şudur: Oportünist ve revisyonist örgütler tarafından kurulmaya çalışılan cephenin içinde çalışılmayacağı, çünkü bunların ajitasyon-propaganda serbestisi tanımadıkları belirtilmeliydi. Eğer bu gerekçeyle cephede çalışma reddedilseydi, o zaman benim açımdan sorun olmazdı. Yoksa bolşevik parti inşa etmedikleri ve bu görevi önlerine koymadıkları için onlarla çalışmayı reddetmek yanlıştır.

Önceki yazımda eleştiriyi yönlendirdiğim iç yayın organında her ne kadar cephede ajitasyon serbestisinin olmadığı, bu anlamda komünistlerin böyle cephelerde çalışamayacağı görüşleri doğru olarak varsa da, bu yukarıda eleştirdiğim yanlış anlayışı eleştirmemi engellemez.

3. Faşizmin Türkiye'de yıkılmasının devrim sorunu olması tezi

Bu tez doğrudur. Ben önceki yazımda formülasyonun değişik yapılmasının yanlış anlayışları önleyeceğini savunmuştum, bugün de aynı görüşteyim. Her ne kadar alıntı yaptığım yerin altında bir genellemeyle doğru görüşü koyuyorsanız da, bazıları bunu Türkiye için geçerli görmeyebilirler. Kaldı ki, 26.10.83 tarihli yazının yazarı Yunanistan somutunda faşizmin geçici olarak yıkıldığını kabul etmemektedir. Yunanistan için kabul etmeyen, ülkemiz için de kabul etmeyebilir.

4. İbrahim Kaypakkaya'nın cephe konusunda Dimitrov'la uyumluluğu tezi

Ben bu konuda yazımda:

Birincisi; faşizmi gerçekten iktidardan alaşağı etmek için Dimitrov'un görüşleriyle İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerinin uyum içinde olduğunu savunuyordum. Bunu şimdi nasıl gördüğüme biraz sonra değineceğim.

İkincisi; ve devamla, tartışmayı bu konu üzerinde değil de, benim kafamda olan bir çelişkinin olduğu yönde geliştiriyordum. Yöntem olarak bu doğru değildir. Ben tartışmayı faşizmin gerçekte yıkılması konusundaki tartışmadan ayırarak, İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye'de faşizmin ta başından beri iktidarda olması sorununda Dimitrov'la çeliştiği noktasına çekiyordum. Tabii ki bu istenerek yapılmış olan bir hata değildi. Bunun yanlış olduğunu yani bu iki konunun birbirinden farklı olduğunu ancak şimdi görebiliyorum.

Şimdi ilk noktaya dönelim:

Faşizmin gerçekten yıkılması, komünist partisi önderliğinde bir mücadelenin yürütülmesi, yürütülen bu mücadele sonucu burjuvazinin iktidarının silahlı zor yoluyla yıkılması, onun yerine o ülkedeki sosyo-ekonomik yapıya uygun bir devrimin ve devrim güçlerinin durumuna uygun bir üstyapının kurulmasıyla mümkündür. Buna, kurulan iktidarın tekrar yenilgiye uğramadan komünizme doğru zaferle yürümesinin şart olduğunu ekleyelim. Aksi durumda Çin, Doğu bloku ve bunlara benzer ülkelerin pratiğinin gösterdiği gibi, tekrar karşı-devrimcilerin işbaşına gelebileceğini ve gerekli gördüklerinde faşizmi uygulayabileceklerini hesaba katmalıyız. Bu konuda durum böyledir.

Burjuvazinin iktidarını yıkmak için komünist partisinin iyi örgütlenmiş olması gerekir. Önce parti Marksist-Leninist inşa temelinde kurulmalıdır. Devrim öncesi iki aşamayı yaşaması gerekir. Eğer bu görevi yerine getirmişse ve öncelikle işçi sınıfının içinde iyi örgütlenmişse, emekçi yığınlarla iyi bağlar kurmuşsa, burjuvazinin gücünü de hesaba katarak proletaryayı ve emekçi yığınları doğru bir taktikle yönlendirerek burjuvaziyi alaşağı eder. İşte böyle bir durumda kurulacak olan ittifaklar esas olarak komünist partisi önderliğinde olur. Çünkü komünist partisi güçlüdür.

Fakat komünist partilerin böyle bir duruma gelebilmesi için belli aşamalardan geçmesi gerekir. Komünist partisinin güçsüz olduğu, daha doğrusu iktidarda olan burjuvazinin şu veya bu iktidar biçimini —kasdettiğim burjuvazinin iki iktidar biçiminden birisidir— alaşağı edebilmesi için emekçi tabakalarla ve o iktidarın yıkılmasından çıkarı olan burjuvazinin belli tabakalarıyla ittifaklar-cepheler kurması zorunludur. İşte bu noktada İbrahim Kaypakkaya yoldaşla Dimitrov yoldaş arasında bir uyumsuzluktan sözedilebilinir.

İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Seçme Eserler s.412'de, Türkiye'de halkın birleşik cephesinin kurulabilmesi için bir veya birkaç bölgede kızıl siyasi iktidarın olmasına bağlamaktadır. Yani kızıl siyasi üs bir ya da birkaç bölgede kurulamamışsa, proletarya önderliğinde halkın birleşik cephesi kurulamaz der. Dimitrov yoldaşta böyle bir teze rastlanamaz. Ve aynı zamanda Dimitrov yoldaş işçi sınıfının birleşik cephesiyle anti-faşist halk cephesini de birbirinden ayırmaktadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşta böyle bir ayrıma ben rastlamadım. (Bu konuda bkz. "SvFKBC", AY, s.88/89, "İşçi sınıfının faşizme karşı birleşik cephesi ve anti-faşist halk cephesi" üzerine görüşleri)

Görüşüme göre, İbrahim Kaypakkaya'nın böyle sonuçlara varmasının nedeni, Türkiye'yi Çin gibi yarı-sömürge yarı feodal bir ülke olarak görmesi ve böyle ülkelerde Çin devriminin kopya edilmesindeki şablonculuğun eseridir. Kaldı ki, bu konuda da gelecekte tartışmamız gerekecektir. Ben sadece şunu eklemeyi gerekli görüyorum: 1 Eylül 1928'de kabul edilen Komünist Enternasyonal Programında Batı Avrupa ülkeleri Polonya, Macaristan

ve Balkan ülkelerinde tarımda yarı-feodal ilişkilerin büyük ölçüde varlığını sürdürmesine rağmen, KAPİTALİZMİN ORTA DÜZEYDE geliştiği ülkeler olarak görülmektedir. (Bkz. Program, s.73, AY) Herhalde Türkiye'nin de Balkan ülkeleri içinde sayıldığına karşı çıkan olmaz. Komintern'in VI. Kongresinde konuşan TKP delegesi, Türkiye'deki kapitalist gelişmenin bazı Batı Avrupa ülkelerinden de ileri olduğunu, bunun Türkiye üzerine yapılan Komintern araştırmasından da görülebileceğini açıklamaktadır. Almanca belgelerin devamında, bu konu ile ilgili bölümde bu teze karşı çıkan olmamıştır. (Bkz. VI. Dünya Kongresinin 37. Oturumu, s.330, Almanca'da Fahri'nin konuşması.)

Yine anti-emperyalist cephe sorununda da ben problem görüyorum. Yani İbrahim Kaypakkaya'nın anlayışı ile Dimitrov'un anlayışı değişiktir. İbrahim Kaypakkaya Türkiye'yi yarı-sömürge yarı-feodal sosyo-ekonomik yapıya sahip bir ülke olarak görmektedir. Durum böyle olunca, o zaman görev TKP/ML'in Türkiye'deki diğer anti-emperyalist güçlerle anti-emperyalist bir cephe kurmaya çalışmasıdır. (Bu konuda bkz. "SvFKBC", s.125'de anti-emperyalist birleşik cephe başlıklı bölüm.)

İbrahim Kaypakkaya Türkiye'de faşizmin sürekli iktidarda olduğunu savunduğuna göre, faşizme karşı —komünist partisinin bağımsızlığını korumak şartıyla— en geniş cepheyi faşizme karşı olan kesimle kurmaya çalışması gerekirdi. Fakat onun Çın devrimini şablon olarak kavrayan anlayışı bu noktada Dimitrov'u kavramasını engellemiştir.

5. Faşizme karşı mücadele ile emperyalizme karşı mücadele ilişkisinde sorun

Benim yazımın 6. sayfasındaki görüşlerim, iç yayın organının 23. sayfasındaki görüşlerinize karşı doğrudur. Siz bu konuda tavır takınmalısınız.

6. Bolşevik Parti inşası ile hemfikir olmadığım tezi

Ben yazımın 7. sayfasında,

"Partinin birinci aşamasında öncüyü kazanma ve kitle içinde çalışma konusundaki fikirlerle hemfikir değilim" demiştim.

Bu konuda şöyle düşünüyorum:

Bu yazımı yazdığım dönemde gerçekten bu konuda hemfikir olmadığım düşünceler vardı. Bugün de belli konularda ayrı düşünmekteyim. Misal, 1 Mayıs eylemleri, 12 Eylül eylemleri. Teşkilatın çoğunluğu geçmişte GDS'in yanlış kitle çizgisinin etkisi altındaydı. Bugün de bunun etkileri halen vardır. Belli düzeltmeler olmuştur. Misal, bolşevik parti inşası üzerine yazılmış olan deneme yazısıdır. Fakat bu deneme yazısının yazarı Batı Almanya'daki grev hareketlerini değerlendiren bir yazısında, "Bir Grevcinin Notları" başlığı altında yazılan yazıda neden ikinci bir bildiriyle grev hareketine tavır takınılmadığını soran ve bunun eksik olduğunu yazan grevciye cevap verirken, güçlerinin olmamasından dolayı ikinci bildiriyi çıkaramadıklarını yazmaktadır. Bu benim açımdan çok yanlış bir tavırdır. Çünkü bir bildiri yazmak onca zaman almayacaktır. Burada yazarın işçi sınıfı hareketleri içerisine sosyalist bilinç taşıma görevinin önemini yeteri kadar kavramadığını ve bu anlamda da önceki görüşünü ve sonraki görüşünü ele aldığımda, yazarda halen kafa karışıklığının varolduğunu gözlemlemekteyim. Tabii ki bu sadece yazarın değil, önemli ölçüde teşkilat içindeki durumun göstergesidir. Buna teşkilat dışındaki sempatizan çevrenin de önemli bir kısmını eklemek gerekir.

İlk yazımı yazdığım dönemde, bende teorinin kavranılmasındaki önemi küçümseyen bir anlayış vardı. Bu anlayışa karşı 1982'nin ikinci yarısında yazdığım bir yazıyla tavır takınmıştım. Bu hatayı aştığım görüşündeyim.

7. Rus sosyal-emperyalizminin temsilcileriyle cephe kurulup kurulamayacağı tezi

Ben ilk yazımda Rus sosyal-emperyalizminin temsilcileriyle platform dışında da olsa ajitasyon-propaganda serbestisi kabul edilmek şartıyla anti-faşist bir cephenin içinde yer alınabileceğini savunuyordum. Bugün de aynı görüşteyim. Bu görüşümün temel kaynağı şudur: Ben her emperyalizmin temsilcisinin her dönemde faşist olarak değerlendirilmesini doğru bulmuyorum. Bunun için de Türkiye'deki somut güç dengesini vs. gözönüne aldığımızda, TKP ve diğer Rus sosyal-emperyalizminin propagandacıları bugünkü dönemde faşist bir konumda değillerdir. Onlar karşı-devrimci bir ideolojinin savunucularıdırlar. Fakat bu örgütler burjuva-demokratik hakların savunulmasında yer yer başı çekmektedirler. Bunlarla bu çerçeve içinde faşizme karşı, ajitasyon-propaganda serbestisini kabul ettikleri şartlarda, belli eylembirlikleri ya da cephe biçimindeki çalışmalar kabul edilmelidir. Burjuva demokratik hakların en geniş muhalefetle elde edilmeye çalışılması proletaryanın çıkarınadır. Proletaryanın sosyalist devrim mücadelesi yönünde propaganda ve örgütleme çalışmasını kolaylaştıracaktır. Bunun örnekleri geçmişte faşizmin iktidarda olduğu ülkelerde mevcuttur. Ajitasyon-propaganda serbestisiyle bu örgütlerin çevresine düşüncelerimizi daha iyi bir şekilde ulaştırabiliriz.

8. CHP sorunu

Ben ilk yazımda,

"Eğer CHP bugün faşizmin geçici olarak da olsa iktidardan devrilmesini istiyorsa, bunlar cephe içine alınmalıdır" demiştim.

Görüşüme göre burada bir genelleme vardır. Yani CHP bunu istiyorsa şeklinde yapılan açıklama somut değil soyuttur. Eğer CHP bunu istese, o zaman bence sorun kalmazdı. Fakat CHP'nin bunu istemediğinin pratikte ispatı vardır. Bu anlamda böyle soyut bir tez ortaya atmak yanlıştır. Çünkü sanki CHP de faşizmin iktidardan indirilmesini bugünkü dönemde savunuyormuş biçiminde bir düşünceyi geliştirir. Bu da proletaryanın uyanıklığını köreltir. Bu anlamda da bu düşünce sağcıdır. Eğer CHP 12 Eylül sonrasında somut olarak isteseydi, o zaman böyle bir sonuç koymam doğru olurdu.

Bu konuda şunu açıklamakta yarar vardır: CHP'nin üst yönetiminin faşizmin geçici de olsa gidişinden bugünkü şartlarda yana olmadığını vurgularken, CHP'nin tabanının büyük bölümünün faşist iktidardan bir çıkarları olmadığından, bunların böyle cephelere çekilmeye çalışılması için mücadele verilmesinin gerektiği de açıkça belirtilmelidir. Bunun böyle yapılmamış olması, bu iki kesim arasında ayrım yapmayı engellemiştir. Bu sekter bir tavırdır. Komintern'de Alman Komünist Partisinin bu yöndeki sekter tavrı eleştirilmişti ve bu AKP tarafından sonradan düzeltilmişti. (Bkz. VII. Kongre belgeleri, Almanca)

9. Emperyalizmin her temsilcisi her dönemde faşist midir sorunu

Emperyalizmin her temsilcisinin faşist olmadığı yönündeki görüşüm doğrudur. Sizde böyle bir anlayış vardır. Misal, TKP'yi faşist görmeniz. Nasıl ki emperyalizmin her iktidarı faşist değilse, emperyalizmin uşaklığını yapan her parti de her dönemde faşist değildir. Aksini iddia edenler iddialarını ispatlasınlar. Bu konuda şuna da cevap verilmelidir: Neden eski kardeş örgütler Rus sosyal-emperyalizminin Batı Almanya'daki uşağı DKP için revizyonist diyorlar da, sosyal faşist demiyorlar?

Son bir not:

Geçmişte bu yazımın sonunda tüm yoldaşların bu yazımı, taslak yazıyı ve Dimitrov yoldaşın yapıtını gözönüne alarak yazılı tavırlarını ortaya koymalarını istemiştim. Bildiğim kadarıyla bu hiç kimse tarafından yapılmadı. Eğer yapılmış olunsaydı, benim bugün ortaya koyduğum görüşleri o zaman polemik içinde ortaya koymaya çalışırdım, bu kadar gecikme olmazdı. Tabii ki belli konularda genel cevap verenler olmuştur. Fakat bu yazıma cevap verilmesine engel değildir. Talebim, özellikle bu konularda sorunları olan yoldaşların bu tartışmaya aktif olarak katılmasıdır.

§§§§§§§§§

II- 26.10.83 tarihli yazı hakkındaki görüşlerim kısaca şöyledir:

1- Yazıyı yazan yoldaş, benim bugünkü uluslararası durumla 1917 Ekim Devriminden 1935/38'lerdeki durumu birbirine karıştırdığımı, ve bu kafayla da sanki 1938'lerdeki durum varmış gibi cephe yazısını eleştirdiğimi, çokça Dimitrov'dan alıntıları altalta dizerek cephe yazısının Komintern ile çeliştiğini körce bir metotla savunduğumu yazmaktadır.

Önce şunu belirtmek gerekir: Ne Komintern'in yazılarında ne de komünist önderlerin yazılarında, komünist hareketin zayıf olduğu dönemlerde, komünist partilerinin güçlerinin zayıf olduğu dönemlerde, herhangi bir ülkedeki komünist partisi o ülkedeki gericiliğe ve faşizme karşı, gericiliğe ve faşizme karşı olan şu veya bu tabakalarla, gruplarla ya da kişilerle eylembirlikleri, ortak eylemler, cepheler vs. kurmaz, kurmamalıdır şeklinde görüşler belirtmezler ve benim bilgim dahilinde olduğu kadarıyla da belirtmemişlerdir. Onların belirttiği tek şey vardır: Komünist partisi bu gibi eylem ve birliklerde kendi bağımsızlığını korumalı, kendi görüşlerini emekçi yığınlara aktarmalı, öncelikle onların içindeki öncüleri kendi saflarına kazanmaya çalışmalıdır. Ajitasyon ve propaganda serbestisi bu gibi eylemlerde mutlaka olmalıdır. Bunun aksini iddia eden varsa, verilerle ortaya koymalıdır.

İkincisi, 1917 Ekim Devriminden 1952 yılına kadar olan durumla bugünkü durum arasında belirleyici bir farklılık vardır. O da bu dönemlerde uluslararası komünist hareketin güçlü olmasıdır, bir sistem olarak sosyalist sistemin varolmasıdır. Bugün ise tam tersine uluslararası komünist hareket zayıftır. Bu objektif bir gerçektir. Ama bu gerçeği gericiliğin ve faşizmin kolgezdiği bir dönemde varolan komünist partilerin kendi güçleri oranında bulundukları ülkelerdeki, tutarsız da olsa, anti-faşist güçlerle birlikler kurarak mücadele yürütmelerini engellememelidir. Bunun tersini savunanlar komünist partilerini hareketsizliğe mahkum eden, gericiliğe ve faşizme karşı, bir-iki sol lafın dışında, sessiz kalan bir anlamda gericiliğe ve faşizme teslimiyettir. Böyle bir siyaset kökten reddedilmelidir. Bu siyaset varolan bir gerçeğin ardına sığınaraktan gericiliğin ve faşizmin iktidarına karşı işçi sınıfını ve emekçi yığınları harekete geçirmeme, onlara gücümüz oranında önderlik yapmaya çalışmama, onları pasifizme itme siyasetidir.

2- Yoldaş, benim yazımda faşizme karşı geçici de olsa kurulacak olan cephelere girme ve onun içinde çalışmayı, parti inşasına alternatif olarak ele aldığımı ve de parti inşasını lafta kabul ettiğimi, aslında reddettiğimi yazısında belirtmektedir.

Herkes istediği şeyi iddia etmekte serbesttir. Fakat o iddiasını ispatlayamazsa, o zaman onun iftiracı olduğunu tespit etmek de benim hakkımdır.

Ben yazımda parti inşasını reddetmedim. Ben parti inşa etme görevinin hiç bir şekilde bu dönemlerde cephelere katılmayı engellemeyeceğini savundum. Ben komünist partisinin işçi sınıfının öncüsünü bizzat teorik çalışmanın sonuçlarının işçi sınıfına yapılan pratik propaganda ve ajitasyon çalışması sonucu kazanacağını düşünüyorum. Yazar bunu böyle kavramadığı için, salt teorik çalışmayı savunduğu için, teorik çalışmanın sonuçlarının propaganda ve ajitasyonunu kavramadığı için böyle sonuçlar çıkarıyor. Böyle bir kavrayışla-düşünceyle bolşevik parti inşa edilemez. Çünkü taze kanı emme gücünü gösteremeyen bir kalp, kalp sektesinde durur ve o insanın yaşamı sona erer. İşte 26.10.83 tarihli yazının yazarının görüşünü uygularsak, bolşevik parti ınşa edemeyeceğimiz gibi, bolşevik parti inşa etmek için elimizde varolan gücü de kaybederiz. Dört senelik pratiğimizde bu yazarın sakat düşüncelerinin bızlere ne denli pahalıya maloldüğunu görebilırız.

Kaldı ki, iç yayın organındaki yazının yazarları da parti inşasının bu döneminde cephelere hiç katılamayacağı anlayışını savunmuyorlar. Onlar dil ucuyla da olsa ajitasyon-propaganda serbestisinin olduğu cephelere katılınabileceğini savunuyorlar. Fakat 30.11.83 tarihli yazının yazarı, kendileriyle 26.10.83 tarihli yazının yazarı arasındaki bu ufak düşünce farklılığını göremiyor. Acaba o da mı aynı düşüncede? O zaman geçmişteki görüşünü nasıl görüyor?

3- Yoldaş yazısının ilk sayfasında şöyle dıyor:

> "Uluslararası alanda böyle bir durumda, devrimin olmadığı tüm ülkelerde, komünistlerin esas sorunu Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayıp propaganda yapıp, yeniden hakim kılmak için diye ideolojik önderlik dertleri yoktu, çünkü böyle bir hakimiyet ve ideolojik önderlik zaten vardı, SBKP ve Komintern'di."

Burada şu gerçeği kabul etmek gerekir: Gerçekten de ne SBKP gibi bir sosyalist ülkenin komünist partisi, ne de dünya komünist partisi bugün yoktur.

Durum böyle olunca, tek tek ülkelerdeki komünist partısi ya da grupların işleri çok daha zorlaşmaktadır, o dönemdeki komünist partisi ve gruplara oranla. Bu da doğrudur. Ve bundan dolayı da komünist partileri ya da grupların bugünkü en temel görevi; Marksist-Leninist ilkeleri inceleme, kavrama ve bu ilkelerin ışığında kavranılan her noktada öncelikle uluslararası buna bağlı ülke somutundaki ideolojik-siyasi sorunları, bugünkü şartları da gözönüne alaraktan, çözmeye çalışmak, yanlış görüşlere karşı mücadele etmek, çözülen her konunun sonuçlarının işçi sınıfının içerisine taşınması, propaganda ve ajitasyonunun yapılması gerekir. Tabii ki bu görev zordur. Bunu kabul etmek gerekir. Ben bu gerçeği ilk yazımda da yadsımadım.

Fakat bu görevin zorluğunu 26.10.83 tarihli yazının yazarı tarafından ortaya konulduğu gibi ortaya koymak yeterli değildir. Çünkü bu sadece madalyonun bir tarafıdır. Madalyonun öbür yüzü, yani kavranılan ilkelerin ışığında bugünkü sorunları çözme ve bunları işçi sınıfının içinde propaganda etme ve onların içindeki ileri kesimi örgütleme görevi, bizim 26.10.83 tarihli yazının yazarını pek ilgilendirmiyor. Çünkü o yalnızca: "Komünistlerin esas sorunu, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayıp, propaganda yapıp, yeniden hakim kılmak diye ideolojik önderlik dertleri"nin olduğunu savunmaktadır. Onun için kavranılan ilkelerin ışığında ülke somutunun ve de öncelikle uluslararası komünist hareketin üzerinde birleşeceği bir platformun çıkarılması, bu konuda çıkarılan tek tek sonuçların işçi sınıfı içinde ajitasyonu ve propagandasının yapılması ve onların içindeki ileri kesiminin örgütlenmesi onca sorun değil. Nasıl olsa bu esas sorun değil.

Komintern'in varlığı şartlarında da, tek tek ülkelerin komünist partileri öncelikle Komintern'in ortaya koyduğu teorik sorunları kavramakla yükümlüydüler; bunu yaptıkları oranda da o kavradıkları ilkelerin ışığında yer yer kendi ülkelerindeki belli sorunları da çözmek görevini yerine

getirmek zorundaydılar. Ama aynı zamanda ülkelerin şartlarına göre değişen taktikleri de ortaya koymak zorundaydılar. Mısal, bir faşizm sorunu: Dimıtrov yoldaş Komintern'deki konuşmalarında kendilerinin hiç bir şekilde hazır reçeteleri kimseye veremeyeceklerini, tam tersine ülkelerin somut şartlarına göre, güç dengesine göre vs. faşizme karşı değişik mücadele biçimlerinin izlenebileceğini savunmuştur.

Aynı zamanda I.Enternasyonal dağıtıldıktan sonra yine merkezi bir komünist birlik yoktu. O zamanki komünistler ne yaptı? Onlar Marksizmi kavradıkları ölçüde kendi ülkelerindeki işçi sınıfının hareketleriyle güçleri oranında birleştirmeye çalışmışlardır. Kavradıkları komünist düşünceler doğrultusunda işçi sınıfını örgütlemişlerdir.

Şimdi de denilebilecek ki, o zaman Lenin yoldaş gibi önderler vardı. İyi hoş ama, Lenin de bu işi kavradığı kadarıyla yaptı. Ve Lenin sadece teorinin kavranılmasıyla yetinmedi, o kavradığı herşeyin propagandasını işçi sınıfına yaparak, işçi sınıfını çeşitli örgütlenme biçimlerinde örgütledi.

Tüm bunlar hiçbir şekilde teorinin kavranılmasındaki özel önemi karartmayacağı gibi, kavranılan sorunların propaganda ve ajitasyonunu ve bunların sonucu örgütleme yapılmasını da engellemez.

Bana göre bu iki şeyi birlikte ele almayanlar, bolşevik parti inşasını kavramamışlardır. İki şey birbirine diyalektik olarak bağlıdır.

4- Yazar yazısının 2. sayfasında, benim yazımda Dimitrov'dan alıntıları altalta dizmeme sinirlenmiş olacak. Benim Dımıtrov'un bu görüşlerinin, Sovyetlerin ve Komintern'in varlığından hareket ettiğini görmediğimi belirtiyor. Bunu tespit etmesi büyük bir zekanın varlığına ışaret ediyor. Dimitrov o dönemin faşizme karşı mücadele biçimlerini tespit ediyor; bu yoldaş da bu dönemde faşizme karşı teslimiyetin teorisini yapıyor. Söyle ki: Yazarın dediklerinden hareket edersek, Dimitrov'un o görüşleri o zaman içindi, bugün için değil. Uluslararası komünist hareket kuvvetli olduğu dönemde faşizme karşı mücadele edilmeli; bugünkü dönemlerde faşizme karşı mücadele edilemez, çünkü uluslararası komünist hareket zayıftır, tek tek ülkelerde ise bolşevik parti inşaları tamamlanmamıştır. Acaba Dimitrov'da böyle saçmalıklar bulunabilir mi? Ben göremedim. Acaba '17 Ekim Devrimi öncesi komünistler ne yapıyordu? Onlar da mı yazının yazarı gibi davranıyorlar mıydı?

Hayır! Örnek: Marx, Engels, Alman komünistleri, Rus komünistleri ve daha niceleri. Onlar sadece salt partı inşası laflarıyla yetinmediler, onlar o dönemdeki ortaçağ gericiliğine ve burjuvazinin işçi sınıfına saldırısına karşı yılmadan hem teoride hem de pratikte mücadele yürüttüler. Bunun tersini ispatlayan var mı? Varsa buyrun ispatlasınlar.

5- Sayfa 6'daki faşizm sorunu ile ilgili bölümde, faşizmin '17 Ekim Devriminden sonra gündeme geldiği şeklindeki görüş yanlıştır. Bu görüş, çokça Dimitrov'a dayanan yazarın Dimitrov'u bu konuda kavramadığının belirtisidir. Çünkü Dimitrov Komintern'deki konuşmalarında, "Faşizm, finans-kapital iktidarının ta kendisidir..." der. (Bkz. benim önceki yazım s.1 ve SvFKBC, s.68) Öyleyse, finans-kapital de Ekim Devrimiyle birlikte ortaya çıkmadığına göre ve '17 Ekim Devriminden önce de olgu olarak varolduğuna göre, faşizm de finans-kapital varolduğundan beri vardır. İşte yazar bunu kavramamıştır. Tabii ki Ekim Devrimi emperyalist burjuvazinin yüzündeki demokratik maskeyi yırtmış, onun gericiliğinin çok daha berrak bir biçimde ortaya çıkmasına yolaçmıştır.

Bu sorunu 30.11.83 tarihli yazının yazarı da doğru olarak ortaya koymaktadır. Fakat o liberalizm gereği 26.10.83 tarihli yazının yazarının yanlış konumuna yanlış diyememektedir. O sadece bunu "böyle koymamak gerek" diyor Ne de olsa geçmişte de eski kardeşlere karşı tavrımız da ortada. Birlikte olduğumuz süre içinde karşılıklı eleştiri olmadıkça yaşasın liberalizm; karşı görüş çıkıp diretmeye başlayınca, ancak o zaman saldırı. Belki biraz

basitleştirdim ama kusura bakmasın. Burada kasdettiğim 30.11.83 tarihli yazının yazarıdır.

Sayfa 12'de Dimitrov'dan yapılan alıntı da benim önceki yazımda savunduğum görüşün —yani 1930-36 yılları arasında sadece 4 ülkede faşizmin iktidarda olduğunun Dimitrov tarafından belirtildiği şeklindeki görüş— doğru olmadığını göstermektedir. Benim o yazımda belirttiğim 4 ülkenin dışında Balkan ülkeleri ve Güneydoğu Avrupa ülkelerinde de faşizmin değişik biçimlerde iktidara geldiğini görebilmekteyiz. (Bkz. alıntının yapıldığı bölümün tümü; age, s.27-37) Bu tespit benim ilk yazımda bu bölümü iyi incelemediğimi göstermektedir. O dönemdeki siyasi-ideolojik yapım gözönüne alındığında bana göre bu da anlaşılır birşeydir. Bu meselenin bir yanı.

Meselenin diğer yönü de şudur:

O da, 26.10.83 tarihli yazının yazarının, Türkiye'de faşizmin tüm cumhuriyet dönemi boyunca iktidarda olduğu tezini halen savunması ve bunu Dimitrov'un yapıtındaki bu bölüme dayandırmasındaki yanlışlığıdır.

Önce, okuduğumuz incelediğimiz bu bölümde Dimitrov genel olarak faşizmi açıkladıktan sonra, bu genel tezlerin Güneydoğu Avrupa, Balkan ülkeleri ve Macaristan ve diğer ülkeler için daha çok geçerli olduğunu savunur ve bunun gerekçelerini açıklar. Tarih: 1928. Bu açıklamalar içinde, İtalya'da, Macaristan'da, Bulgaristan'da, Yugoslavya'da, Romanya ve Yunanistan'da faşizmin iki yoldan iktidarı gaspettiğini; Avusturya'da ve Çekoslovakya'da faşizmin daha iktidara gelemediğini ama örgütlendiğini açıklamaktadır. Yani Dimitrov Güneydoğu Avrupa'daki ve Balkan ülkelerindeki somut durumu inceler ve sonuçları ortaya koyar. Bizim yazar bunu gözardı etmeye çalışır. Ve önce Dimitrov'un bahsettiği ülkelerden biri olarak Türkiye'yi göstermeye çalışır ve fakat pot kıracağını düşünerek aynı cümle içinde Dimitrov'un anlattıklarının Türkiye'de aynen uyum içinde olduğunu savunur. (Bkz. s.12'de alıntıdan sonraki ilk satırlar.)

İyi ama, Türkiye bu ülkelerden biriyse, neden o zaman Dimitrov tüm Balkan ülkelerini saydığı halde Türkiye'deki durumu ortaya koymuyor? —Komintern'de yer yer Türkiye de Balkan ülkelerinden sayılmaktadır.— Yazar bunu araştırmaya gerek duymaz. Çünkü ne de olsa Türkiye de Balkan ülkesi sayılır. Hayır yazar, hayır! Sorun bu kadar basit değildir. Komintern belgelerinde bu sorunlar tartışıldığında Türkiye unutulmuş olunamaz. Türkiye'de faşizm iktidarda olacak, Komintern ve Dimitrov bunu ortaya koymayacaklar. Olur mu böyle şey?! TKP Komintern üyesi bir partidir. Ve Şefik Hüsnü VII.Kongre Yürütme Komitesindedir. Onun ve diğer TKP delegelerinin çeşitli yıllarda yaptıkları konuşmaları vardır. Bunları incelemek gerekeceği yerde, eski alışkanlığımızdan olsa gerek, kuru iddiaları öne sürmeyi daha kolay buluyoruz. Yoksa öyle değil mi?

Bu konuda Aydınlık Yayınlarının Şefik Hüsnü — Komintern'deki Yazı ve Konuşmaları ile Türkiye Komünist ve İşçi Hareketi adlı belgelerine bakılırsa durumun açıklığa kavuşacağı görüşündeyim. Ben o yapıtların belli bölümlerini olduğu gibi buraya aktarmayı, yazıyı uzatacağından, gerekli görmedim.

Ben bu belgelerden çıkarabildiğim kadarıyla, Türkiye'deki iktidar belli dönemlerde faşist uygulamalara benzer uygulamalar olmasına rağmen, bir faşist diktatörlük değildir. Bunu Şefik Hüsnü'nün yazı ve konuşmalarını açıklayan belgenin 224. sayfasında açıkça görebilmekteyiz. Ferdi kod ismi ile konuşan Şefik Hüsnü 1934 yılında "Halk Partisinin milliyetçi diktatörlüğünün faşist diktatörlük olmadığını" belirtmektedir. Bu konuşma Rundschau'nun 7. sayısında yayınlanmıştır. Bu yapıtta tam da Stalin yoldaşla uyum içinde olan, yani Kemalizmin 1927'den sonra özellikle karşı-devrimci olduğu yolundaki tespitle, "Halk Partisinin özellikle 1927'den bu yana sürekli bir terör siyaseti izlediği" şeklindeki tespiti de vardır.

Toparlarsak, şunları açıkça tespit etmeliyiz:

26.10.83 tarihli yazının yazarı Kemalist iktidarı ta başından beri faşist ilan etmekte, birincisi, Stalin yoldaşın tespitiyle çelişmektedir; ikincisi, II.Bolşevik Konferansın kararıyla çelişmektedir. Bilindiği gibi, II. konferansımız İbrahim Kaypakkaya'nın görüşlerinin, Stalin'in 1927 yılındaki tespitiyle uyum içinde olduğunu savunmaktadır. (Bkz. II.Konferans belgeleri, s.379) Tabii ki bu aynı zamanda İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizmi başından itibaren faşist ilan etmekle, Komintern'le ve Stalin'le belli oranda çeliştiği anlamına gelir.

II.Konferansın kararı sadece bir noktada doğrudur, o da: Gerek İbrahim Kaypakkaya'nın gerekse Stalin'in ve Komintern'in 1927 yılında Kemalizmi karşı-devrimci görme noktasındaki uyumluluk. Fakat burada da meselenin bir diğer yanı daha vardır. O da, İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizmi başından itibaren faşist iktidar saymakla, Stalin'in ve Komintern'in 1927 yılı ve sonrası görüşleriyle de çelişmektedir. Çünkü Komintern ve Stalin Kemalizmi 1927'den sonra karşı-devrimci kabul etmelerine rağmen faşist diktatörlük olarak değerlendirmemektedirler. Bunu Komintern belgelerinde bulmak mümkün değil. Ama görüşümü doğrulayacak görüşlere raslamak mümkündür. Bu anlamda II.Konferans bu noktada tavır takınmamakta ve onlar da İbrahim Kaypakkaya'nın hatasına ortak olmaktadırlar. Bir anlamda da Komintern'le ve Stalin yoldaşla çelişmektedirler.

30.11.83 tarihli yazının yazarı 26.10.83 tarihli yazının yazarının yukarıda belirttiğim hatasına karşı tavır takınmamakla bu ufacık ve "önemsiz" çelişkinin üzerini örtmeye hizmet etmekte, işin daha kötüsü, II.Konferansta kendisinin de kabul ettiği kararla da çelişme durumuna gelmekte ya da onu yok saymaktadır. İleride bu sorunun üzerine daha da tartışacağımızdan dolayı daha derinlere kadar sorunu götürmüyorum.

Sayfa 13'te İbrahim Kaypakkaya, Şnurov'dan yaptığı alıntıya ek yapmaktadır. İbrahim Kaypakkaya, Şnurov'un alıntısındaki şu cümleyi:

> "... Türkiye'de bugün (1929) mevcut olan düzenin özü, bütün demokrasilerden uzak bir diktatoryadır..."

İbrahim Kaypakkaya bu cümlenin sonuna parantez açarak "yani faşizmdir" diye kendisi ek yapmıştır. Bu ek, okuyan kişilerin kafasında sanki Şnurov faşizmdir diyormuş gibi bir anlam yaratmaktadır. Bu ek bu anlamda alıntıyı tahrif etme biçiminde açıklanabilir.

Yazının yazarı Şnurov'dan yaptığı alıntılardan sonra, benim araştırma yapmadan sonuçlara vardığımı savunmaktadır. Bu çok bilgiçlik taslamadır. Çünkü arkadaşın yazısından da görüleceği gibi belli sorunlar vardır. Bu, bu arkadaşın da yeterli bir araştırma yapmadığını göstermektedir. Ben ilk yazımda da belli oranda bir araştırma yaptım. Fakat bunun yeterli olmadığını bugün görebiliyorum. Bugün yaptığım araştırma da ileri sürülebilecek belli tezler karşısında yeterli olmayabilir. O zaman biraz daha geniş araştırma yapmak zorunda kalabilirim.

Yazar sayfa 15'te Kemalistlerin faşist olduğunu ispatlayabilmek için girdiği çabada; Kemalistlerin Türkiye'deki Kürt ulusu ve milli azınlıklar üzerinde faşist saldırılar ve katliamlar düzenlediğini ve yaptığını açıklamaktadır.

Burada bana göre birkaç sorun vardır.

Birincisi, buradaki tespitler İbrahim Kaypakkaya'nın görüşleri ile esasta uyum içindedir.

İkincisi, böyle olmakla birlikte, bu durum yazarın İbrahim Kaypakkaya'yı uluslararası komünist hareket ve onun bir parçası olan TKP'den —Komintern dönemini kastediyorum— daha önemli gördüğü ve esasta dayanılacak olanın uluslararası komünist hareket olması gerektiği halde, onun, yani uluslararası komünist hareketin Türkiye ile ilgili tespitlerini incelememiştir ve hatta bunlara bakmaya gerek bile görmemiştir. Ne de olsa İbrahim Kaypakkaya'nın milli meseleye ilişkin görüşleri Marksist-Leninisttir. Konfe-

rans da böyle demektedir. Konferans böyle dese de, beni inceleme yapma makla suçlayan arkadaşın kendisi bu konuda uluslararası komünist hareketin bu sorunlarla ilgili görüşlerine bakmaması bence büyük bir eksikliktir. Ve de hatadır. Tabii ki bu 30.11.83 tarihli yazının yazarı için de geçerlidir. Fakat o biraz daha tutarlıdır. Çünkü, 1984'ün yaz aylarında yapılan bir kampta açık-seçik olarak Türkiye'deki sorunlarla ilgili tespitlerde uluslararası komünist hareketin hatalı olduğunu, aklımda kaldığı kadarıyla —aklımda kaldığı kadarıyla diyorum, çünkü bu kampın belgeleri halen çıkmadı; bunun için onlara dayanmak şu anda mümkün değil— sözlü olarak savundu. İbrahim Kaypakkaya'nın bu konularda doğru pozisyonlarda olduğunu dolaylı olarak da savunmuş oldu. Bu sorunu gelecekte tartışacağız. Ben şu anda sadece uluslararası komünist hareketin savunduğu belli görüşleri açıklamakla yetinmek istiyorum.

26.10.83 tarihli yazının yazarının tersine, uluslararası komünist hareketin Kürtler Türkiye'de bir ulustur şeklinde bir tespiti yoktur. Faruk isimli TKP delegesi 30 Haziran 1924'te Komintern'de millî mesele ve sömürgeler sorunu üzerine yaptığı konuşmada, "Kürtlerin büyük bir azınlık milliyet" olduğunu savunmaktadır. (Aydınlık bunu "önemli milli azınlık" diye çevirmiştir. Bkz. Türkiye komünist ve işçi hareketi, s.127.) Ve ben Almancasından izlediğim kadarıyla, bu konunun tartışmasının bitimine kadar ne eleştirilmekte ne de başka türlü bir görüş ileri sürülmemektedir. Yani objektif olarak uluslararası komünist hareket bu görüşü onaylamıştır.

Diğer bir sorun da Şeyh Sait isyanının değerlendirilmesiyle ilgilidir. Yazar Şeyh Sait isyanını savunma durumundadır. Uluslararası komünist hareket ise, Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu Raporunun "Doğu Ülkelerindeki Devrimci Hareketler — Türkiye" başlığı altında —1925/26'da— şöyle demektedir:

> "Bu raporun yazıldığı dönemde Türkiye'nin iç durumu tam bir istikrara kavuşmuştur. Devrimle iktidara gelen ve hakimiyeti elinde tutan Kemalistlerin burjuva cumhuriyetçi partisi, başını Şeyh Sait'in çektiği Doğu'daki ayaklanmayı altetmeyi başardı. Kürt ayaklanmasının (Dikkat edilsin, Kürt ulusundan vs. bahsedilmiyor. BN) bastırılması, Türk hükümetinin saygınlığını ülke sınırları içinde ve dışında önemli ölçüde artırdı. Şeyh Sait'i destekleyen İngiliz emperyalizminin yeni Türkiye'nin milli iktidarının zayıflayacağı yolundaki hesapları boşa çıktı." (agb, s.155)

Alıntıdan anlaşılacağı gibi Şeyh Sait isyanının bastırılması hoş karşılanmıştır. Bu da yazarın düşüncesinin tersinedir.

Milli azınlıklar üzerinde baskılar vardır. Bu doğrudur. Fakat baskı yapma faşist olmayan burjuva iktidarlarının da işidir. Yoksa her baskı uygulayanı faşist görürsek yanılgıya düşeriz. Yazar ve İbrahim Kaypakkaya da bu konumdadır. Bu sorun üzerine de bu yazıma cevap verildikten sonra daha detaylıca tartışırız. Ki gelinen aşamada böyle bir tartışmanın —benim açımdan— kaçınabilme imkanı yoktur.

Yine sayfa 15'te yazar, M. Kemal'in emperyalizmin uşağı olduğunu, İsmet İnönü'nün de genelde emperyalizmin, özelde ise Alman emperyalizminin uşağı olduğunu savunmaktadır.

Şefik Hüsnü, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin 13. toplantısında —Tarih: Ocak 1934— Türkiye'nin bağımsız olduğunu ve ancak Sovyetler Birliği'nin varlığı şartlarında bunun korunabileceğini savunmaktadır. (Bkz. Şefik Hüsnü - Yazı ve Konuşmaları, s.221, AY)

Ayrıca bu döneme tekabül eden çeşitli tarihlerde Komintern'deki çeşitli tartışmalar ve konuşmalar içinde hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir biçimde Kemalistlerin milli burjuvazinin temsilcisi olduğu belirtilmektedir.

Bu tespitler bizim bugüne kadar olan tespitlerimizle açıkça çelişmektedir. Sosyo-ekonomik yapı araştırması yapılmadan bu çelişki varlığını sürdüre-

cektir. Ezberci, kalıpçı ve araştırmacı olmayan, eski iddialarla yazarın yaptığı biçimde, bu çelişki ortadan kaldırılamaz. Sorun kısa bir dönemde bir planlama yapıp araştırmaya başlamaktır. Teşkilat bu işleri yapacak insanları görevlendirmelidir. Aksi halde 1934'lerde milli burjuva temsilcisi olan Halk Partisinin nasıl bir gelişim gösterdiği, Türkiye'deki sınıfların yapısının ne olduğunu, hangi emperyalizmin temsilcileri olduğu vs. iddia edilemez. İddia ederiz eskisi gibi ama, kimseyi inandıramayız.

Şefik Hüsnü Kasım 1933'te şöyle der:

> "... Milli zaferin hemen ardından, kısmen halen silahlı olan emekçi kitleler Kemalist burjuvaziyi, feodal kalıntıları tasfiye işini tamamlamaya zorladılar. Kemalist burjuvazi bunu istemeye istemeye yaptı." (Bu yazı 1933 yılında Rundschau'nun 41. sayısında çıkmıştır. Bkz. Aydınlık'ın yukarıda agb. s.218)

Eğer yukarıda belirttiğim çalışma biçimi planlanmazsa, 1933'te Komintern Yürütme Komitesinde olan Şefik Hüsnü'nün tespitlerinin değerini anlamaz ve 52 yıl sonra Türkiye'de komprador patron ağa devletinden bahsetme kerametinde bulunuruz. Biz bugün kalkıp halen devlet iktidarında toprak ağalarının üstyapıda yarı yarıya iktidara ortak olduğunu böyle sloganlar atarak yanlış düşünceleri halen çevremize yayarken, 1952 yılında SBKP(B) Merkez Komitesinin XIX. Parti Kongresine sunduğu raporun içinde şöyle denmektedir:

> "ABD'deki iktidar sahipleri, "özgür ülkeler topluluğu" yaratılması gibi böylesi sözümona ideallere hayranlık duyuyorlar. Tekrar tekrar ABD, İngiltere, Fransa, Türkiye ve Yunanistan'ın "özgür ülkeler topluluğu" olduğu, buna karşılık SSCB ve demokratik halk cumhuriyetlerinin "özgür olmayan" ülkeler olduğu iddiasını öne sürüyorlar. Bunu biz şöyle anlıyoruz: ABD, İngiltere, Fransa, Türkiye ve diğer kapitalist ülkelerde gerçekten bir "özgürlük" vardır, ama halkın özgürlüğü değil, bilakis halkı sömürme ve talan etme özgürlüğü. Buna karşılık SSCB ve halk demokrasisi ülkelerine gelince; orada gerçekten bu tür bir "özgürlük" yoktur, çünkü bu ülkelerde emekçileri sömürme ve talan etme özgürlüğü çoktan ortadan kaldırılmıştır. (Alkışlar.) "Amerikan yaşam tarzı"nın tellalları bununla şişiniyorlar." (SBKP(B) XIX. Parti Kongresi Raporu, Bolşevik Partizan Yayınları Çeviri Dizisi I, s.15/16)

Bu alıntının içerisinde göstermek istediğim, bizzat SBKP Türkiye'nin kapitalist bir ülke olduğunu açıklamaktadır. Eğer Türkiye kapitalist bir ülke ise, üstyapıda toprak ağalarının iktidara ortak olmasından bahsetmek abesle uğraşmaktır. Önerim, bahsetmiş olduğum sloganın bundan sonra atılmamasıdır. Bu sloganın Komintern belgelerine göre düzenlenmesi doğru olacaktır.

Sayfa 22'de yazarın beni oportünistlerle aynı kefeye koyması, yanlış anlayışının ürünüdür. Ben ilk yazımın 3. sayfasında iç yayın organındaki bir formülasyonun düzeltilmesini önerirken şöyle diyordum:

> "Çok açıktır ki, ülkemizde faşizmin bir daha gelmemek üzere yıkılabilmesi, proletarya önderliğinde kazanılacak bir devrim sorunudur."

Ben burada faşist iktidarların geçici olarak yıkılabileceğini ama bunun devletin özünde varolan faşizmin bir daha iktidara gelmesini önleyemeyeceğini, faşizmin bir daha iktidara gelmemek üzere yıkılabilmesi için, proletarya önderliğinde kazanılacak olan bir devrimin gerekli olduğunu vurguluyordum.

Buna bir de sözlü tartışmalarda, benim defalarca Türkiye'de ve diğer ülkelerde faşizmin devletin özünde her zaman yattığını, bunun gerçekten yıkılmasının proletarya önderliğinde bir devrimle gerçekleşeceğini açıkladığımı eklersek, yazarın bilinçli olarak meseleyi çarpıttığını, benim olmayan görüşle beni değerlendirmeye çalıştığını söyleyebilirim.

Benim ilk yazımda bahsettiğim 1974/79 yıllarında faşizmin iktidarda olma-

dığıdır. Yani bu dönemde burjuvazinin kendi iktidarını faşist yönetimle sürdürmeye gerek duymadığıdır. Esesta burjuva-demokratik bir iktidarla sürdürdüğüdür.

Yazarın işaret ettiği tehlike oportünistler için sözkonusudur. Bu sağ bir tehlikedir. Yazar gibi her dönemde faşizmin iktidarda olduğunu savunanlar ise sağ tehlikenin karşıtı sol bir tehlikenın temsilcileridirler. Bu da işçi sınıfını faşizme karşı doğru bir örgütlenmeye sokmanın önünde engeldir. Sağ ve sol tehlikenın ikisi de özde birdir, ikiz kardeştirler. Bu anlamda da yazar ve yazarın görüşünün savunucuları bu konuda oportünist bir sapmanın savunucularıdırlar.

Sayfa 23'teki Yunanistan sorununda ilk yazıma tavır takındığım yerde kısaca görüşümü belirttim. Şimdilik bu kadarı yeterlidir.

Sayfa 26'daki "Üçüncüsü, cephe sorunu üzerine" başlıklı bölümde üzerinde durulması gereken iki sorun vardır:

a- Bolşevik parti inşasının bugün temel görev olarak kavranması
b- Benim bu konudaki tavrım.

Ben bunlara bu yazımın içinde kısmen değindim. Herhangi bir yanlış anlamaya meydan vermemek için biraz daha değineceğim.

a- 26.10.83 tarihli yazının yazarı sorunun bir yanını, yani kendisine komünistim diyenin bolşevik parti inşasını en temel görev olarak tespit etmesini doğru olarak belirtmektedir. Bu, bugün de belirtilmesi gereken, vurgulanması gereken temel bir sorundur. Sorunun ikinci yanı, böyle bir görevin nasıl yerine getirileceğidir. İşte yazarla anlaşamadığımız nokta budur. Ve bu da uzun sürede tayinedici bir noktadır. Bu noktada anlaşamazsak, birinci noktadaki birliğimiz de lafta kalır. Ki yazarla pratikte böyle bir sorunumuz kalmadı. Bu sorun yazarın yazısındaki bu düşünceleri savunanlarla vardır. Çünkü yazar aramızdan ayrılmıştır, bunu önce de belirtmiştim.

b- Ben önceki yazımda da hiçbir şekilde bolşevik parti inşası görevi, cepheye katılma ya da cephe kurma çalışmasında ikincil bir görevdir demedim. Bugün de böyle birşey düşünmüyorum. Yazar bu konuda da bana ait olmayan bir düşünceyi bana maletmeye çalışarak saldırmaya çalışmaktadır. Bu da oportünist bir metottur. Ben bolşevik parti inşasının esas görev olarak ele alındığı bir dönemde cephelere katılınması gerektiğini, bunun nasıl olacağını da bu yazımın belli yerlerinde açıklamaya çalıştım. Bunu doğru görmeyenlerle ileride daha detaylı tartışmaya hazırım.

26.10.83 tarihli yazının yazarı ve onun savunucuları bolşevik parti inşasının en temel görev olduğu dönemde de ekonomik-demokratik talepler için mücadele edilmesini önemsememektedirler. Bu görevi gözardı etmektedirler. Bu sol sekter akademik bir anlayışın sonucudur. Buna karşı mücadele edilmelidir. Onlar böyle bir dönemde —faşizmin iktidarda olduğu bir dönemde— ekonomik-demokratik talepler için mücadelenin yürütülmesindeki olağanüstü önemi kavramamaktadırlar. Çarlığa karşı mücadelede Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi, Arnavutluk'taki gericiliğe ve faşizme karşı mücadelede komünist grupların mücadelesi çok açık bir şekilde bu yönde mücadelenin önemini göstermektedir. Bu konuda da gerektiğinde ilerıde daha detaylı tartışırız.

Yazar yaptığı alıntıyla düşüncesini ispatlamaya çalışıyor. O alıntıda Lenin yoldaş, "Birlik, mücadeleyle kazanılmalıdır" der. Bu ne anlama gelmektedir? Yazar bunun üzerine kafa yoracağı yerde, önce de belirttiğim gibi, meseleyi sadece bir yöne çekmeye çalışmaktadır. Bunu açıklamak doğrudur. Ve fakat aramızdaki ayrılık noktalarını çözmez.

Sayfa 28'de ilk paragrafta benim "Faşizmin kapitalin ta kendisi olduğunu" kavramadığımı saçmalamaktadır. Batı Almanya da kapitalin yönetimindeki bir ülkedir. Niçin kapalı faşizm iktidardadır demiyoruz? Devletin özünde faşizmin yatması, iktidarda gizli faşizm vardır şeklinde saçmalıklarda niçin bulunmuyoruz?

Yazının devamında aynı sayfada, "'71 muhtırasından 74'te yani burjuva demokrasisine nasıl geçildi, 71'de varolan faşizm kimler tarafından yıkıldı da, burjuva parlamenter demokrasisi kuruldu?" şeklinde soru sormaktadır.

Bu soruda yatan yanlış anlayışın kökü şudur:

Burjuvazinin faşizme gerek duyduğu zaman başvuracağını, ihtiyacı kalmadığı zaman, yani kendi iktidarına bir alternatif tehlike görmediği, tehlikeyi bertaraf ettiği zaman bu aracı kaldırıp yedekte bekleteceğini, buna her zaman rasgele başvurmayacağıdır.

Arkadaşa göre ise burjuvazi bir kez faşizmi uygularsa sürekli öyle kalır. Halbuki Dimitrov yoldaş çok açık bir şekilde burjuvazinin kendi çıkarını, varlığını burjuva demokratik iktidarla sürdüremediği şartlarda faşizme ihtiyaç duyduğunu belirtir. Peki, burjuvazi tehlike görmezse, yani varlığını ortadan kaldıracak bir tehlikeyi bertaraf ederse, neden işçi sınıfın ve emekçi yığınları faşist diktatörlükle yönetsin ve onları kendine düşma etsin? Gerçek yüzünün tam teşhirini niçin sağlasın? Burjuvazi bu kadar aptal olmadığından, bazı hallerde faşist iktidarının yerine aşamalı bir şekilde burjuva demokratik iktidarı getirir. Bunda amacı işçi sınıfını ve emekçi yığınları şu ya da bu biçimde tekrar uyutmak ve onların kurtuluşa giden yolu görmelerine engel olmaktır. Bazı hallerde de burjuvazinin bir kanadı faşist kanada karşı çıkarlarından dolayı mücadele eder. Onun amacı da burjuvazinin iktidarının korunmasıdır. Fakat o kendi çıkarını sağlamal için çıkarını engelleme durumunda olan faşist kesime karşı mücadele yürütebilir. Bu burjuvazinin kendi içindeki çelişmeler kapsamına girer. İşte yazar bunları kavrayamadığı için de iktidara gelen faşizmin kendiliğinden geriye gitmeyeceğini iddia eder. Örnek, Yunanistan sorunu. Bu konuyla ilgili yazımın diğer bölümlerinde de görüşlerimi belirttim.

Yazar yazısının 29. sayfasında benim ilk yazımın 5. sayfasındaki Fransız komünist partisi ile Fransız sosyalist partisinin anlaşmasına atıfta bulunur ve şöyle der: "Fransa'da 1934'te faşizme karşı kurulan cephe, aynı zamanda sermayenin saldırısına karşı da kurulmuştur..."

Önce şunu belirtmek gerekir: Ben o yazımda platformun neyi içerdiğini toplu olarak aktardım. Ve o anlaşmada amaç faşizme karşı mücadeledir. Yani tüm emperyalizm değil, hedef saldırgan emperyalizmdir. Buna bir anlamda sermayenin saldırısı diyebiliriz. Yani emperyalizmin bir bölümüne, saldırgana karşı olan bir birlik anlaşmasıdır. Zaten FSP kendisi de gerçekte anti-emperyalist bir parti değildir. Ben o alıntıyla iktidara gelmeye çalışan faşizme karşı mücadeleyle, gerçek anti-emperyalist bir mücadelenin, dolayısıyla cepheleşmelerin arasındaki farkı göstermeye çalışmıştım. Mesele böyle kavranmak zorundadır. Ve kendi görüşlerimiz de bu doğrultuda gözden geçirilmelidir. Yazar alıntıdaki bu işlevi görmek istemez. Sorunu yine başka yanlara çekmeye çalışır. Bu sakat bir yöntemdir.

Tabii ki bu ayırdedici yönü görmek istemezsen, Dev-Yol açık anti-sosyal emperyalist olmadığından, onunla bir cephe kuramayacağını yazının 30. sayfasında iddia edersin. Çünkü yazara göre Dev-Yol sosyal-emperyalizmi hedefleyen bir program kabul etmezse onunla cephe kuramazsın. Ajitasyon-propaganda serbestisi olsa bile. İyi ama bunun FKP'nin ve FSP'nin kurduğu cepheyle ilişkisini niçin kurmazsın? Herhalde işine gelmediğinden! Ne de olsa resmi çizgiyi ne yapıp yapıp savunmak gerekir.

Bana göre ülkedeki faşist iktidara karşı olan çeşitli güçlerle, ajitasyon-propaganda serbestisi temelinde, ekonomik ve demokratik hakları savunan ve o yönde çalışmayı örgütlemek gerekir.

Bizim kendi görüşlerimizi yayma imkanımız varsa, neden gücümüz oranında bu gibi çalışmayı yapmak isteyen örgütlerle birlikte çalışmayalım?! Her örgüt kendi bağımsızlığını koruyacaktır. Bunu yapmak istemeyenler ya siyasi-ideolojik olarak yazar gibi yanlış görüş sahibidirler, ya da işçi sınıfının mücadelesine sadece birkaç parlak lafla katılmak isteyenlerdir. Ama işçi sınıfının birkaç parlak lafa kanmadığını devrim tarihleri pratikte göstermiştir.

Bu yazı hakkında son sözüm:

26.10.83 tarihli yazının yazarı Dimitrov yoldaşın faşizme karşı mücadele taktiklerini doğru kavramamıştır. O bir bütün emperyalizme karşı mücadele adına, iktıdardaki faşizme karşı olan güçleri birleştirmeyi, bolşevik parti inşası adına yadırgayan, işçi sınıfını ve emekçi yığınları ekonomik - demokratik talepler doğrultusunda faşizme karşı örgütlemeyi gözardı eden ve emekçi yığınları, başta proletaryayı, faşizme bir anlamda terkeden, görünüşte "keskin komünist", sol sekter, özünde sağcı teslimiyetçi bir görüşün savunucusudur. Bu görüş mahkum edilmelidir. Aksi halde bolşevik parti inşası da lafta kalır. Çünkü böyle yanlış görüşlerle proletaryadan, emekçi yığınlardan ve işçi sınıfının öncelerinden soyutlanmış olacağız. Böylece onların desteğini ve güvenini kazanamayız. Ekonomik-demokratik mücadele sosyalist mücadeleyle birleştirilmelidir. Birini ya da ötekini yadsımak Leninist görüş açısı değildir.

Görev:

Keskin parlak laflarla sol komünist görünmek değil, görev, doğru anti-faşist mücadele taktikleriyle işçi sınıfını, emekçi yığınlarını ve en önde işçi sınıfının öncülerini mücadeleye çekmeli, onları faşizme karşı örgütlemeli, onları faşizmle başbaşa kendi hallerine terketmemeliyiz.

§§§§§§§§§

30.11.83 tarihli yazı hakkında özel belirteceğim birşey yoktur. Yazımın içinde yer yer belli sorunlara tavır takındım.

Şunu belirtmeliyim: Bu yazının yazarının 26.10.83 tarihli yazıya, özellikle onun hatalarına tavır takınmaması kötüdür. Bu bir anlamda bu yazarın 26.10.83 tarihli yazının özünü onayladığı anlamına gelir. Temennim, yazar bu yazımı aldıktan sonra bu konuyu detaylı ele alır ve çözmeye çalışır. Çünkü birbirimizi ikna etmek istiyorsak çok daha incelememiz gerekecektir. Yoksa eskiden olduğu gibi bu konuda da sadece İbrahim Kaypakkaya'ya dayanırsak, daha doğrusu onun görüşlerini temelden doğrulamaya çalışırsak, onun hatalarına karşı liberal davranırsak, birbirimizi ikna edemeyeceğimiz görüşündeyim.

§§§§§§§§§

Bu konuyla ilgili "Faşizm ve Cephe Üzerine" başlıklı H. Yeter'in 31.7.84 tarihli yazısında özel olarak tavır takınacağım birşey yoktur. Çünkü yazının içindeki konularla ilgili görüşlerim yazımın içinde yeralmaktadır. Birleştiğimiz noktalar olduğu gibi, somuta indirgendiğinde ayrı düşündüğümüz noktalar da vardır. İleriki bir dönemde yazıma cevabi tavırlar çıktığında tekrar tavır takınacağımı belirtmeyi şu anda yeterli görmekteyim.

Şunu da belirtmek gerekir ki, H. Yeter yoldaş kendi yazısında, gerek önce doğru bulduğu görüşlere gerekse 26.10.83 tarihli yazıdaki görüşlere somut olarak bu yazısında tavır takınmış olsa idi, benim görüşlerimin ortaya konulmasında daha da faydalı olabilirdi. Kaldı ki, H. Yeter yoldaş neden önce benim ilk yazımdaki görüşleri esasta doğru bulduğunu, neden bugün bu görüşleri savunmadığının gerekçelerini de ortaya koymalıydı. Eğer eğitici olmak ve özeleştirici davranmak istiyorsak, bu şekilde bir metot kullanmalıydı. H. Yeter yoldaş bu konuda Marksist-Leninist metottan ayrılmıştır. Önerim bu konuda hatasını düzeltmesidir.

§§§§§§§§§

SON SÖZ:

Üzerimize aldığımız görev çok yüklüdür. Bu görevin ağırlığının altında ezilmemek ve dağılmamak için Marksist-Leninist klasikleri daha da çok araştırmak, incelemek, kavramak, doğru bir şekilde yorumlamak ve görevlerimizi çözmede —gerek uluslararası, gerekse ulusal alanda— kılavuz olarak ele almalıyız.

Ancak bu bilim bilim olarak kavranıldığında ve kavranıldığı her alanda bu bilimin ilkelerinin doğrultusunda önümüzde duran sorunları çözer ve gerçek örgütsel birliği sağlayabiliriz, ve görevlerimizi yerine getirebiliriz.

YOLUMUZ BOLŞEVİZMİN YOLUDUR!

BOLŞEVİZMİN ZAFERİ İÇİN İLERİ!!

Taylan (TL)

26.03.85.

Not:

Ben bu yazımda da iç yayın organının üzerinde durdum. BP 16/6 üzerine direkt tartışmadım. Oradaki görüşler resmi görüşlerimiz olduğu halde. Bunun sebebi, ben ilk yazımda iç organdaki yazıya tavır takınmıştım. Ve ben iç organdaki yazıda değişen görüşlerin ya da çıkarılan görüşlerin nedenini bilmediğimden, halen o görüşlerin geçerliliğini koruduğunu düşünmekteyim. Bu anlamda da polemik yürütüyorum. Tabii ki buradaki görüşlerim BP 16/6 ile çakıştığı oranda BP 16/6'ya da eleştiridir. Aksi halde oradaki görüşleri doğru bulmaktayım.

§§§§§§§§§

İŞÇİNİN SESİ REVİZYONİSTLERİ FAŞİZMİ TERSİNDEN NASIL ÇÖZÜYORLAR

oooooooooooooooooooooooooooooooooooo

Bilindiği gibi, İşçinin Sesi revizyonistleri 1984 Eylül'ünde R. Yürükoğlu imzalı "Faşizmin çözülüşü" adlı bir kitap yayınlamıştır. Bu kitapta ve daha önceki yazılarında diğer oportünist ve revizyonistlerle Marksizm-Leninizm biliminin devlet ve faşizm teorilerinin (her konuda olduğu gibi) çarpıtılmasında girmiş oldukları maraton yarışından birincilikle(!) çıkmış bulunmaktadırlar.

İşçinin Sesi, devlet ve faşizm teorisini nasıl çarpıtıyor? İşçinin Sesi'nin bu konudaki anlayışını sergileyebilmek için, devlet ve faşizm konusunda ben anlayışımı Marksizm-Leninizm bilimi ışığında ortaya koyarak; kafalardaki yanlış anlayışların yıkılmasına, doğruların kavranmasına ve revizyonistlerin teşhirine hizmet etmek istiyorum.

Bu konuda Engels'ten bir alıntı yapalım. Yapalım ki, devlete toplumun neden ihtiyaç duyduğunu ve toplumsal gelişmenin hangi tarihsel aşamasında ortaya çıktığını gösterelim:

> "Devlet, sınıf karşıtlarını frenleme ihtiyacından doğduğuna, ama aynı zamanda, bu sınıfların çatışması ortasında doğduğuna göre, kural olarak en güçlü sınıfın, ekonomik bakımdan egemen olan ve bunun sayesinde siyasi bakımdan da egemen sınıf durumuna gelen ve böylece ezilen sınıfı boyunduruk altında tutmak ve sömürmek için yeni araçlar kazanan sınıfın devletidir." (Engels, Marks-Engels Seçme Yapıtlar c.3, s.400) (abç)

Yukarıda Engels'in de anlattığı gibi, devlet toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında, toplumun kendi içinde gelişen ekonomik farklılaşmanın sınıf karşıtlarına dönüşmesiyle ortaya çıkar; toplumsal-tarihsel bir zorunluluktur. Yanı sınıflı toplumlarda ekonomiye kim hakimse, onu kim elinde bulunduruyorsa, devlete de o sınıfların hakimiyeti kuraldır. Devletin sınıfsal bir karakter taşımasının zorunluluğu buradan kaynaklanmaktadır. Yoksa, devlet sınıflar-üstü uzlaştırıcı bir yönetim komisyonu değildir.

> "... Modern devlet, bütün burjuva sınıfının ortak işlerini gören bir komisyondur." (Komünist Manifesto)

Evet, Marks neden "bütün burjuva sınıfının" komisyonu olarak devletin sınıfsal karakterini vurguluyor? Çünkü kapitalist toplumda toplumun ekonomisine hakim olan, onu elinde bulunduran sınıf burjuvazi olduğu için. Yoksa oportünistler ve revizyonistlerin dediği gibi "ikili iktidar", "ABD'nin en göbekçi takımı", "cunta eşittir TC devleti" vs. değildir.

Oportünistler ve revizyonistler kendilerine komünist sıfatı taktıkları için, "devlet sınıflar-üstü bir yönetim organıdır" deme cesaretini gösteremeyeceklerdir. Ve gösteremezler. Bunu dedikleri anda, taktıkları komünist maskesini atmak zorundadırlar. Onlar tahrifatlarını, bilinç bulandırmalarını başka alanlarda sürdürmek zorundadırlar. Onlar meseleleri somutta tartışmaya başladıkları an, derilerini göstermeyen kaba kirler dökülmeye ve gerçek derilerini göstermeye başlarlar.

İşçinin Sesi de bunlardan bir tanesidir. Bizim konumuz İşçinin Sesi olduğu için diğerlerine değinmeyeceğim.

İşçinin Sesi'nden bir alıntı yaparak devlet konusunda anlayışının ne olduğuna bakalım. Bu yapacağım alıntı, Bolşevik Partizan No 13'te tartışılmış ve İşçinin Sesi'nin devlet anlayışı teşhir edilmişti; fakat bu alıntıyı tekrarlayarak konumuzla bağıntı içerisinde yeniden bilince çıkartılması açısından yararlı olduğu için yenilenmesi gereğini duyuyorum:

"Seçim sonuçlarının gösterdiği en önemli sonuç, halkımızın çoğunluğunun (Buraya dikkat edilsin -BN) faşist cuntaya karşı olduğudur. Halk Özal'a yaptıkları, yapacakları için değil, fikirleri ve tutumu için değil, her çevreden elbirliği ile "Cuntaya muhalif" gerçek parti imajı yaratıldığı için oy verdi. Halkın gözünde faşist rejime en yakın duran "devlet partisi" MDP'nin aldığı oylar halkımızın yüzyıllar içinde edindiği bilgeliliğiyle (Buraya dikkat!!! Faşist cunta ile faşizm nasıl eşitleniyor - BN) faşizme vurduğu tokattır." (İS 246, Yürükoğlu)

Yukarda yaptığım alıntı, İşçinin Sesi'nin devlet konusundaki anlayışını, Türkiye somutunda tartıştığı yerde çok açık ve çarpıcı bir şekilde ortaya koymaktadır. Bu anlayış, hükümetleri devletler ile, bir yönetim mekanizmasıyla nasıl eşitlediğini göstermektedir. Evet, İşçinin Sesi şöyle diyerek: "... halkımızın çoğunluğunun faşist cuntaya karşı olduğudur.." ".. MDP'nin aldığı oylar,.. halkımızın.. faşizme vurduğu tokattır", faşist cunta ile faşıst Türk devletini eşitlemektedir.

Nasıl mı eşitliyor? 1983 Kasım'ındakı genel seçimlerde oyların MDP'ye az gitmesiyle, MDP de cunta partisi olarak görülmesinden dolayı, halkın çoğunluğunun MDP'ye oy vermemesiyle faşist Türk devletine tokat attığı sonucuna varılıyor.

Halbuki R.Yürükoğlu'nun kendisinin de "Faşızmin çözülüşü" adlı kitabında söylediği gibi, bu üç parti de cuntanın izniyle oluşturulan (cunta markalı) partilerdir.

O zaman bu şu demek olmuyor mu? Halk hangi partiyi hükümet partisi olarak seçerse seçsin, bu seçilen hükümet partisi varolan faşist devleti halk üzerinde baskı aracı olarak kullanacaktır. Ve kullanmışlardır da. Hal böyle iken, halk faşist Türk devletine tokat filan atmamıştır. Halk, faşist Türk devletini hangi hükümetlerin kendi üzerlerinde baskı aracı olarak kullanacağını "seçmiş"tir. Objektif durum budur.

Hükümetlerle devleti eşitlemek, onları bir ve aynıymış gibi göstermek (elbette ki aralarında büyük bir Çin seddi yoktur) Marksizmin devlet teorisine aykırıdır. Aykırı olduğu için de oldukça yanlış siyasi sonuçlara götürür. Götürür demekle meseleyi kapatmayalım; nereye götüreceğini de anlatmak gereklidir.

Evet, devlet ile hükümet bir ve aynıymış gibi gösterildiğinde ve böyle kavranıldığında; her gelen hükümetin programına uygun devletlerin ortaya çıkacağı anlayışını beraberinde getirdiği gibi, devletin sınıf devleti değil, grupların, partilerin iktidarı olacağı anlayışını da beraberinde getirir. Ve böylelikle işçi sınıfına yanlış bilinç götürerek, komünist partisinin iktidara gelmesiyle devletin parçalanmasının gerekliliği anlayışı da ortadan kalkarak, devletin şu veya bu kurumuna dayanılarak, kendi anlayışlarına göre yeniden biçimlendirilmesi ortaya çıkar. Devlet demek, siyasi iktidarı ele geçiren işçi sınıfı demek olduğuna göre, o zaman eski burjuva devlet aygıtının parçalanmasına gerek yoktur. Ve herşey hallolur gider.

İşte İşçinin Sesi'nin mantığının varacağı siyasal sonuç burasıdır. Belki de İşçinin Sesi yöneticileri hışımla ayağa kalkacak ve biz nerede böyle birşey söyledik diyeceklerdir.

Yukarıdaki yapmış olduğum alıntının bundan başka yorumu yoktur. Var ise ve ne olduğunu söylerlerse memnun olurum.

İŞÇİNİN SESİ'NİN FAŞİZM ANLAYIŞI

İşçinin Sesi faşizm anlayışını koyduğu yerde, Komintern'in ve Dimitrov'un faşizm anlayışının "eksik" olduğunu ve bu "eksikliklerin" kendileri tarafından "geliştirildikleri" söylenmektedir. Kelimenin başka bir anlamıyla nasıl tersinden geliştirdiklerini sergilemeden önce, Dimitrov yoldaş ve Komintern'in bu konuda ne dediklerine bakalım.

İlkönce Dimitrov yoldaştan, faşizmin hangi sınıfların iktidarı olduğu noktasında, Otto Bauer ve İngiliz sosyalistleriyle girmiş olduğu polemikten bir alıntı yapalım:

"Hayır, faşizm ne sınıflar üstünde yer alan bir iktidardır, ne de küçük burjuvazinin veya lumpen proletaryanın finans-kapital üzerindeki iktidarıdır. Faşizm finans-kapital iktidarının ta kendisidir." (Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe, s.68)

Yapmış olduğum alıntıda Dimitrov yoldaş, faşizmin sınıfsal niteliğini, hangi sınıfların iktidarı olduğunu, hiçbir yanlış anlayışa meydan bırakmayacak bir berraklıkta ortaya koymaktadır. Evet, varolan faşist ülkelerde (Dimitrov'un tartışmış olduğu dönemde), Almanya, İtalya, vb. yerlerde daha önce de finans-kapitalin iktidarı vardı; faşistlerin devlet yönetimine gelmesiyle de finans-kapitalin iktıdarı varlığını sürdürdü. Hakim sınıfların iktidarında, bazı oportünistlerin anladığı gibi herhangi bir değişiklik olmamıştır. Olamaz da. O zaman, varolan değişiklik neydi? Varolan değişiklik, burjuva demokrasisi aracıyla yürütülen iktidarın, faşist bir devlet aracıyla yürütülmesine başlanmasıdır.

Gelelim Dimitrov'un birbiriyle "çelişirmiş" gibi görünen, oportünistlerin ve revizyonistlerin tahrif ettikleri ikinci tespite:

"Yoldaşlar, Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin 13. oturumunda doğru olarak tanımladığı gibi iktidardaki faşizm, finans-kapitalin en gerici, en şöven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür." (age, s.68) (abç)

Dimitrov neden bahsediyor? Faşizmin sınıfsal temelinden mi, yoksa "iktidardaki faşizm" diyerek uygulayıcılarından mı? Açıktır ki Dimitrov'un burada bahsettiği, somut olarak faşizmi kimin uyguladığıdır. Revizyonistlerin anladığı gibi faşizmin sınıfsal temelini tartışmamaktadır. En azından şu hepimiz tarafından bilinen bir olgudur: Hakim sınıflar, sistemin hayati çıkarı sözkonusu olduğunda, göreceli olarak tek bir vücut haline gelebiliyorlar. Yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmeye rıza gösterdikleri dönemlerde, kendi aralarında siyasal yelpazede ayrıldıkları ve bir bütün oluşturamadıkları sözkonusudur. Ve oluşturamazlar da. Oluşturdukları bu siyasal yelpazede kendilerinin temel görevi, varolan sistemin en iyi bir şekilde (geniş halk yığınlarını kendilerine destek alarak) nasıl muhafaza edileceği ve sürdürüleceği olmak zorundadır. Bu birincisi. İkincisi ise: Kapitalist ekonomi rekabet ekonomisidir. Bunun kaçınılmaz bir sonucu olarak, aralarında yoğun bir çıkar çatışması sürmektedir. Siyasal yelpazede ayrılmalarının esas nedenleri bunlardır. İşte onun içindir ki hakim sınıflar kendi aralarında bu mücadeleleri siyasi olarak genelde partileşme alanında yansıtırlar. Ve hakim sınıfların bir sürü siyasi partileri vardır. Gerici, liberal, faşist vs. Bu partilerin hepsinin temel görevi, iktidardaki sınıfların hakimiyetini sürdürmektir. Yoksa grupların hakimiyetini vs. değil. Bunlara değinme gereği duymamın nedeni, Dimitrov yoldaştan yapmış olduğum alıntının daha iyi anlaşılır olabilmesi içindir. Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin 13. oturumundaki tartışılan, tespit edilen sorunun da kendisi budur. Yani "iktidardaki faşizm" derken değerlendirilen şey, somut bir olgu tespitidir. O günkü koşullarda hakim sınıfların hangı kanadının sistemi (kapitalizm) kurtarabilmek, hakimiyetlerinin devamını daha iyi sürdürebilmek için devleti yeniden biçimlendiren kesimden bahsediyor.

Bu gibi meseleleri anlamayacak kadar siyasi kör değiliz. Meseleler anlayıp anlamamakta kalmamaktadır. Tam tersine, bu gibi yerlerde oportünist-revizyonist sanat işlemektedir. Yani, bilinç bulandırma ve Marksist-Leninist bilimin tahrifatı gündeme geldiğinde, oportünistler ve revizyonistler iştahlı bir şekilde kolları sıvayarak, işlere kendilerini kaybeder bir şekilde dalmaktadırlar.

Bunlardan bir tanesi de İşçinin Sesi revizyonistleridir. Onlar tahrifat alanında öyle yoğun çalışmaya dalmışlar ki, neredeyse "Faşizmin çözülüşü"

adlı kitapta ne dediklerinin farkında bile değillerdir. Bu kitaba daha sonra değineceğim.

Faşizm konusunda genel anlayışımı kısa da olsa ortaya koyduktan sonra; gelelim İşçinin Sesi'nden Yürükoğlu'nun Komintern'i nasıl tahrif ettiğine ve onu nasıl "geliştirdiğine".

R. Yürükoğlu, "Bu kavga gelecek kavgasıdır" broşüründe şöyle yazıyor:

> "Komintern'in tanımı şöyledir: "İktidardaki faşizm finans-kapitalin en gerici, en şöven, en emperyalist unsurlarının açık şiddete dayalı diktatörlüğüdür." TKP II.Leninciler Konferansı faşizmi şöyle tanımlamıştır: "Genel bir yaklaşımla faşizm, emperyalist aşamanın karşı-devrimidir... finans-kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü altında "rejimi kurtarma" çabasıdır."

Yazar daha aşağıda devamla şöyle diyor:

> "... Ancak bu yetersiz tanımla bile (Kendi tanımlarını kastediyor. -BN) Komintern'in tanımındaki bazı eksikleri kapattığını düşünüyoruz. Bunlar nelerdir?" (agb, s.52)

"Bunlar nelerdir?" diye bir soru soruyor. Ve dört noktada faşizm anlayışını geliştirdikleri iddiasında bulunuyor. O dört noktaya geçmeden önce, yukarıda yapmış olduğum alıntıda, elçabukluğu marifettir misali, Komintern'in "iktidardaki faşizm" ile ilgili yapmış olduğu somut değerlendirmeyi faşizmin sınıf temeli yerine geçiriveriyorlar. Ve kendileri faşizmin sınıfsal temelini "finans-kapitalin açık şiddete dayalı diktatörlüğü" diyerek, kendilerini faşizmin sınıfsal temelinin buluşunu yapan örgüt olarak göstermeye çalışıyorlar. (Gerçekten "büyük başarı"!!!) Ve böylelikle Komintern'in, "Faşizm, finans-kapital iktidarının ta kendisidir" tespiti yokmuş gibi gösterilerek ayaklar altına alınmaya, bilinçler bulandırılmaya çalışılıyor. Bu konuya, yazının genelde faşizm anlayışının tartışıldığı bölümde yeterli değinilmiştir (faşizmin sınıfsal temeli).

R. Yürükoğlu'nun dört noktada faşizmi geliştirdikleri iddiasına gelince, o da şöyledir:

> I-"II.Konferansın tanımı, faşizmi "emperyalist aşamanın karşı-devrimi" diye tanımlayarak (Dikkat!!! -BN) onu tarih içindeki yerine, öteki açık diktatörlükler yanındaki özgül yerine oturtuyor." (agb, s.52)

R. Yürükoğlu öyle bir imaj yaratıyor ki, sanki Dimitrov ve Komintern, faşizmin toplumsal gelişmenin hangi tarihsel aşamasında ortaya çıktığı sorusuna açık cevap veremiyorlarmış. Bu konuda Komintern'in faşizm anlayışına katkıda bulunduklarını söylüyorlar. Gerçekten Yürükoğlu'nun o zengin "Marksist" bilgi dağarcığına teşekkürlerimi bildiririm!!!

Biz yine de bu noktayı biraz irdeleyelim. Acaba Dimitrov veya Komintern, faşizmi toplumsal gelişmenin her tarihsel aşamasında mı, yoksa toplumsal gelişmenin belli bir aşamasında, tarihsel olarak başvurduğu bir devlet örgütlenmesi biçimi olarak mı görüyor?

Bunu kanıtlayabilmek için Dimitrov'un 1928 yılında Kızıl Sendikalar Enternasyonali'nin Dördüncü Kongresinde yaptığı konuşmadan bir alıntı yapalım:

> "Faşizm, kapitalist burjuvazinin sınıf egemenliğinin bir sistemi ve onun emperyalizm ve sosyal devrimler çağındaki diktatörlüğüdür." (SvFKBC, s. 27) (abç)

Yukarıda yaptığım alıntıda çok açık ve net bir şekilde, faşizm "emperyalizm ve sosyal devrimler çağındaki diktatörlüğüdür" diyerek, kapitalizmin tekelleştiği, emperyalist aşamaya yükseldiği ve sosyal devrimler çağının açıldığı bir döneme tekabül eden bir devlet biçimi olduğunu vurgulamaktadır. Faşizm neden Ekim Devrimi öncesi ortaya çıkmadı? O zaman emperyalizm yok muydu? Dimitrov neden sosyal devrimler çağına dikkat çekerek onu vurguluyor? Çünkü faşizm, Ekim Devriminde komünist partisi önderliğinde ik-

tidara gelen proletarya ve onun diktatörlüğüne alternatif olarak ortaya çıkan emperyalist burjuvazinin açık terörist karşı-devrimi olduğu içindir ki sosyal devrimler çağına dikkat çekerek onu vurguluyor.

Yürükoğlu ne yapıyor? Faşizmin kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaştığı bir döneme özgü devlet biçimi olduğunu söyleyerek, Dimitrov'un sosyal devrimler çağında ortaya çıkan devlet biçimi olduğu tezini gözlerden gizlemeye çalışıyor. Böylelikle aklı sıra Dimitrov'u ve Komintern'i "geliştirme" kavramının arkasına gizlenerek tahrif etmiş oluyor. Bu birincisi.

İkincisine gelince, Dimitrov ve Komintern'in faşizmi tarih içerisinde yerine oturtamadıkları imajını yaratmaya çalışıyor. Gerçekten de akli dengesi yerinde olan birisinin böyle birşey söyleyeceği düşünülemez. Varolan olgular ortada durduğu müddetçe. Yukarıdaki alıntıdan başka bir yorum çıkartılabilir mi? Elbette ki hayır. Ona rağmen yukardaki alıntının yorumunu ve Yürükoğlu'nun tespitini okurlara bırakıyorum. Varsın okurlar karar versin.

Ona rağmen Yürükoğlu'na bir soru sorma gereğini duyuyorum. Nerede ve ne zaman Dimitrov veya Komintern, toplumsal gelişmenin her aşamasında iktidardaki sınıfların faşizme başvurabileceği anlayışını savunmuşlardır? Ya da böyle bir yoruma açık kapı bırakmışlardır? Yürükoğlu buna cevap verme cesaretini gösterirse beni çok sevindirir.

Gelelim ikinci katkıya:

> "Tanımın "karşı-devrim" belirlemesi, faşizmin derin toplumsal siyasi krizle, devrimci durumla olan bağını ortaya çıkarıyor. Faşizmi rastgele bir anda rastgele bir seçim olarak ele alma yanlışına karşı uyarıyor." (agb, s.53)

Yürükoğlu'ndan yapmış olduğum alıntıda Yürükoğlu, faşizmi emperyalist aşamanın karşı-devrimi diye tanımlayarak, varolan derin toplumsal-siyasal krizle devrimci durum arasında bağ kuruyor. Ve faşizmin rastgele bir anda seçilmediğini, yukardaki nedenlere bağlı olarak gündeme getirildiğini söylüyor. Ve Komintern'in bu noktada "açığını" kapatmış oluyor.

Komintern'e yapmış olduğu "katkıların" doğruluk payına bakalım:

> "Faşizm, azgın bir gericilik ve karşı-devrimdir." (FvSKBC, s.72)

Birincisi, Yürükoğlu'nun "karşı-devrim" belirlemesi, Komintern'e bir katkı değil. Tam tersine, Komintern'de okunan raporun bir belirlemesidir. Yukarıdaki katkıları gibi, bu katkı da yokoluyor. Devrimci durumla bağı meselesine gelince, bu konuda raporda ne deniyor? Bakalım:

> "Çok derin bir iktisadi bunalımın patlak vermesi, kapitalizmin genel buhranının daha da şiddetlenmesi ve emekçi kıtlelerin devrimcileşmesi üzerine, faşizm geniş bir saldırıya geçti. İktidardaki burjuvazi, emekçilere karşı en azgın soygun tedbirlerini yürürlüğe koymak, emperyalist bir yağma savaşına hazırlanmak, Sovyetler Birliği'ne saldırmak, Çin'i köleleştirmek ve paylaşmak ve bütün bunlar sayesinde devrimi önlemek için, kurtuluşunu gittikçe daha çok faşizmde aramaktadır." (age, s.66)

Bu alıntıya ne demeliyiz? Komintern'e sunulan raporda meseleler açık ve net bir şekilde konulmuyor mu? Yürükoğlu'na göre hayır!

Evet, sorunlar açık bir şekilde konuluyor. Faşizm rastgele bir anda değil, tam tersine "kapitalist buhranın daha da şiddetlenmesi", bunun bir sonucu olarak "kitlelerin devrimcileşmesi üzerine" iktidardaki sınıfların hakimiyetlerini sürdürebilmek için devrimcileşen kitlelerin mücadelesini bastırmak ve varolan ekonomik-siyasi krizden çıkmak için faşizme başvurdukları anlatılıyor. İnsan bunları görmek istemeyecek kadar ileri gidenleri gözler önünde tasvir etmeye kalksa, kavram bulmada zorluk çekeceğine inanıyorum. Neyse...

Gelelim üçüncü noktadaki "katkı"larına:

"Tanımın, faşizmin "rejimi kurtarma çabası" olduğunu söylemesi, Komintern'in tanımındaki "en"e bir ölçüt getirme anlamı taşıyor." (agb, s.5

Daha aşağıda, II.Konferanstan bir alıntı yaparak, getirmiş oldukları ölçütü anlatıyorlar. Bu da şöyle:

"Bu bakımdan —faşizmin— başını, kapitalizmi kurtarmanın nesnel gereksinmeleriyle, kendi grupsal çıkarları en iyi üst üste düşen finans-kapital grubu çeker." (agb, s.53)

Yürükoğlu burada, faşizmin başını kimlerin çektiğine açıklık getirmeye çalışırken, Komintern'in "en" tanımında bir yetersizlik görerek bunun ölçeğini arıyor. Ve buluyor. Bu ölçüt nedir? Biraz daha açık kavramlarla konu şacak olursak, tekelciler içinde en palazlanmış, en güçlü sermaye kuruluş larını kastediyorlar. Bu konuda da "katkıda" bulunmuş oluyorlar. Ne katkı ne katkı!!!

Pekala, Komintern'de okunan raporda "en", "en" yapan bir ölçek yok mu? Gör mezlikten gelinirse, (tek bu konuya ilişkin değil, her konuda!) elbette yoktur! Bir de mesele "geliştirmeye" kadar giderse, bütünüyle yokolur gider.

Raporda şöyle deniyor: (Kendilerinin de alıntı yaptığı yer)

"... en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür."

"En emperyalist" unsurlar denmesi acaba bir ölçek değil mi? Sermaye kuruluşları içinde en fazla palazlanmış, en fazla sermaye sahibi kuruluşlar grubu değil mi? Açıktır ki bunlardır. Ve bundan başka bir anlama da gelme Böylelıkle Yürükoğlu'nun tekerının lastığı burada da patlamış oluyor.(*)

Geçelim biraz daha ilginçleşen dördüncü noktaya:

"Faşizmi "rejimi kurtarma çabası" olarak belirtmek, Komintern'in tanımından kalkarak yapılabilecek ve tarihsel deneylerin gösterdiği gibi yapılmış bir yanlışa karşı da uyarı taşıyor. Bu yanlış, faşizmi yalnız ca finans-kapitalin en gerici kesiminin bir aracı olarak görmek..." (agb, s.54)

Evet, Yürükoğlu burada tahrifatını en doruk noktasına ulaştırarak (bu kitapta) tamamlıyor. Yürükoğlu'na göre "rejimi kurtarma çabası" demekle Komintern'in tanımından yola çıkarak birtakım hataların ortaya çıkması engellenmiş oluyormuş. Öyle ya, Komintern faşizmi finans-kapitalin en geric kesiminin bir "aracı" olarak görmemiş miydi? O zaman, bu rejimi kurtarma çabası olamaz. Olsa olsa bir avuç tekelci kliğin kendi çıkarlarını koruma çabası "olabilir". Faşizm böyle olmadığı, bır sınıf hakimiyeti olduğu için; Komintern'in tanımından yola "çıkılamaz". Bu tanım "eksiktir". (Ben Yürükoğlu'nun yerinde olsam, eksik filan demem. Mesele böyle anlaşılınca, buna verilecek bir ad da var, o da Komintern'in devlet konusunda önemli bir sapma içerisinde olduğudur. Ne yazık ki eksiklik kavramı Yürükoğlu'nu nazikliğinden kaynaklanmaktadır!) "Eksik" olduğu için de oldukça önemli hatalı siyasi sonuçlara varılır. Yürükoğlu'nun mantığı böyledir. Böyle olunca da suya sabuna dokunmaksızın Komintern'in işi kolayca bitirilmiş olur.

Şimdi Yürükoğlu'nun "haklılık" derecesine bakalım. Komintern'den alıntı yapmadan önce, okurlardan özür dilemeyi gerekli görüyorum. Çünkü bu konuy "Faşizm konusunda anlayışım nedir" bölümünde tartışmıştım. Fakat burada başka bir alıntı daha (Komintern'de okunan rapordan) yaparak, yeniden bir tekrar pahasına da olsa değinilmesini gerekli görüyorum. Şimdi alıntıya geçelim:

(*) Yukarıda tartışılan sorun faşist diktatörlüğe öncülük etme sorunudur. En fazla palazlanmış tekelci kuruluşların küçük tekeller üzerindeki dikta törlüğü anlayışı çıkartılmamalıdır. Ben bu meseleye daha önce değindiğim için yineleme gereği duymadım.

"Faşizmin iktidara gelmesi, bir burjuva hükümetinin yerini bir diğeri nin alması gibi basit bir olay değildir. Aksine burjuvazinin sınıf hakimiyetinin bir devlet biçimi olan burjuva demokrasisinin başka bir devlet biçimi ile, yani burjuvazinin açık terörcü diktatörlüğü ile değiştirilmesidir." (age, s.69) (abç)

Yapmış olduğum alıntıda açık bir şekilde, hiç mi hiç herhangi başka bir yoruma meydan vermeksizin; faşizm çok kısa ve özlü bir şekilde anlatılmaktadır.

Birincisi: Faşizmin burjuvazinin sınıf hakimiyeti olduğu. İkincisi: Basit bir hükümet değişikliği değil, (Dikkat! Yürükoğlu basit bir hükümet değişikliği olarak görüyor. Bunu daha sonra koymaya çalışacağım) burjuvazinin sınıf hakimiyetini sürdürebilmesi için "demokratik" burjuva devlet biçimini faşist devlet biçimiyle değiştirmesidir.

Evet, nerede kalıyor sayın Yürükoğlu'nun palavraları? Hani "eksiklik" vardı? Bu "eksiklik" de sizin tarafınızdan dolduruluyordu? Komintern nerede faşizmin sınıf temelini (Sakın ha yine o "en gerici, en şöven"; somut faşizme kimin öncülük ettiği alıntıya yine sarılınmasın. Her yere sarılmak tehlikelidir; kiminde yılan çıkar, kiminde çıyan çıkar!) bir avuç tekelciler grubunun iktidarı olarak değerlendiriyor? Ben burayı Yürükoğlu'na değil, okurların yorumuna bırakıyorum.

Buraya kadar Yürükoğlu'nun faşizm konusunda Komintern'i nasıl tahrif ettiğini ve dört noktada nasıl "geliştirdiğini" inceledim ve Yürükoğlu'nun değil, Komintern'in haklı olduğunu ortaya koydum. Bu tahrifatın bir amacı olsa gerek; zira amaçsız hiçbir şey olmaz. Evet, Yürükoğlu'nun amacı her konuda olduğu gibi bu konuda da Marksizm-Leninizm bilimine "katkılar" adın onu tahrif ederek kendi yanlış faşizm anlayışlarına kitleleri inandırmaktır. Yürükoğlu bu tahrifatlardan sonra, Türkiye'de seçimler sorununu tartıştığı yerde baklayı ağzından çıkarıvermiştir.

Gerçi şimdiki yapacağım alıntı devlet meselesini tartıştığım yerden yapılmıştır. Fakat faşizm sorunu devlet sorunu olduğu için, yeniden kısaca bu alıntının yapılmasının bir mahzuru yoktur.

R. Yürükoğlu şöyle diyor:

"... halkımızın çoğunluğunun faşist cuntaya karşı olduğudur..." "... MDP nin aldığı oylar... halkımızın... faşizme vurduğu tokattır." (abç)

Bu alıntı bütünlük içerisinde ve nereden yapıldığı devlet meselesini tartıştığım yerde vardır.

Evet, Yürükoğlu'nun faşizmi nasıl hükümet değişikliğine indirgediğini gözlerimizle görüyoruz. Yani alıntının altını çizdiğim yerde, halkımızın çoğunluğunun faşist cuntaya karşı olduğunu söylüyor. Biz de şunun bilincinde olarak tahlil edelim: Faşist cunta eşittir faşist Türk devleti olmadığına göre, o zaman faşist cuntaya karşı olan halkın MDP'ye oy vermemesiyle (MDP cunta partisi olduğu için) faşist Türk devletine tokat attığını söylüyor. Yürükoğlu'nun mantık silsilesinin kaçınılmaz bir sonucu (devletle hükümetin eşitlenmesi) Yürükoğlu'nu buraya kadar getirmektedir.

Bu mantık silsilesi kendini "Faşizmin çözülüşü" adlı kitapta daha iyi göstermektedir. Aynı zamanda faşizmi hükümetlere indirgemesi, bugün gelmiş olduğu yerde faşizmin çözüldüğü teorisiyle kendi içinde tutarlı bir mantığı ortaya koymaktadır.

"FAŞİZMİN ÇÖZÜLÜŞÜ" YAZISININ ELEŞTİRİSİ

Bu yazının eleştirisine geçmeden önce kısa bir açıklamayı gerekli görüyorum. Bu kitap içerisinde eleştirilmesi gereken çok önemli sorunlar var. Bu sorunların hepsine değinmek ve onların eleştirisini kısa bir zaman içeri-

sine sığdırmak oldukça zor. Onun için benim değinmeyi gerekli gördüğüm — öbürlerinin gereksiz olduğunu söylemek istemiyorum— faşizmin çözülüşü üzerine söylenen temel gerekçeler olacaktır.

Kitabın girişinde, 12 Eylül 1980 faşist darbesinin geliş nedenleri konmaya çalışılıyor. Şöyle deniyor:

> "Türkiye'de faşizm devrimci durumu bastırmak, devrimi önlemek için geldi. Türkiye'de faşizmin acil amacı devrimci durumu bastırmaktı... Türkiye'de devlet tekelci kapitalizminin vardığı aşamanın gerektirdiği merkezileşmeyi sağlamak gibi daha uzun erimli (ve daha çözümsüz) amaçlar da taşıyordu." (agb, s.13)

Faşizmin geliş nedeni konusundaki bu görüşleri yeni görüşleridir. Daha önce de bu konuda değişik iki görüş olduğu için, sıralama yapmada üç numara vererek, üçüncü görüşleri diyeyim.

Bu konuda daha önce birinci görüşleri şöyleydi:

> "Emperyalizm ve tekelci burjuvazi, devrimçi durumdan karşı-devrimle çıkabilmek, derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla gerici generaller eliyle faşist bir darbe yaptı." (TKP/L Üst Bürosunun 14.9.1980 tarihli bildirisi) (abç)

Bu alıntı, faşist cuntanın geliş nedeni konusundaki birinci görüşleridir. Kısaca bunun yorumunu yaparak ne anlama geldiğini anlatalım.

Burada faşist cuntanın geliş nedeni, "derin ekonomik-toplumsal bunalımı tersinden çözmek amacıyla" diyerek iki unsura bağlanarak, herhangi bir ayrım yapmaksızın aynı düzeyde ele alınıyor. Yani hakim sınıflar faşizme hem ekonomik temelde hem de toplumsal bunalımı tersinden çözmek için başvurmuşlar. Hal böyleyken, görevlerden bir tanesi halen çözüm beklemektedir. (İşçinin Sesi'ne göre de ekonomik sorun çözüm bekleyen sorunlar arasındadır.) Bugünün Türkiye'sinde 12 Eylül 1980'den bu yana hakim sınıfları tavize zorlayacak bir düzeyde halk hareketinin olmayışı da gözönünde bulundurulduğunda, o zaman İşçinin Sesi'nin yukarıdaki anlayışından yola çıkarsak hakim sınıflar ekonomik sorunları çözmek için faşizmin uygulanmasından taviz vermeyerek onu sürdürmek zorundadırlar. Bunun tersini savunmak, İşçinin Sesi'nin bu görüşüyle çelişki arzetmek zorunda kalacaktır.

İkinci görüşleri ise şöyledir:

> "Faşizm tekelci kapitalizm koşullarında üretim güçleriyle üretim ilişkileri arasında derin çelişkiden kaynaklanan ekonomik bunalımı giderebilmek misyonunu taşıyan bir açık diktatörlüktür, faşizmi belirleyen bu özü, işlevidir." (Neden faşist diyemiyorlar?, s.54, E.Engin)

Bu ikinci görüşte ise, faşizmin özünün, işlevinin, başka bir deyimle temel görevinin ekonomik bunalımı çözme olarak belirlenmesidir. Evet, E. Engin, faşizme temel görev olarak ekonomik bunalımı çözmeyi atfediyor. Şimdi bunun doğruluğu/yanlışlığından bağımsız bir soyutlama yaparak (Bu meseleye ilerde değineceğiz), hangi anlama geldiği ve son görüşleriyle çelişkisini ortaya koymaya çalışacağım.

Şayet hakim sınıflar temel görev olan (E. Engin'e göre) ekonomik bunalımı çözmek için geldiyse; bugünün Türkiye'sinde hakim sınıfların ekonomik bunalımı "çözmesini" bir tarafa bırakalım (12 Eylül 1980'den sonra birtakım iyileşmeler olmuştur), bugünlerde ekonomi uçurumlara doğru ilerleyerek, bunalımın derinleşmesi yönünde bir eğri çizmektedir. O zaman hakim sınıflar temel görevi çözememiştir ve çözemeyecektir de. Varolan olgular ve E. Engin gözönüne getirildiğinde, bugün faşizm "çözülmüştür" teorisini savunmak aptallığın dikalasıdır. Ama oportünist ve revizyonistler için dün dündür, bugün de bugündür. Onun için E. Engin bugünlerde faşizmin "çözüldüğü" teorisinin hummalı bir savunucusu durumuna gelmiştir. Ben bu çelişkiler yumağının çözümünü E. Engin'e bırakıyorum. Varsın kendisi çözsün.

Gelelim gelinen aşamada üçüncü ve son görüşlerine: R. Yürükoğlu'na göre, faşizmin acil amacı devrimci durumu bastırmaktır. İkinci görev ise daha uzun erimli ve çözümsüz bir görev olduğu için, geliş nedenlerinin temeli olan acil görevi yerine getirdiyse, gidişinin de yolu "açılır".

R. Yürükoğlu faşizm çözülüyor diye bir tez attı ortaya, bu attığı tezi de ispatlamak zorundaydı. O zaman Yürükoğlu için bir çözüm yolu kalıyordu. O da faşizmin geliş nedeni konusunda el çabukluğu marifettir misali geçmiş görüşlerinde ince bir değişiklik yapmak zorundaydı ve bunu da yaptı. Çünkü faşizmin gelişi konusunda hem eski görüşleri savunmak, hem de "çözülüyor", "çözüldü" görüşleri savunmak, aynı yazı içerisinde kaba, gözle görülür çelişkiyi ortadan kaldırmak gerekiyordu. Ve gerektiği gibi de görevini yerine getirmiş oldu. Böylelikle faşizmin acil görevi, devrimci durumu bastırmak olduğu için o görevi (faşizm) yerine getirdi miydi, nasıl olsa ikinci görev "daha uzun erimli (ve daha çözümsüz)" olduğu için faşizmin "gidişinin" yolunu da Yürükoğlu böylece açmış oluyor.

R. Yürükoğlu'nun faşizm anlayışı hükümetlerin değişmesi anlayışı olduğuna göre, bu anlayışla faşizmin geliş nedeni konusundaki anlayışının birleşmesi; mantık silsilesi kendi içerisinde tutarlı ise, (ki böyle) bugün faşizm çözülmüştür teorisini savunmak zorundadır. Ve Yürükoğlu'nun yaptığı da budur.

Bu konuda (faşizmin geliş nedeni konusunda) üç tane ayrı görüş vardır. Bunlardan hangisi İşçinin Sesi'nin görüşüdür? İşçinin Sesi adına konuşanlar buna da cevap vermek zorundadırlar.

Bir de haksızlık yapmamak için şunu belirtmeyi gerekli görüyorum. Faşizmin geliş nedenini sadece ulusal alanda ele almamak lazım; çünkü Türkiye deki ekonomik bunalım uluslararası ekonomik bunalımın bir yansımasıdır diyerek uluslararası bağı kurulmaya çalışılıyor (Yürükoğlu'nun yazısında).

Benim faşist cuntanın geliş nedenleri konusundaki düşüncem şöyledir: Bu konuda biz BP No 2'de geniş şekilde görüşlerimizi ortaya koyduk. BP'deki cuntanın geliş nedenleri konusundaki görüşlere katıldığım için, bunu burada aktarmayı gerekli görüyorum:

> "Cunta işbaşına geldiğinde önüne koyduğu bir dizi görev vardı. Bunları kısaca şöyle sıralamak mümkündür: Sarsılan devlet otoritesini sağlamlaştırmak
>
> "Bir daha 12 Eylül'deki gibi müdahalelere gerek bırakmayacak bir sistem oluşturmak"
>
> "Anarşiyi önlemek" (Yani emekçilerin yükselen devrimci mücadelelerini bastırmak)
>
> "Bölücülüğe son vermek" (Yani Türkiye Kürdistanı'nda milli zulme karşı gelişen mücadeleyi bastırmak)
>
> Ekonomiyi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmak
>
> Müttefik ve dost devletlerle ilişkileri geliştirmek" (BP 2, s.5)

Evet, burada faşist cuntanın geliş nedenleri açık bir şekilde sıralanmaktadır. Ve bunların hepsi de diyalektik bir bağ içerisinde incelenmelidir.

Türkiye'de devlet çarkı neredeyse işlemez bir durumdaydı. TBMM, cumhurbaşkanını bile seçemez bir duruma gelmişti. Devletin önemli organlarından birisi olan ordu ve polis açmaz içerisindeydi. Polis, içerisinde ikiye bölünmüş (Pol-Bir ve Pol-Der olmak üzere), her ikisi de taraflı (siyasi anlamda) görev yürütüyordu. Ordu içerisinde de birtakım ayrışmalar gündeme gelmişti.

Türkiye'de ekonomik kriz alabildiğine derinleşiyor; bunun bir sonucu olarak emekçi yığınların kendiliğinden mücadelesi alabildiğince yükseliyordu. Buna bir de Kürt ulusunun ulusal kurtuluş mücadelesi temelinde yükselen ulusal mücadeleyi ekleyin. Bunlar da devrimci durumu oluşturuyordu.

Türkiye'deki devrimci hareketin modern revizyonistlerin estirmiş olduğu rüzgardan önemli ölçüde etkilenmesi, Marksizm-Leninizm biliminin kavranışı konusundaki sığlığı ve güçlü bir bolşevik partinin yokluğu, kendi içerisinde ister istemez bölünmüşlüğünü, parçalanmışlığını beraberinde getiriyordu. Devrimci hareket, devrimci durumu devrime dönüştürecek güçte olmadığı için, hakim sınıflar bu fırsattan yararlanarak yukarıdaki tez düzeyindeki sıralamış olduğum sorunları "çözmek" için faşist bir darbe tezgahladılar.

Bu fırsatı değerlendiren hakim sınıflar, kendi aralarında varolan dalaşmaları durdurarak (relatiftir) cunta aracılığıyla yasama ve yürütmeyi bütünüyle tek elde toparlayarak yargılamayı da geniş çapta kendilerine bağlayarak siyasi tekellerini kurmuş oldular. Yani faşist devleti örgütlemiş oldular. (Aynı süreçte) Türkiye halklarının ve azınlık milliyetlerin mücadelesini susturabilmek için, onlara ve onların önderi durumunda bulunan devrimci harekete karşı azgın bir terör estirerek devrimci durumu bastırmış oldular. Kendi deyimleriyle söyleyecek olursak, "Bir daha 12 Eylül'deki gibi müdahalelere gerek bırakmayacak sistemi oluşturarak" (yani faşist bir devlet biçimlenmesine başlayarak - sistemleştirme) "anarşi" ve "bölücülüğü" ortadan kaldırmış oldular.

Geriye kalan sorun ekonomiyi içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmak. Şu hepimiz tarafından bilinen bir olgudur: Demirel hükümet partisiyken ne diyordu? "Vallahi, kardeşim, 24 Ocak kararları olan ekonomik program bu anayasayla hayata uygulanamaz." Biraz daha ileri giderek, 1961 anayasasının Türkiye toplumuna lüks olduğunu söylüyordu. Yani 24 Ocak kararları olan ekonomik programın bu devlet biçimiyle hayata uygulanamayacağını söylemeye çalışıyordu. Bu ekonomik programın hayata uygulanabilmesi için yeni bir anayasa ve onun öngördüğü faşist bir devlet gerekliydi ve öyle de oldu. Çünkü 24 Ocak kararları bugünkü pratiğiyle de gösterdiği gibi, büyük balık (ekonomik alanda) küçük balığı yutar misali, faşist bir devlet olmaksızın (olduğu gibi) hayata uygulanamazdı.

İşte faşist cunta da bu ekonomik programla işbaşına getirildi.

Gelelim faşist cuntanın gelmesinde uluslararası ilişkiye: Kendilerinin de söylediği gibi, "Müttefik ve dost devletlerle ilişkileri geliştirmek". Şu hepimiz tarafından bilinen bir olgudur: Tam da bu dönemde varolan ekonomik kriz ve bunun kaçınılmaz bir sonucu olan toplumsal bunalım. Emperyalistlerin ve sosyal-emperyalistlerin Türkiye'deki çıkarları sarsılıyor ve gittikçe tehlikeye giriyordu. Ve "Boğaz'ın hasta adamı" diyorlardı. Bu güvensizlik yatırımları azaltmış, kredi musluklarının kısılmasına neden olmuştu. Ve bunun düzelmesini, (ne pahasına olursa olsun) devletin emekçiler üzerindeki otoritesinin yeniden sağlanması, ekonomiyi yeniden örgütleyerek güvenilir bir ülke haline gelebilmesi için, devlette yeni bir düzenlenme, yeni bir biçimlenme isteniyordu. (Yanlış anlaşılmaması için şuna dikkat çekeyim: Faşizm, sadece emperyalist ülkeler istediği için gelmemiştir. Eşyanın tabiatı gereği, bütün sömürücü sınıfların çıkarlarının tehlikeye düşmesi sonucu gelmiştir.) Ve de öyle oldu.

Buna kısa da olsa birtakım kanıtlar vermeyi gerekli görüyorum. 12 Eylül 1980'de Avrupa burjuvazisinin hep bir ağızdan, "Evren Türkiye'de demokrasiyi kurtaracaktır" demeleri vs., ABD'nin ise ateşli bir şekilde Evren'i savunması, hatta darbeden daha önce Türkiye'de darbenin yapıldığı haberlerinin verilmesi vs. Sosyal-emperyalistlere gelince, onlar ne yaptı? Kutlama mesajlarının gönderilmesi, bir ara Pravda'da çıkan darbe üzerine bir yazıda, yapılan darbeye ve Evren'e övgüler dizilmesi (bu yazı İşçinin Sesi yayın organlarında tercüme edilerek yayınlanmıştır); Bulgaristan'da Varna'nın altın anahtarının verilmesi vs. Ve böylelikle hakim sınıfların faşizme başvurmasında uluslararası ilişkinin önemi üzerinde durmuş oldum. İşte meseleler böyle diyalektik bir bağ içerisinde ele alınırsa anlaşılır olur.

Sayın(!) Yürükoğlu'nun dediği gibi meselelere bakılırsa, yani "Türkiye'de faşizmin acil amacı devrimci durumu bastırmaktı" der, ondan sonra da "acil geliş...amacını yerine getirdiğinde gidişinin de yolu açılır" tespiti ya-

pılırsa, bu gerçekleri tahrif etmekten başka birşey olmadığı gibi, aynı zamanda işçi sınıfını ve ezilen halkları hakim sınıflara karşı mücadelede silahsız bırakma anlamından başka birşeye gelmez.

Kısaca bir noktaya daha dikkat çekmek istiyorum. O da şudur: R. Yürükoğlu faşist cuntanın geliş nedenleri arasında birçok şeyi saymadığı gibi, çok önemli (bu bizce çok önemlidir. Yürükoğlu'nca önemli olmayabilir) nedenlerden bir tanesi de "bölücülüğe son vermek", yani Kürt ulusunun ulusal temelde gelişen kurtuluş mücadelelerini ortadan kaldırmak için karşı-saldırıya geçmeleri. İşte bu, faşist cuntanın geliş nedenleri arasında sayılmamaktadır. Hakim sınıfların bile her gün dilinden düşürmediği "bölücülüğe karşı mücadele", nedense Yürükoğlu'nun aklının kenarından bile geçmiyor. Bu da çok açık ve net bir şekilde, hiçbir itiraza meydan vermeksizin, Yürükoğlu ve yandaşlarında Büyük-Türk şövenizminin ne denli derin kök saldığını göstermektedir.

GEÇELİM YÜRÜKOĞLU'NUN FAŞİZMİ NASIL "ÇÖZDÜĞÜNE"

İlkönce faşizmin teorik olarak (bir devrim olmaksızın) gidip gitmeyeceği ve giderse bu gidişin pratikte nasıl olacağı sorununda açık olmalıyız. II. Dünya Savaşı sonrası birtakım faşist devletlerde devrim olmaksızın faşizmin gittiğini ve yerine "demokratik" burjuva devletlerin kurulduğunu tarih bize göstermiştir. Ama bu da değişen ulusal ve uluslararası ilişkinin bir sonucu oldu. Pekala, bugün böyle birşey mümkün değil midir? Burada hayır deyip durmamalıyız. Elbette ki teorik olarak mümkündür. Ama pratikte bu nasıl olur? İşte buna cevap vermeliyiz. Yürükoğlu'nun dediği gibi, kendiliğinden mi, yoksa esasta toplum içerisinde gelişen hoşnutsuzluğun tepkiye dönüşerek, hakim sınıfların vermek zorunda kalacağı bir taviz sonucu mu?

Bence sonuncu geçerlidir. Ve pratikte faşizm ancak bu şekilde gider. Yoksa başka türlüsü düşünülemez. Çünkü hakim sınıflar 12 Eylül 1980 öncesi küçümsenmeyecek derecede önemli bır ekonomik-toplumsal bunalım yaşadılar. Devrimci hareketin relatif güçsüzlüğünden yararlanarak faşist bir darbe tezgahladılar. Eylül 1980 öncesini tekrar yaşamamak için, önlerine yoğun bir çalışma programı koyarak işlerine koyuldular. (Bu onların sübjektif niyetleridir. Nereye kadar götürebilirler, bunu sınıf mücadelesinin boyutları tayin edecektır.)

Toplumun yönetilen kesiminde hoşnutsuzluk içten içe bırikmesine rağmen, bu hoşnutsuzluk pratikte tepkiye dönüşmediği müddetçe ve eskisi gibi yönetilmeye rıza göstermeleri, hakim sınıfların önüne koyduğu programın hayata uygulanmasını sekteye uğratmaz. (Bu hakim sınıfların geleceğe yönelik birtakım yatırımlar yapmayacağını göstermez.) İşte bu hoşnutsuzluk ne zaman ki tepkiye dönüştü, o zaman hakim sınıflar taviz paketlerinin ağzını açmak zorunda kalacaklardır. Şu herkesin kulağına küpe olmalıdır: Mücadelesiz hiçbir şey alınamaz. Bu Yürükoğlu ve yandaşlarının da kulağına küpe olmalıdır.

Şimdi geçelim Yürükoğlu'nun Türkiye somutunda faşizmin niçin "çözülmek" zorunda olduğu tezlerinin incelenmesine:

Burada "çözülmek" zorunda olduğu gerekçeleri alıntıları tek tek inceleyelim:

1- "Faşizm acil geliş nedenini ortadan kaldırdığında kendi açısından sonunun başlangıcıdır.... Türkiye'de faşist cunta acil geliş amacını gerçekleştirdi mi? Gerçekleştirdi. Devrımci durumu bastırdı, siyasal bunalımı çözdü..." ("Faşizmin Çözülüşü", s.20-21)

2- ""Gitmek zorunluluğu" tabanı zaten dar olan cuntayı sıkıştırmaya başladı. Toplumda tepkiler artmaya başladı." (agb, s.22) (abç)

3- Uluslararası ilişkiyle de bağını kuruyor: "ABD'den başlayarak emperyalist ülkelerin ekonomilerinde canlanma vardır. Bu durumun, metropollere bağlı ülkelerde de belli derecelerde olanak artışı getireceği bellidir." (agb, s.23)

4- "Ordu kendi iç disiplinini koruyabilmesi için siyasal yaşamdan geri çekmek zorunluluğu da, çözülme sürecinin altında yatan ögelerden biri olarak saymalıyız." (ay)

5- "Öte yandan, daha gerçekçi, dünya ve Türkiye koşullarını daha kavramış kesim ise (hakim sınıfların bir kesimini kastediyor. -BN) rejimin varlığını sürdürebilmesi için halkın şu ya da bu biçimde daha geniş bir katılımını sağlıyor gözükmesi gerektiğini söylemişlerdir." (ay) (abç)

6- "Bir an için toplumun çoğunluğunu, emekçi halkı unutalım, yalnızca burjuvazi açısından bile gitmek zorundadır." (agb, s.20)

Yukarıda yapmış olduğum alıntıları R. Yürükoğlu, faşizmin gidiş nedenleri olarak göstermektedir. Bunları tek tek inceleyelim.

1- "Faşizm acil geliş nedenini ortadan kaldırdığında kendi açısından sonunun başlangıcıdır" tezine, faşizmin geliş nedenini tartıştığım bölümde yeterince cevap verdiğim kanısındayım. Burada yeniden bir tekrar gereğini duymuyorum.

2- Gitmek zorundadır diyor, çünkü hem tabanı dar, hem de toplumda tepkiler artmaya başlamış. Birincisi, cuntanın tabanının dar olduğu gerçekten bir olgudur. Zaten faşizmin Türkiye'de yukardan darbe ile gelmesinin esas nedenlerinden bir tanesi de tabanının dar olmasından kaynaklanmaktadır. Fakat burjuvaziyi aptal yerine koymayalım. Onların yüzyıllardır varolan yönetim tecrübeleri bizlere, halkı tuzağa düşürmek için her türlü sahtekarlığa başvurduklarını, vs. göstermiştir. Bunlar halen gözümüz önünde cereyan etmesine rağmen, halka sahtekarlıkları anlatılmayarak, "bizim" revizyonistler burjuvaziye önemli ölçüde faydalı araçlar haline gelmektedirler. Bu sahtekarlıklar neydi? İşte bunu yanıtlamaya çalışayım. Faşist cunta işbaşına geldiğinde bir sürü demagoji yaptı. Bu demagojilerin amacı, tabanını genişletmek için halkın önemli bir bölümünü kendi saflarına çekmekti. İlk geldiğinde "Sağa da, sola da karşıyız", "Can ve mal güvenliğinizi korumaya geldim", "Demokrasi elden gidiyordu, onu yeniden tesis etmeye geldim", "Bundan sonra elinizi kolunuzu sallayarak sokaklarda gezebilirsiniz" vs. Bunların amacı politize olmamış kesimi kendi yanına çekerek varolan tabanını genişletmek idi. Tabii ki çok sürmeden foyası meydana çıkarak hem uluslararası hem ulusal alanda teşhir olmaya başladı. Ve böylelikle faşist cunta için tek olanak kalıyordu, o da: açık faşist diktatörlüğü kaba bir parlamentoyla maskelemek idi. (R. Yürükoğlu, parlamento ile maskelenmiş faşizmi faşizm olarak görmemektedir. Bu konuda da Dimitrov'u, yandaşı E. Engin'le çarpıtmaktadır. Bu konuya da daha sonra belli bir yer ayıracağım.) Faşizmi kaba bir şekilde maskelemeliydi ki hem uluslararası alanda yeri olsun (yani Avrupa burjuvazisinin istediği bir biçimde), hem de ulusal alanda kitleleri kendi kurdurduğu partiler aracılığıyla kendine taban yapabilsin. Zaten var olan faşist bir anayasa ve onun öngördüğü faşist bir devlet mekanizması var. Öyle de olsa, böyle de olsa, aynı devlet mekanizmasıyla ezilen halkları yönetiyor. En akılcı yöntem, bu faşist devleti kaba bir şekilde parlamentoyla maskelemektir. Bu şekilde, birincisi: kendi kurdurduğu partiler aracılığıyla faşist düzenin yürütülmesinde kitle temeli oluşturmuş olur. İkincisi ise: uluslararası alanda "demokratik" görünümlü ve sözümona Türkiye'de "demokrasi" düzeni istiyormuş görünen devletler önünde temkinli davranmış olurdu ve öyle de oldu. Böylelikle Türk hakim sınıfları bir taşla iki kuş vurmuş oldular.

Yoksa Yürükoğlu'nun dediği gibi faşist cunta kitle temeli oluşturamadı da onun için gitmek zorunda kaldı demek, (yanlış anlaşılmasın, nedenlerinden bir tanesi olarak görüyor) birincisi, varolan partiler aracılığıyla oluşturmuş olduğu kitle temelini görmezlikten gelerek onu gizlemektir. İkin-

cisi, Türk hakim sınıflarıyla başka kavramlarla aynı ağızdan konuşarak, hakim sınıfların yaptıkları sahtekarlıkları gizlemekten başka bir anlama gelmeyeceği de açıktır. Üçüncüsü ise, uluslararası alanda emperyalist burjuvaların siyasi sözcüleriyle aynı ağızdan konuşarak, o ülkelerdeki işçi sınıfına yanlış bilinç taşıyarak siyasi bilincini karartmak demektir.

Böylelikle, Yürükoğlu'nun faşist cunta kitle temeli oluşturamadığından dolayı gitmek zorunda kaldı dediği mantığa ve onun siyasi sonuçlarına yeterince değinmiş olduk. Gelelim aynı bağıntıda yapmış olduğu "toplumda tepkiler artmaya başladı" tespitine: Yürükoğlu'nun geçmiş yazılarında da gördüğümüz gibi, bazen öyle hayal alemlerine dalıyor ki, bu hayal alemlerinde kendini kaybederek ne dediğinin farkına bile varmaz oluyor. Gerçekten de Türkiye gerçeğiyle yakından birazcık da olsa ilişkisi olan birisi böyle birşey söylemeye utanır.

Yürükoğlu bu tespitleri öyle boyutlara yükseltiyor ki, şöyle: Toplumda tepkiler var, bu tepkiler artarak faşist cuntanın gitmesini zorunlu kılacak boyutlara ulaşıyor. Gerçekten de buna bravo demek gerekir.

Şunu hemen tespit edelim: Toplumda önemli ölçüde bir hoşnutsuzluğun gelişiyor olması, bu önemli ölçüdeki hoşnutsuzluğun geneli tepkiye dönüşmüş bir durumda değildir. Çünkü hoşnutsuzluk ile tepki aynı şeyler değildir. Birisi psikolojik, diğeri ise pratik şeylerdir. Yani hoşnutsuzluk, içten içe biriken öfke, tepki ise bu birikimin pratiğe yansısıdır. Hal böyleyken, tepkinin önemli boyutlara ulaştığını söylemek gerçekten de kuyruklu bir yalandır. Ama Türkiye'de birtakım tepkiler vardır. İşte bu tepkiler Yürükoğlu'nun göstermeye çalıştığı gibi, faşizmin gidiş nedeni sayılacak unsur düzeyine yükselmiş midir? Kim ki evet diyor, ya o insan gerçekten hayal aleminde yüzüyor; ya da iflah olmaz budala bir yalancıdır. Bunu bugünkü koşullarda söyleyenlere, ben budaladan başka birşey yakıştıramıyorum.

3- Faşist cuntanın geliş nedenlerinin tartışıldığı yerde, uluslararası bağını kurarak, "gidiş" nedenlerini de tartıştığı yerde aynı bağ kuruluyor. Şöyle:

> "ABD'den başlayarak emperyalıst ülkelerin ekonomilerinde canlanma vardır. Bu durumun metropollere bağlı ülkelere de belli derecelerde olanak artışı getireceği bellidir."

Bu alıntı teorik düzeyde ele alındığında doğrudur. Fakat sorun, bu ekonomik düzelme hangi düzeylerde olmuştur, ve Türkiye'ye yansısı hangi düzeylerdedir vs. gibi sorulara cevap vermeden böyle bir tespitle genellemeler yapmak, genel laf yapma düzeyinden öteye gitmeyecektir. Yürükoğlu'nun tespitindeki varolan durum da bundan ibarettir. Bunu ispatlamak ise oldukça kolaydır (genel laf yapma). Mesela Yürükoğlu hemen arka sayfada Türkiye ekonomisine ilişkin bir tespit daha yapıyor. O da şu:

> "Çözemediği ekonomik bunalım (Faşist cunta kastediliyor. -BN) derinleşiyor... emekçi yığınların durumu iyice ağırlaşmıştır." (agb, s.24)

Şimdi, yapmış olduğum bu alıntıda, faşizmin çözemediği ekonomik bunalımın derinleştiğini söylemesine rağmen; diğer taraftan da uluslararası ekonominin iyileşmesinden hareketle, Türkiye ve bu gibi ülkelerde olanakların artışını beraberinde getirecektir diyerek, faşizmin çözülmesinde nedenlerden bir tanesi olarak göstermektedir.

Yukarıda da belirttiğim gibi, Yürükoğlu bu noktada bir açmaz içerisinde bulunmaktadır. Yani Yürükoğlu'nun faşizmin "gitmek" zorundadır gerekçelerinden bir tanesi daha güme gitmiş vaziyettedir.

Gelelim dördüncü nedene:

4- Orduyu, kendi iç disiplinini koruyabilmesi için siyasal yaşamdan geri çekme zorunluluğunu koyuyor (faşist cunta) ve bunu da çözülme nedenlerinden bir tanesi daha olarak gösteriyor.

İlk olarak faşist cuntanın orduyu neden geri çekme gereği duyduğunu tartı-

şalım. Yürükoğlu'na göre, faşist cunta orduyu kendi iç disiplinini sağlayabilmesi için geri çekiyormuş. Burada da Yürükoğlu'nun hakim sınıflara yardımı öyle boyutlara varıyor ki, hakim sınıfların teşekkür etmemesi gerçekten şaşırtıcı. Evet, hakim sınıflar Türk ordusuna halkın önemli bir saygısının, sempatisinin var olduğunu, ve bunun gelenekselleşmiş (devrimci kesimi hariç) boyutlara kadar varmış olduğunu çok iyi biliyorlar. İşte bunun bilincinde olan hakim sınıflar, varolan sevgi ve otoritenin daha fazla körelmemesi için orduyu geri çekme gereğini duymuşlardır. Ve esasta geri çekme gereği buradan kaynaklanmaktadır. Yoksa sayın Yürükoğlu'nun dediği sebepten dolayı geri çekilmek istenmemektedir.

Gelelim ordunun geri çekiliş nedenini faşizmin çözülmesinde unsurlardan bir tanesi olarak görmesine: Faşist devlet mekanizması biçimlendirilerek onun işlerliğinin önündeki birtakım engeller ordu tarafından esasta ortadan kaldırıldıktan sonra neden geri çekilmesin ki; bunun geri çekilmesi neden faşizmin çözülmesinde bir unsur olarak görülsün ki? Faşist devlet ve onun kuruluşları olan MİT'i, polisi ortada durmaktadır. Onlar, ordunun yapacağı geriye kalan görevleri üstlenip sürdüremez mi? Bal gibi yapar ve sürdürür. Bugün de yapılmak istenen bunlardır. Ama Yürükoğlu'nun mantığı, faşizm eşittir hükümet olduğundan dolayı, bu mantık, görevleri burada da üstlenmiş bir durumdadır. Faşizm Türkiye'ye orduyla gelmedi mi? Öyleyse ordu gitmeye başladı, faşizm de onunla birlikte gidiyor. Mantık silsilesi böyledir.

5- Hakim sınıfların daha gerçekçi kanadına gelelim. Yürükoğlu'na göre hakim sınıfların daha gerçekçi kanadı "halkın şu ya da bu biçimde daha geniş katılımını sağlıyor gözükmesi gerektiğini söylemiştir." Hakim sınıfların bu kanadı gerçekten de doğru söylemişler. Göstermelik partiler kurdurtalım ve "demokrasi" gibi halkın geniş "katılımını" sağlıyormuş görünsün. Bu neyi değiştirir? Faşizmin çözüldüğünü mü? Yürükoğlu'nun kendisi de söylüyor, "gözükmesi gerektiğini" diyerek. Tam da Yürükoğlu'nun kavramıyla göstermelik olmuyor mu? Tam da öyle oluyor. Bir insan tezini ispatlamak için zorlamalara girmesin, yoksa gittikçe boğazına kadar bataklığa gömülüyor.

Gelelim sonuncu ve ilginç gerekçesine:

6- Bir an için toplumun çoğunluğu olan halkı unutalım, burjuvazi açısından bile gitmek zorundadır diyor Yürükoğlu.

Yürükoğlu gerçekten de faşizmin gitmesinde burjuvazinin temel rol oynadığını söylüyor. Halkın çoğunluğu onu sadece laf düzeyinde ilgilendiriyor. Ve çözülmenin önemli unsurunu burjuvazi arasında var olan çelişkilere dayandırıyor. Yeri gelmişken hem buna, hem de Poulantzas'ın geçiş süreci anlayışını sahtekarca eleştirisine bakalım. Poulantzas'ı şöyle eleştiriyor:

> "Örneğin, Poulantzas'ın bir "geçiş süreci" kavramı var. Aşağı yukarı aynı süreci anlatıyor. Ancak, onun bu kavrama yüklediği anlam ile bizim çözülmeye tanıdığımız anlam farklıdır.... "geçiş sürecini" birinci önemi halkın savaşımına değil, burjuvazinin iç çelişkilerine vermektedir.... gelişmelerin altında yatan temel unsur olan halkı küçümseme hatasını işlemektedir." (agb, s.29) (abç)

Yürükoğlu'nun Poulantzas'ı eleştirmesi üçkağıtçılıktan başka bir anlama gelmez. Çünkü kendisi Poulantzas'ın düşüncesinin içeriğini aynen paylaşmaktadır. Başka bir alıntıyla bunun ispatlanması oldukça kolaydır:

> "Anayasa çözülmenin nedeni değil, kendisi çözülmeyi başlatan yeni güç dengesinin sonucudur." (agb, s.25)

Bu alıntıda, Yürükoğlu'na göre anayasa, çözülmenin bir sonucu olarak ortaya çıkan birşey değil, çözülmeyi başlatan yeni güç dengesinin bir sonucuymuş. Yani çözülme başlamadan önce burjuvazi içerisinde varolan kamplaşmada faşizmin çözülmesinden yana olan kesimin lehine güçler dengesi gelişmiş. Bu gelişme faşizmin çözülmesinde rol oynayan anayasayı ortaya koymuştur.

Bu anlayışı başka bir alıntıyla destekleyelim ki, mesele biraz daha anlaşılır olsun:

"Öte yandan, daha gerçekçi ...kesimin üstün geldiğini gösteriyor. Çözülmeye doğru gidiş de böylece başladı." (agb, s.23)

Bu yapmış olduğum kısa alıntının Yürükoğlu'nun yukarıdaki tezinin anlaşılmasına daha da yardımcı olduğu kanısındayım. Burada Yürükoğlu'nun kavramlarıyla konuşacak olursak, burjuvazi içerisindeki "gerçekçi" kesimin üstün çıkması, güçler dengesinde onlar lehine bir değişme ortaya çıkararak, faşizmin "çözülmesine" olanak sağlayan yeni bir anayasayı ortaya koymuşlardır. Bu anayasa da faşizmin "çözülüşüne" ve bugün ortadan "kalkmasına" neden olmuştur. Çünkü burjuvazinin "gerçekçi" kesimi böyle istemiştir. İşte Yürükoğlu'nun mantığı böyledir.

İnsanın biraz yüzü kızarmalıdır, Poulantzas'ı eleştirmekle. Yürükoğlu ile Poulantzas'ın anlayışı arasında bir farklılık var mıdır? Elbette ki yoktur. Poulantzas, Yürükoğlu'na göre şöyle diyor:

""geçiş sürecini" birinci önemi halkın savaşımına değil, burjuvazinin iç çelişkilerine vermektedir."

Yani burjuvazinin iç çelişkilerinin bir sonucuymuş "çözülme" süreci. Yürükoğlu da özde aynısını söylemiyor mu? Yürükoğlu da başka kavramlarla aynı şeyi söylüyor. Şöyle ki: Burjuvazi içerisindeki "gerçekçi" kesimin üstün gelmesi sonucu, ortaya bir anayasa çıkararak bu anayasayla "çözülme" başlatılmıştır. "Çözülme"yi başlatan anayasayı kim çıkarmıştır? Burjuvazinin "gerçekçi" kanadı. Pekala, Poulantzas ile bu anlayış arasında fark nedir? Bana göre özde herhangi bir fark yoktur. (Meseleler gerçekten görülebilecek kadar açıktır.) O zaman "gelişmelerin altında yatan temel unsur olan halkı küçümseme" eleştirisine ne demek lazım? Denecek tek şey var, o da Yürükoğlu'un sahtekarlığı.

Neredeyse çok önemli bir soruna, Yürükoğlu'nun önemli bir açmazına daha dikkat çekmeyi unutuyordum. Bu da şöyle:

"Faşist cunta ...bir "demokrasi" tezgahlamak zorunda kaldı. Anayasa çıkardı. Kemal'in sahte komünist partisi gibi üç parti kurdu.... "Demokrasiye geçiş" oyununu oynamaya başlamasıyla birlikte faşizmin çözülme süreci de başladı." (agb, s.24-25) (aoç)

Evet, bu alıntıda faşist cuntanın bir demokrasi "oyunu" tezgahladığı ve bunun bir sonucu olarak anayasa çıkardığını söylüyor. Burada gerçekten (demokrasi oyununa) katılıyorum. Fakat hemen onun altında, bu oyunun kazaya uğradığını ve cuntanın iradesinden bağımsız olarak, bu kazanın bir sonucu olarak da iplerin cuntanın elinden gittiğini söylemesi işleri karıştırıyor. Bu meselenin bir yönüdür. Ve ileride tartışılması gereken bir sorundur. Meselenin önemli ve bir diğer yönü ise, Yürükoğlu'nun bir açmazının daha ortaya çıkmasıdır. Evet, Yürükoğlu ne diyordu? Faşist cunta bir oyun tezgahlamak için anayasayı ortaya koymuştur. Yürükoğlu aynı yazıdan daha önce yapmış olduğum bir alıntıda, "Anayasa çözülmenin nedeni değil, kendisi çözülmeyi başlatan yeni güç dengesinin bir sonucudur" diyordu. Bu yeni güç dengesi kimdir sorusuna Yürükoğlu, "daha gerçekçi kesim"i diye cevap veriyor. Yani anayasayı ortaya koyan, burjuvazinin "gerçekçi" kesimidir. O zaman, anayasa faşist cunta tarafından "demokrasi oyunu" tezgahlamak için ortaya konmamıştır. Tam tersine, "gerçekçi kesimin" kendileri lehine gelişen güçler dengesi sonucu ortaya konmuştur. Yürükoğlu aynı yazıda hangisini savunuyor acaba? Cuntanın oyunu olduğunu mu? Yoksa "gerçekçi kesim"in zorlaması sonucu yapılan birşey olduğunu mu? Buna Yürükoğlu'nun kendisi cevap verirse daha iyi olur.

GELELİM YÜRÜKOĞLU'NUN "YENİ DEVLET - ARA DÖNEM" ARA BAŞLIKLI BÖLÜMÜNE

Yürükoğlu bu bölümde bugünün Türkiye'sindeki devlet biçimini "tahlil" ederek, bu devlet biçiminin faşist bir devlet biçimi "olmadığını" ispatlamaya çalışıyor. Yürükoğlu'ndan uzun bir alıntı yapacağımdan dolayı okurlardan özür diliyorum.

"... genel seçimlerden yerel seçimlere varışla birlikte artık Türkiye'deki devlet totaliter (Faşist -BN) bir devlet olarak değerlendirilmemelidir.... Dünyada faşist devlet örgütlenişinin çok farklı biçimleri olmuştur. Faşizm uygulanışında çeşitlilik taşır.(abç) ... Devletin sınıfsal özü belirlendikten sonra, bu ayırıcı özellik monolitikliktir. (Çok partili bir sistem varsa ve işliyorsa orada faşist devlet yoktur.)" (agb, s.45)

"1982 anayasası devleti faşist olmayan bir örgütlenme biçimini gösteriyor. Parlamento, yürütme, yargı, genel oylu seçim, parti sistemi vb." (s.70)

"... Faşizm yargıyı da, yasamayı da yürütmenin altında tek bir merkezi otorite altında toplamak ve olağan yasalara bağlanmamak zorundadır." (s.47) (abç)

Yukarıda yapılan alıntıda Yürükoğlu, parlamentolu ve seçimli bir sistem varsa, (bunlar göstermelik de olsa) bu gibi yerlerde faşizmin olmayacağı tezini savunuyor. Yürükoğlu'na göre, faşizmin olabilmesi (kavram düzeyinde değil,anlayışı bu) biçimsel olarak iki türde ortaya çıkabilir. Birincisi, Hitlervari klasik faşizm, aşağıdan yukarıya kitle tabanına dayanarak gelen ve parlamentoyu ele geçirerek,diğer burjuva partileri parlamento dışına çıkararak yasallığını ortadan kaldıran ve parlamentoda tek hakimiyetini kurarak, yürütmeyi tek elde toplayan, parlamentonun yasama işlevini pratik olarak ortadan kaldıran faşizm. İkincisi ise, yukarıdan aşağıya (kitle tabanına dayanmayarak) askeri darbelerle gelerek, parlamentoyu feshеden, onun işlevini ortadan kaldıran, yasamayı ve yargıyı yürütmenin altına sokarak, yürütmenin engelsiz mutlakiyetini sağlayan faşizm. Yürükoğlu bu iki biçimi de bir noktada toparlayarak birleştiriyor. Parlamentonun olmadığı (bir anlamda parlamentonun parlamento olmaktan çıktığı) yürütmenin mutlakiyeti olarak. Ona göre faşizmin göstereceği biçimlenmeler bu kadardır.

Pekala, Yürükoğlu'nun şöyle bir tespiti vardı: "Dünyada faşist devlet örgütlenişinin çok farklı biçimleri olmuştur" (abç). Bu tespite ne demeli? Bu tespit gerçek bir tespit ise, faşizmi bir noktaya, yani yürütmenin mutlakiyeti ve parlamentonun olmadığı noktasına indirgemek bu tespitle çelişmiyor mu? Elbette ki çelişki arzetmektedir. Ama Yürükoğlu'nun anlayışı o değil ki! Yürükoğlu o tespiti lafızda, genel laf olsun diye savunuyor. Yürükoğlu aslında faşizmin uygulanışında çok çeşitlilik taşımadığını, ve parlamenter maskeli faşizmin olmayacağı anlayışını savunarak, bu konuda da yandaşı E. Engin'le birlikte Komintern'in geleceğe ışık tutan bu konudaki tespitini de ayaklar altına alıyor.

Burada Komünist Enternasyonal'in VII.Dünya Kongresine sunulan rapordan bir alıntı yaparak Komintern'in bu konuda da ne düşündüğüne bakalım:

"Faşizmin gelişmesi ve faşist diktatörlük, ülkelerin tarihi, sosyal ve iktisadi şartlarına, milli özelliklerine ve uluslararası durumlara göre çeşitli ülkelerde çeşitli biçimlere bürünür. Bazı ülkelerde, öncelikle faşizmin geniş bir kitle temeline sahip olmadığı ve faşist burjuva kamp içindeki çeşitli gruplar arasındaki mücadelelerin nispeten daha keskin olduğu ülkelerde faşizm parlamentoyu hemen feshetme kararı almaz, diğer burjuva partilere ve bu arada sosyal-demokrasiye de belirli bir meşruluk tanır. İktidardaki burjuvazinin devrimin yakın bir zamanda patlamasından korktuğu diğer ülkelerde faşizm, ya darbe yaparak veya bütün ra-

kip partilere ve gruplara karşı terör ve kanlı baskısını gittikçe artırarak, sınırsız tekelci siyasi hakimiyetini kurar. Bu, faşizmin durumunun özellikle zorlaştığı zamanlarda tabanını genişletmek ve sınıfsal özünü değiştirmeksizin, açık terörcü diktatörlüğünü kabaca sahteleştirilmiş bir parlamentarizmle birleştirmesi için çaba harcamasına engel değildir." (Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe, s.69)

Komintern'de okunan raporda, uluslararası şartlara ve ulusal özelliklere (tarihi, iktisadi, sosyal ve milli) göre faşizmin uygulanışında çok çeşitlilik taşıdığı ve değişik biçimlere bürüneceği açık bir şekilde ortaya konmaktadır. Yani, faşizmin sınıfsal özünü değiştirmeksizin, uygulanışında çok çeşitlilik taşıyacağını, onun bir modelinin veya bir kalıbının olmadığını, şartlara göre kimi ülkelerde aşağıdan yukarı, Hitlervari, kimi ülkelerde yukarıdan aşağı darbelerle gelerek açık terörcü diktatörlüğünü kuracağını ve aynı zamanda şartlara göre bu açık terörcü diktatörlüğü kaba bir parlamentarizmle birleştirebileceğini de dıştalamadığını söylemektedir Komintern'de okunan rapor.

Mesela Hitler, Alman tekelci burjuvazisi tarafından iktidara getirildiğinde, Türkiye'deki faşist cunta gibi "Demokrasiyi yeniden tesis ettikten sonra iktidarı sivil rejime bırakacağım" dememiştir. Tam tersine, asırlarca süren imparatorluk kuracağını söylemiştir. Bunu söyleten nedenler vardı. Çünkü o zamanın Almanya'sında şartlar bunun söylenmesine elveriyordu.

Kaba bır şekilde, kısa da olsa bu şartlara değinmeyi gerekli görüyorum.

Almanya'nın birinci paylaşım savaşını patlatarak, bunun yenilgiyle sonuçlanması, varolan pazarlarını da kaybederek savaş zararlarını üstlenmek zorunda bırakılmıştı. Bunun bir sonucu olarak da ekonomi tam bir felce uğramıştı. Savaş içerisinde II.Enternasyonal oportünistlerinin ihaneti ve reformcu bir politika izlemesi, işçi sınıfı hareketini bölerek gücünü zayıflatmıştı. O günün Almanya'sında varolan şartları şöyle sıralayabiliriz: a) Ulusal gurur zedelenmiş, b) ekonomi felakete sürüklenmiş, c) ezilen kesim içerisinde küçük-burjuvazi arayış içerisine girmiş (şaşkınlaşmış, aptallaşmıştı), d) işçi sınıfı hareketi ikiye bölünerek önemli bölümü reformizmle bezenmeye çalışılmış, bunun bir sonucu olarak (oportünizmin etkisindeki kesim) şaşkınlaştırılmıştı, e) komünistlerin işçi sınıfı hareketi içinde gücü hatırı sayılır oranda zayıflamıştı, f) Almanya'da sosyaldemokrat parti hükümet olduğu dönemde faşizan yasaların çıkmasına yardımcı olarak, faşizmin gelişinin yolu döşenirken, komünistlere karşı saldırı ve tedbirlerle komünistleri güçten düşürerek faşistlerin örgütlenmesine olanak sağlanmıştır. Bu şartları saydıktan sonra herhangi bir yanlış anlayışa meydan vermemek için hakim sınıfların (Almanya'daki) faşizme neden başvurmak zorunda kaldıklarını da söylersek iyi olur. O da şudur: Tekelci burjuvazi zayıflayarak (ekonomik) eskisi gibi yönetemez duruma gelmişlerdi. Bunun bir sonucu olarak (Almanya ekonomisinin felci) yığınların eskisi gibi yönetilmek istemeyerek tarihsel bir eyleme geçmelerini beraberinde getirmiştir.

Yukarıda yazmış olduğum şartlardan yararlanan tekelci burjuvazi, ulusal gururu ve ekonomik sorunları demagojide ön plana çıkartarak, ilk etapta lumpen proletaryayı ve küçük burjuvaziyi faşizmin kitle tabanı olarak örgütlemeye başlamıştır. Faşizmin gelişen kitle tabanı karşısında, reformcu düşüncelerin etkisi altında kalan işçi sınıfının belli bir bölümünün desteğini (Hitler) alması, aynı kesimin diğer bölümünü tarafsızlaştırması; ve uluslararası alanda da SSCB'deki proletarya iktidarına karşı (karşıdevrimcilerin) alternatif olarak ortaya çıkması bütün kapitalist-emperyalist ülkelerin şu veya bu oranda desteğini alması faşistlere şu olanağı sağlamıştır: Birincisi, kitle tabanına dayanarak aşağıdan yukarı doğru gelerek milyonların denetim altına alınması. İkincisi, 1000 yıllık imparatorluk kuracağım propagandası. Evet, yukardaki saymış olduğum (bir sürü eksikliği barındırabilir, çünkü kabaca anlatmaya çalıştım) bu olağanüstü şartların biraraya gelmesi, faşizmin yukarıda gösterdiğim bir şekilde uy-

gulanmasını beraberinde getirmiştir. Her zaman yukarıda saymış olduğum şartların birarada bulunması mümkün müdür? Elbette ki değil. O zaman, her ülkenin şartlarına ve uluslararası duruma göre, hakim sınıfların faşizmi uygulamada çeşitli biçimsel yöntemlere başvuracağı kaçınılmazdır. Ve öyle de olmaktadır.

Şimdi, faşizmin uygulanışında çeşitlilik taşıyacağı meselesini bir de Dimitrov'dan yapmış olduğum alıntıyla bağ içerisinde, Türkiye'deki faşist diktatörlük ve onun parlamenter maskeli biçimini ele alarak (kısa da olsa) açıklamaya çalışayım. Dimitrov ne diyor, ona bakalım:

> "... faşizmin durumunun özellikle zorlaştığı zamanlarda, tabanını genişletmek ve sınıfsal özünü değiştirmeksizin, açık terörcü diktatörlüğünü kabaca sahteleştirilmiş bir parlamentarizmle birleştirmesi için çaba harcamasına engel değildir."

Bunu nasıl yorumlamak gerekir? Dimitrov, birtakım değişen koşullarda (ulusal ve uluslararası) faşizmin durumunun zorlaştığını; bunun bir sonucu olarak hakimiyetini sürdürebilmesi için varolan kitle tabanının muhafazası ve onun genişletilmesi için taktik bir değişikliği beraberinde getirerek, varolan açık faşist diktatörlüğü kaba bir parlamentoyla maskeleyebileceğini söylemektedir. Dimitrov ve Komintern ta o zamandan, varolabilecek bu gibi değişikliklere dikkat çekerek, işçi sınıfına çok önemli bir uyarıda bulunmuştur. Gerçekten de Türkiye'de olduğu gibi, birtakım ülkelerde de hakim sınıfların faşizmin sistemleştirilmesinde uyguladığı biçimsel yöntemler bunlardır.

Türkiye'deki meseleye kısa da olsa bir göz atalım (bir tekrar olma pahasına da olsa). Türkiye'de hakim sınıflar açık faşist diktatörlükle gelerek kendi sorunlarının çözümünün önünde engel olan halk hareketini ve onun önderlerini "demokrasiyi kurtarma" adına temizleyerek faşist bir devlet biçimi örgütlediler. Bu biçimi öngören ve ona uygun bir anayasa çıkarttılar. Hemen şunun da eklenmesinde yarar vardır: Devleti faşistleştirmeye ilk başladıkları günlerde önemli ölçüde demagojiye başvurarak belli bir kitle tabanı yarattılar. Gelgelelim 24 Ocak kararları halkın ekonomik gücünü önemli ölçüde sarstığı ve yaşamını bir bu ölçü kadar da kötüleştirdiği için, faşist cuntanın elde ettiği kitle tabanı içten içe biriken bir hoşnutsuzluk sonucu erozyona uğramasını ve faşist Türk ordusunun varolan otoritesinin sarsılmasını önlemek vb. iç sebeplerden dolayı ve uluslararası Hitlervari faşizmin ve açık faşist diktatörlüklerin teşhir olması sonucu parlamenter maskeli faşizmin daha da uygunluğunu beraberinde getiriyordu.

İşte tam da Dimitrov'un dediği gibi, faşizmin durumunun zorlaştığı dönemlerde parlamenter maskeye başvurmaları neredeyse kaçınılmaz hale geliyor. Ve Türkiye'de de kısaca saymış olduğum (birtakım sayılması gereken unsurlar daha vardı, esas nedenler bunlar olduğu için, yazıyı uzatmamak için sayma gereğini duymadım) nedenlerden dolayı hakim sınıflar parlamenter maskeli faşizme başvurmak zorunda kalarak bunu yaptılar.

Böylelikle Yürükoğlu'nun, Komintern'in faşizmin uygulanışında çok çeşitlilik taşır anlayışını ve parlamenter maskeli faşizmin olabileceği teorisini nasıl ayaklar altına alarak onu tahrif ettiğini görmüş olduk.

Şimdi gelelim yandaşı E. Engin'in bu teoriyi nasıl tanınmaz hale getirmeye çalıştığına. E. Engin bu noktada Karadağlı'yla bir polemiğe giriyor. Karadağlı haklı bir şekilde parlamenter maskeli faşizm tezini Dimitrov'a dayanarak ileri sürerken, E. Engin de ona karşı (benim bu yazının 17. sayfasında yapmış olduğum alıntının aynısını Dimitrov, Seçme Eserler I'den yapıyor. Alıntıda birtakım kavram değişikliği var olmasına rağmen, özü itibarı ile aynıdır) Dimitrov'u yorumlayarak şu polemiği yürütüyor:

> "Dimitrov'un bu sözleri hiç de parlamentolu faşizm olabilir anlamına gelen bir genelleme taşımıyor. Tam tersine, böyle birşeyin, faşizmin hemen parlamentoyu kaldırmadığı durumlarda ortaya çıkabilecek geçici bir olgu olduğu ya da Türkiye'deki Kurucu Meclis gibi sahte bir parla-

mentarizm olabileceği söylenmiş oluyor." (İşçinin Sesi 270, E. Engin) (aoç)

Çok "değerli" E. Engin'in yorumu böyle. Dimitrov'da böyle genellemeler yokmuş. Faşizmin parlamentoyu hemen ortadan kaldırmadığı durumlarda ortaya çıkan geçici olgularmış. Veyahut ta Türkiye'deki Kurucu Meclis gibi sahte parlamentolarmış vs. Dimitrov'u E. Engin'in doğru yorumlayıp yorumlamadığına bir bakalım. Burada konuyla bağ içerisinde okurların daha iyi görebilmesi için Dimitrov'dan birkaç kısa alıntı (tekrar pahasına da olsa) yapma gereğini duyuyorum:

"Bazı ülkelerde, öncelikle faşizmin geniş kitle temeline sahip olmadığı ve faşist burjuva kamp içindeki çeşitli gruplar arasındaki mücadelenin nispeten daha keskin olduğu ülkelerde faşizm parlamentoyu hemen feshetme kararı almaz, diğer burjuva partilere ve bu arada sosyal-demokrasiye de belirli bir meşruluk tanır." (FvSKBC, s.69)

Dimitrov gerçekten de burada E. Engin'in yaptığı yoruma uygun bir anlayış savunuyor. Yani faşizm, iktidara geldiğinde Dimitrov'un saymış olduğu şartlara bağlı olarak parlamentoyu hemen feshetmeyebileceğini, hatta bazı burjuva partilere ve sosyal-demokratlara kadar yasal meşruluk bırakabileceğini söylüyor. Ve E. Engin'in yorumu da buraya aittir. (Kurucu Meclis gibi sahte bir parlamentarizm harici yorum kastediyorum.)

Fakat, gelgelelim E. Engin'in kendinin de yapmış olduğu alıntının alt taraflarındaki söylenenler neden yorumlanmıyor? E. Engin orayı bilinçli bir biçimde yorumlayarak es geçiyor, çünkü oradaki anlayış E. Engin'in anlayışıyla çatışma içerisinde olduğu içindir. Neyse, orayı da ben yorumlayayım ki Dimitrov'u nasıl çarpıttığı ortaya çıksın.

"... faşizmin durumunun özellikle zorlaştığı zamanlarda tabanını genişletmek ve sınıfsal özünü değiştirmeksizin açık terörcü diktatörlüğünü kabaca sahteleştirilmiş bir parlamentarizmle birleştirmesi için çaba harcamasına engel değildir." (ay)

Çok "değerli" E. Engin buraya ne demeli? Buranın yorumunu yapmayarak bana bıraktığı için teşekkür ederim. Bunu da ben yapayım.

Hakim sınıflar açık faşist diktatörlüğünü kurduktan sonra, yani parlamentoyu, partileri kapattıktan sonra, öyle nerede diyor diye sorulabilir. Böyle bir soruya meydan vermemek için hemen ona cevap vereyim. "... durumunun özellikle zorlaştığı zamanlarda ... diktatörlüğünü kabaca sahteleştirilmiş bir parlamentarizmle birleştirmesi" tezi yoksa anlaşılmaz olur. Parlamento var ise, faşizm geldiğinde feshetmemiş ise (parlamentoyu) böyle birşeye neden gerek duysun? Bu benim yukardaki yorumumu ispatlamaktadır. Evet, parlamentoyu, partileri kapattıktan sonra durumun zorlaştığı dönemlerde tabanını genişletmek için açık faşist diktatörlüğe kaba bir parlamento maskesi geçirmeyi gerekli görür. Dimitrov'un da anlattığı işte budur.

Bir de durumun zorlaştığından ne anlaşılıyor, ona bakalım. Bundan anlaşılması gereken şey, "... durumunun ... zorlaştığı zamanlarda tabanını genişletmek ..." dediği yerde kitle temeliyle bağ içerisinde tartışılıyor. Bu da ülke içerisinde birtakım şartların değişmesi sonucu faşizmi sürdürebilmesi için, tabanını genişletmek zorunda kaldığını anlatıyor. Pekala, tabanını genişletmek için nasıl bir taktiğe başvurması gerekiyor? Elbette ki faşizmi kaba bir parlamentarizmle birleştirmesi gerekmektedir. Öyleyse bu parlamentoyu kitle temelini genişletmek için nasıl kullanacaktır? sorusuna verilecek cevap şu olmalıdır: Kendine bağlı partiler kurdurarak, bu partiler aracılığıyla kitle temelini genişletebilir. Ve böylelikle parlamenter maskeli faşizm sürdürülmüş olur.

Dimitrov'un o kısa yazısı içerisinde anlatmak istediği şey de budur. Şimdi Dimitrov burada E. Engin'in dediği şeyi, yani faşizm geldiğinde parlamentoyu hemen kaldırmadığı durumlarda ortaya çıkan olgular olarak mı tartışıyor, yoksa faşızm geldikten, parlamentoyu ve partileri kaldırdıktan son-

ra zor durumda kaldığı dönemlerde hakimiyetini sürdürebilmesi için gerek duyduğu kitle tabanını genişletmek için başvurulan bir yöntem olarak mı koyuyor? Bence Dimitrov'un anlattığı şey, benim yorumumdan başka bir anlama gelmez.

Bir de E. Engin'in Kurucu Meclis iddiasına bakalım. Şöyle diyor: ".. ya da Türkiye'deki Kurucu Meclis gibi sahte bir parlamentarizm olabileceği söylenmiş oluyor." E. Engin'in bu tezi Dimitrov'dan yaptığım ilk alıntının yorumuysa, değinilmesine pek gerek yoktur. Ama ikinci yaptığım alıntının yorumuysa, bu teze değinilmesi özel bir öneme sahiptir.

Şimdi hemen Kurucu Meclisin nasıl oluşturulduğuna bakalım. 12 Eylül 1980' de Kenan Evren Cumhurbaşkanlığı görevini üstlendi ve Milli Güvenlik Konseyini oluşturdu. Bunların üyeleri generaller, amiraller vs. Milli Güvenlik Konseyi de Kurucu Meclisi oluşturarak bu meclisin üyelerini seçti. Bu üyeler de MGK ve Danışma Meclisi üyelerinden oluşturuldu. Kısaca anlatılacak olursa, Kurucu Meclisin durumu bundan ibarettir. Şimdi kalkıp buna Dimitrov'un dediği sahte parlamento olabilirliğini söylemek gerçekten de sahtekarlığın dikalasıdır. Bu birincisi. İkincisi ise, Dimitrov'un dediği, faşizm zor durumda kaldığı dönemlerde kaba bir parlamentoyla kendisini maskelemeye çalışır tezinden böyle bir sonuç hiç mi hiç çıkarılamaz. Çünkü K. Evren darbeyi yaptığı günlerde Kurucu Meclisi oluşturmuş idi. (Kurucu Meclis ile, Dimitrov'un dediği kaba parlamento arasındaki farkın tartışılmasına gerek bile yok ama kuşkuları ortadan kaldırmak için tartışıyorum.) Oysa Dimitrov, faşizmin parlamentoya başvurabileceği dönemin, işlerinin zorlaştığı dönemlere tekabül edeceğini söylemektedir. Böylelikle E. Engin' in Kurucu Meclis hikayesi de boşa çıkmış oldu.

Evet, R. Yürükoğlu ve E. Engin'in parlamento ve partilerin varlığıyla faşizmin bağdaşmayacağı anlayışını ve bu noktada Komintern'in doğru görüşlerini nasıl çarpıttıklarını gücüm oranında ortaya koymaya çalıştım ve koydum.

Yürükoğlu'nun faşizmden biçimsel olarak neyi anladığına ve parlamenter maskeli faşizmin olup olmayacağına açıklık getirdikten sonra; somut olarak bugünün Türkiye'sinde devlete neden faşist demediğinin gerekçelerini ele alıp incelemeye geçelim:

> " ...faşizmin yargıyı da, yasamayı da yürütmenin altında tek bir merkezi otorite altında toplamak ve olağan yasalara bağlanmamak zorundadır."

Bu alıntıyı tekrarlamakta amacım, Yürükoğlu'nun hangi pencereden bakarak Türkiye somutunu tahlil etmeye çalıştığını göstermektir. Yürükoğlu Türkiye' de faşizmin varolabilmesi için (bu meseleyi daha önce tartışmıştım) yargıyı ve yasamayı yürütmenin altına sokarak, yürütmenin mutlak hakimiyeti ve olağan yasalara bağlanmayarak olağanüstü yasalarla yönetilen devlet biçimi olarak görüyor. Böylelikle bir anayasanın ortaya çıkması, buna paralel olarak partilerin ve parlamentonun ortaya çıkmasıyla faşizm de "çözülerek" ortadan "kalkmış" oluyor. Ve böyle bir yanlış teoriyle aklı sıra Türkiye'de faşizmin kalktığını "ispatlamaya" çalışıyor. Çalışıyor ama, kullanmış olduğu materyaller geri tepen silah gibi kendisini vuruyor. Şimdi bu materyallere bakalım.

> "Bu nasıl bir faşist devlettir ki, değişik burjuva kesimler belli sınırlar içinde —o sınırların güdüklüğü tartışma konusu yapılabilir— çıkar çatışması sürdürebiliyor?" ("Faşizmin çözülüşü", s.47)

Bu öyle iddialı, aynı anti-diyalektik bir anlayış ki, herşeyi durağan, dingin ve hareketsiz gören mantığın bir ürünüdür. Bu anlayış, faşizm var olduğu sürece değişik burjuva kesimler arasında mücadelenin var olamayacağını ileri süren bir anlayıştır. Bu ise mantıksızlığın dikalasıdır. Faşizm şartlarında burjuva kamp arasında mücadelelerin varlığına ilişkin Dimitrov'dan bir alıntı yapalım: " ...faşist burjuva kamp içindeki çeşitli gruplar arasındaki mücadelenin nispeten daha keskin olduğu ülkelerde..." (s.69)

Dimitrov da faşizm şartlarında burjuva kamp içerisinde çeşitli gruplar ara-

sında mücadelenin varlığından bahsetmektedir. Aynı zamanda bu, gelmiş geçmiş birçok ülkelerde ve bugün de yaşanmış, yaşanan olgulardır. Mesela Hitler döneminde kendi aralarındaki silahlı çatışmalara kadar varan mücadeleler hatırlanmalıdır. Daha sonra Hitler'e kendi subayları tarafından düzenlenen suikastler neydi? Yoksa bunlar anlaşılmaz olur. Bugün Güney Amerika'daki (kendilerinin de faşist kabul ettiği) ülkelerde varolan dalaşmalar gözönüne getirildiğinde, Yürükoğlu kendi tezinden gerçekten de yola çıkacak olursa, bu ülkelere faşist dememesi gerekmektedir. Ne yazık ki Yürükoğlu bu ülkelere faşist diyerek kendi tutarsızlığını sergilemektedir. Yürükoğlu'nun bu tezi gerçekten de ciddiye alınacak düzeyde değildir.

> "Bugün yapılması gereken, iki şeyi, bir faşizm tehlikesiyle, faşist devletin varlığını birbirine karıştırmamaktır. Şu ya da bu kurumu faşistleştirme, devlete faşist kadroları sokma gereksinimi, bunlar devletin faşist olduğunu anlatmaz. Hatta bu durum başlı başına faşist olmadığını kanıtlar. Faşistler yeni yollar arıyor, arıyacaklardır." (agb, s.48)

Bu alıntıdan yola çıkarak şöyle bir soru sormalıyız: 12 Eylül 1980'den sonra devlet faşist bir devlete dönüştürüldü mü? Yoksa değil mi? Devlet faşist bir devlete dönüştürüldüyse, (ki durum budur) bu faşist kadrolar devletten ne zaman temizlendi ve temizlenen kimlerdi? Yürükoğlu bunlara açıklık getirmeli ki, faşistlerin devleti yeniden ele geçirmek için devlet mekanizmasına sızdığı ve "faşistler yeni yollar arıyor"lar tezi haklılık kazansın. Yoksa ayakları havada kalan ve ne dediğini bilmeyen budala yazarların yazılarından öteye gitmeyecektir.

Evet, şunu hemen belirtmeliyiz: Sivil faşist güçlerin devletin önemli kademelerine yerleştirilmiş olmaları (ki bu devam edecektir) bir olgu tespitidir. Fakat neden yerleştiriliyorlar sorusuna cevap vermeliyiz. 12 Eylül 1980'de cuntanın "sağa da, sola da karşıyız" diyerek gelmesi, bu gibi tanınmış güçlerin devletin önemli mevkilerine yerleştirilmesini engelliyordu. Bu işlerin ANAP aracılığıyla yapılması, faşist cunta için daha elverişli olmaktadır. Böyle yapılması, birincisi, faşist cunta kendi teşhirini engellemiş olacak, çünkü "sağa da karşıyız" dedi. Ve bunun tersi kendi teşhirini hızlandırmış olacaktı. Böylelikle bunu engellemiş oldu. İkincisi, faşist devletin daha da sistemleştirilmesi için devletin önemli kurumları sağlam, güvenilir faşistlere devredilmesi gerekiyor ve yavaş yavaş süreç içerisinde bu işler tamamlanmaya çalışılacaktır. Bu da devletin faşist "olmadığını" değil, tam tersine faşist devletin daha da sistemleştirilmesi anlamına gelmektedir, sayın Yürükoğlu, yoksa senin faşist devleti aklama pahasına iddia ettiğin gibi değildir. Burada ilginç bir alıntı daha yapayım:

> "ANAP'ı her yönüyle sağlamlamaya ve onunla arasında işlerliği olan bir işbölümü kurmaya çalışıyor. Sicilli sivil faşist kadroların bu partiye ve her düzeyde devlet görevlerine yığılmasına izin veriyor." (s.27)

Yukardaki yapmış olduğum alıntı da Yürükoğlu'nun çelişkiler yumağından bir tanesidir. Faşist cunta ANAP'ı sağlama almaya çalışarak aralarında işlerliği olan bir işbölümü kurmaya çalışıyormuş. Hatta sicilli faşist güçlerin partiye ve her düzeyde devlet görevlerine yığılmasına onay veriyormuş. Kim onay veriyor? Faşist cunta. Sayın Yürükoğlu, o zaman şu olmuyor mu: Sivil faşist güçlerin ANAP içerisinde yuvalanmasına (zaten önemli ölçüde yuvalanmış durumdadır) ve her düzeyde devlet görevlerine getirilmesine faşist cuntanın onay vermesi, devlet yönetiminde esas sorumluluğun onda olduğu ve ANAP'ın da faşist cuntanın onayıyla iş yaptığı anlamına gelmiyor mu? Elbette ki bu anlama gelir. Bundan başka yorum yapmak gerçekten de imkansızdır. Hal böyle iken, bugün bu devlete faşist dememek (ANAP'ın faşist cuntanın denetiminde olmasına rağmen) faşist cuntaya da faşist dememeyi de beraberinde getirmek zorundadır. Bu çelişkiler yumağını Yürükoğlu'nun kendisine bırakıyorum, varsın kendisi çözsün.

Yukarıdaki tez, faşist cuntanın "sicilli sivil faşist kadroların... her düzeyde devlet görevlerine yığılmasına onay veriyor" tespiti, birincisi,

onay vermesinin de ötesinde (onay verme, yapılana evet demektir), bilakis cuntanın kendisi ANAP aracılığıyla yaptırtıyor. İkincisi ise, biraz önce de anlattığım gibi, varolan faşist devletin daha da sistemleştirilmesinin bir planıdır ki, faşist devlet sağlam ve güvenilen faşist güçler eliyle yönetilmesini amaçlamaktadır. Yürükoğlu burada da meseleleri çarpıtarak tanınmaz hale sokmaktadır. Ne yapalım, mesele onun bilinçli revizyonist karakterinden kaynaklanmaktadır.

Bir alıntı daha yapayım da bu konuya ilişkin son alıntı olsun.

"Fiili yaşamda faşist kliğin hala önemli ağırlık taşıyor oluşu halkımız için de büyük tehlikeler taşımaktadır." (agb, s.50)

Burada Yürükoğlu fiili yaşamda faşist kliğin önemli ağırlık taşıdığını söylüyor. Yürükoğlu bunu söylemesine rağmen, Türkiye'de faşizmin olmadığını da iddia etmektedir. Bu denli yüksek "zeka"ya bravo demek lazım. Çünkü bugün Yürükoğlu'na göre faşist klik fiili yaşamda önemli ağırlık taşımaktadır. Nerede? Devlet yönetiminde. (Basit bir yerde de değil.) Ağırlığın oranı nedir? Önemli. Bu tespitlere rağmen, Yürükoğlu kalkar ve devlete faşist değildir der. Buna da bizde utanmazlığın dikalası derler.

Bir de faşist kliğin fiili yaşamda önemli ağırlıkta olmasına "halkımız için de çok büyük tehlikeler taşımaktadır" diyor. Bu da şu anlama geliyor: Faşizm halk için çok tehlike taşımaktadır. Pekala, gerici diktatörlükler, "demokratik" burjuva diktatörlükleri halk için çok önemli tehlike taşımamakta mıdır? Yürükoğlu'nun yukarıdaki anlayışından yola çıkacak olursak, faşizm harici halk üzerindeki diğer diktatörlüklerin tehlike olmadığı ve onların şirin gösterilmesi sonucundan başka bir anlama gelmez.

Neredeyse unutuyordum. Bu bölümde bir noktaya daha dikkat çekmeyi gerekli görüyorum. O da, Yürükoğlu'nun ne zaman çözülme sürecinin çözülmeyle tamamlanarak faşist devletin ortadan kalktığı tespitini yaptığı bölümdür. Bunu Yürükoğlu şöyle özetliyor:

"Demokrasi oyunuyla birlikte çözülme süreci başlamıştır. Bu tarihten itibaren 25 Mart 1984 yerel seçimlerine dek faşist devlet adım adım gerici, baskıcı, anti-demokratik devlete dönüşmüştür. 1984 yerel seçimlerinden sonra da sürmekte olan çözülme artık bu devletin çözülmesidir." (agb, s.54)'

Bu alıntıda, faşizmin adım adım anti-demokratik devlete 1984 yerel seçimler öncesi dönüştüğü anlatılıyor. Bu konuda Yürükoğlu aynı kitabın başka bir yerinde şöyle bir tespitte bulunuyor:

"Bu arada Doğru Yol ve Sodep,... yerel seçimlere bunların da katılmaları çözülme sürecinde nitelik bir aşama oldu." (agb, s.26) (abç)

Evet, Yürükoğlu'nun yukarıdaki tespitinde aynı konuya ilişkin değişik bir anlayış daha ortaya çıkıyor. Şöyle: Yürükoğlu'na göre "çözülme" süreci evrimci bir değişiklik, yani nicel bir değişikliktir. Bu nicel değişiklik sürecinin sona ermesi, nitel bir değişikliğin ortaya çıkmasıyla başka bir sürecin başlangıcına girilmesi demektir. O zaman yukarıdaki alıntıyı inceleyelim. Doğru Yol ve Sodep'in kurulup seçimlere katılmasıyla "çözülme" sürecinde niteliksel bir aşamanın olduğunu söylemekle, faşist devletin çözülme yönünde niteliksel bir değişimin olduğunu söyleyerek o devletin yerine gerici, anti-demokratik bir devletin geçtiğini anlatıyor. Yukarıdaki iki alıntı da ne zaman faşist devlet "çözülerek" yerini gerici, anti-demokratik devlete bırakmıştır sorusuna ayrı ayrı cevap vermektedir. Birincisinde 1984 yerel seçimleri öncesi, ikincisinde ise 1984 yerel seçimleri yapılmasıyla. Bunlardan hangisi doğrudur? Yürükoğlu söyledi ya, ikisi de "doğru" olabilir. Mesele bununla da kalmıyor. Yürükoğlu'nun bu konuda bir tespiti daha var. Onu da hemen aktarayım:

"SODEP'in ya da Doğru Yol'un oy alması büyük olasılıkla faşizmin çözülme sürecini hızlandıracaktır." (İşçinin Sesi 254, Yürükoğlu)

Bu alıntıda da Yürükoğlu, SODEP'le Doğru Yol'un oy alması faşizmi "çöze-

cektir" değil, faşizmin "çözülüşünü" hızlandıracaktır tespitini yapıyor. Bu anlayış gözönüne alındığında, bu yukarıdaki yaptığım birinci alıntıyla aynı zamanda ikinci alıntıyla da çelişiyor. Bu son yaptığım alıntı 12 Mart 1984'te çıkan bir yazıda söyleniyor. Yani yerel seçimlerden 8 gün önce çıkan ve aradan uzun bir zaman geçerek önemli bir zaman aşımına uğramış bir yazı değildir. Bu da Yürükoğlu'nun her gün ve aynı yazı içinde nasıl kılıktan kılığa girdiğini göstermektedir.

Bir: "25 Mart 1984 yerel seçimlerine dek faşist devlet adım adım gerici, baskıcı, anti-demokratik devlete dönüşmüştür."

İki: "Doğru Yol ve SODEP,... yerel seçimlere bunların da katılmaları çözülme sürecinde nitelik bir aşama oldu."

Üç: "SODEP'in, Doğru Yol'un oy alması büyük olasılıkla faşizmin çözülmesini hızlandıracaktır."

Evet, üç tane ayrı görüş. Bu "bakkal"ımız da "mal çeşidi"ni çoğaltıyor. Seç seç al efendim!..

Yazımın içerisinde Yürükoğlu'nun çelişkilerine önemli bir yer ayırmam, Yürükoğlu etrafında yeralan ve devrim isteyen bazı unsurların, İşçinin Sesi örgütü tarafından ilahlaştırılan Yürükoğlu'nun neler saçmaladığını gösterme amacı taşıdığı gibi, Yürükoğlu'nun yanlış tespitlerini ispatlama girişiminde ne denli bataklık içerisine gömüldüğünü de göstermektir.

GEÇELİM "ANAYASA VE SİYASAL SİSTEM" BÖLÜMÜNÜN TARTIŞILMASINA

Bu bölümde sadece çok önemli gördüğüm yerlere değinme gereğini duyuyorum. Onun için bu bölümü elimden geldiği ölçüde kısa tutmaya çalışacağım.

Yürükoğlu bu bölümde, İngiliz, Fransız ve Türkiye'deki 1961 anayasasını ve buna bağlı olarak da 1971 anayasa değişikliğini inceleyerek, 1982 faşist anayasasıyla karşılaştırarak bir sonuca varmaya çalışıyor. Ve buradan yola çıkarak, 1982 anayasasının faşist bir anayasa olmayıp, gerici bir anayasa olduğu sonucuna vararak, faşizmin anayasası olmadığı durağında konaklıyor. Bu noktada bir alıntı yapalım:

> "... "anayasal faşizm" diye birşey olamaz. Faşizm karşı-devrimdir. Anayasa ise, şu ya da bu derecede yürütmeyi engelleyen belgedir. Ne denli yürütme yanlısı olursa olsun." (agb, s.72)

Evet, Yürükoğlu burada "ne denli yürütme yanlısı olursa olsun", "yürütmeyi engelleyen" bir belge olduğu için faşizmin anayasası "olmaz" diyor. Gerekçesi ise, faşizm karşı-devrim olduğu içindir. Buna diyecek bir tek cevabım var, o da sivri zekalılığın koskocaman bir aptallığıdır. Yürükoğlu'na birkaç soru sorarak bu meseleye açıklık getirmeye çalışacağım.

1- Hitler Almanya'sında 1933, 1934, 1935'de yasal düzenlemeler adı altında kendi faşist anayasasını ortaya koymadı mı?

2- Yunanistan'da 1967 Albaylar faşist cuntası aynı yılın Aralık'ında kendi anayasasını ortaya koymadı mı?

3- Portekiz'de 1933'te faşizm kendi anayasasını ortaya çıkartmadı mı?

4- Brezilya'da 1969'da faşist darbenin yapıldığı aynı yılda faşist anayasa oluşturulmadı mı?

Bunlara daha çok eklenebilir, ama yeterli olduğu kanısındayım. Bildiğim kadarıyla Yürükoğlu yukarıda verdiğim ülkeleri, verdiğim tarihsel dönemlerde faşist devletler olarak değerlendiriyordu. (Eğer vazgeçti ise bundan haberim yoktur. Ve İşçinin Sesi yayın organının herhangi bir yazısında da rastlamadım.) Şayet Yürükoğlu'nun, faşizmin anayasası "olmaz" düşüncesinden yola çıkacak olursak; yukarıdaki devletlerin anayasaları olduğundan dolayı bu devletlerin faşist olmadığını savunmak zorundadır. Sayın Yürü-

koğlu yukarıdaki sorulara cevap verirse beni çok sevindirmiş olur.

GEÇELİM TÜRKİYE'DEKİ ANAYASANIN FAŞİST OLUP OLMADIĞINA

Yürükoğlu anayasa konusunda, yukarıda bahsettiğim gibi, birtakım anayasalarla 1982 anayasasını karşılaştırarak şu sonuca varıyor:

"1982 anayasası anti-demokratik, baskıcı, gerici, yürütme yanlısı bir anayasadır." (agb, s.55)

diyerek 1982 anayasasının niteliğini böylelikle belirlemiş oluyor. Yürükoğlu kafasında öyle bir faşizm kalıbı oluşturmuş ki, bu kalıba sığmayan her şey faşist değildir. Ona göre öyle bir faşizm olacak ki, devleti olağan yasalara bağlamaksızın, olağanüstü yasalarla, yani yasa hükmünde kararnameler çıkararak yöneten faşizm. İşte anayasaya yanaşımı da bu mantığın ürünüdür.

Evet, Türkiye'deki 1982 anayasasına kısa da olsa bir göz atalım.

Birincisi, bugünün Türkiye'sindeki anayasada kişinin (bireylerin) dokunulmaz temel hak ve özgürlüğü yoktur. (Bu şöyle sayılabilir: yaşam, söz, basın, yayın, dil, toplanma, düşünce, örgütlenme vb.) Bu burjuva demokrasisinin temel kurallarından biridir.

İkincisi, faşist cuntanın parlamento üzerinde fiili egemenliği sözkonusudur. Bu, parlamentonun yasama gücünü engellemektedir. "Geçici madde 9" da bunun bir örneğidir. Bakanlar Kurulu yürütmede pek söz sahibi değildir. Böylelikle de yürütme gücü iyice merkezileştirilmiş bir duruma getirilmiştir.

Üçüncüsü, yargı bağımsızlığı (bunu sınıfsal anlamda kullanmıyorum; elbette ki yargı organı burjuva devletinin bir organıdır) ortadan kaldırılmıştır. Anayasa mahkeme üyelerini, hakimler kurulunu, cumhuriyet başsavcısını ve savcılar kurulunu cumhurbaşkanı (yani K. Evren) seçmektedir.

Dördüncüsü, bir de Yüksek Öğretim Kurulu ve üniversite rektörlerinin seçimini ve DGM'nin kuruluşunu ekleyin, bu da anayasaya tuz-biber ekmiş oluyor ki, daha buna da faşist anayasa dememek gerçekten de burjuvaziye en büyük yardımı yaparak hainler kategorisine girmek demektir.

Kısaca özetleyecek olursak,

1- Yasamanın "bağımsızlığı" engellenerek, yürütme, yasama üzerinde fiili egemen durumdadır.

2- Yargı iyice yürütmenin altına sokularak sözde de olsa bağımsızlığı iyice ortadan kaldırılmıştır.

3- Bu anayasa, yönetimin iyice merkezileştirildiği, yürütmenin önemli ölçüde ağırlıkta olduğu ve bireylerin dokunulmazlığı, temel hak ve özgürlüklerin olmadığı FAŞİST BİR ANAYASADIR.

Bu konuyu kapatmadan, bu noktada bir soruna daha değinmeyi gerekli görüyorum. Şu hepimizin hatırlarında hala canlılığını korumaktadır: Anayasa hazırlıkları tamamlanıp bittikten sonra, halkın "oyuna" sunma anı geldiğinde, 1982 24 Ekim - 5 Kasım arası, Evren'in anayasayı tanıtma gezisinde (siz buna anayasanın propaganda gezisi deyin) söylediklerini bir hatırlayın. Ne diyordu? "Anayasa Türk milletinin güvencesidir. Bize güvenen, anayasaya evet oyu, güvenmeyen de hayır oyu verir." Tam da böyle diyordu. Faşist olan birisi, faşist olmayan bir anayasanın propagandasını yapabilir mi? Faşist devletin "çözülmesinde" (ki Yürükoğlu'na göre böyle) temel taş görevini üstlenen anayasanın propagandasını yapabilir mi? Yoksa Evren de mi burjuvazinin "gerçekçi" kanadını temsil ediyordu? Bu sorular uzatılabilir. Ama uzatmanın pek gereği yoktur. Hiç bir zaman gerçeklerin üzeri küllendirilmeye müsade edilmeyecektir. Sayın Yürükoğlu, bu kulağına küpe olmalıdır.

Anayasa konusunu bitirdikten sonra bir meselenin daha tartışılmasına burada öncelik veriyorum. Yürükoğlu basın üzerine de birtakım şeyler söylüyor. Fakat ne dediğini gerçekten kulağı duymuyor. O da şöyle:

"Bu konuda şöyle yanlış bir fikir vardır: Gazete kiminse onun görüşlerini yazar. Öyle değil! Basın, herhangi bir özel mülkiyet değildir. Toplumun fikirlerini etkileyen ve değiştiren, belirleyen bir aygıttır. Dolayısıyla, kim mülkiyetine hakimse onun düdüğünü çalar görüşünü aklı kafasında duran hiç bir toplum kabul etmez." (agb, s.113)

Yürükoğlu burada saçmalıklarını Marksizmin ABC'sine kadar götürüyor. Üretim araçlarının (basın da üretim araçları kategorisine girir) sınıfsal karakteri yoktur; hangi sınıfa hizmet ettiği onun sınıf karakterinden (çünkü yoktur) yola çıkarak tespit edilemez. Onun hangi sınıfa hizmet ettiği, varolan mülkiyet ilişkilerinden yola çıkarak belirlenir. Yürükoğlu üretim araçlarının sınıfsal karakterinin olup olmamasını mülkiyet ilişkisiyle birbirine karıştırmış ki, ortaya gümbedek böyle bir laf salatası atıyor.

Evet, basının da sınıfsal bir karakteri yoktur. Onun kime hizmet ettiği üzerindeki varolan mülkiyet ilişkisinden yola çıkılarak belirlenir. Kim bunu reddediyorsa (ki Yürükoğlu reddediyor), bugün burjuvaziye yapılan yardım düzeyinin önemli boyutlara ulaştığını göstermektedir. Çünkü burjuvazi de basını topluma hizmet eden, toplumun malı olduğu propagandasını yapıyor. Şimdi başlayalım tahlil etmeye:

Radyo ve televizyon kimin hakimiyetindedir? Devlet mülkiyetindedir. (Hemen şunu belirteyim, Amerika'da radyo ve televizyonun belli bir bölümü direkt tekellerin mülkiyetindedir.) Bu devlet işçi sınıfının ve işçi sınıfı önderliğinde ezilen halkın devleti olmadığına ve sömürücü hakim sınıfların devleti olduğuna göre, radyo-televizyon da devlet aracılığıyla hakim sınıfların mülkiyetindedir. Ve onların propaganda aracıdır. Onun içindir ki durmadan her saat, her dakika hakim sınıfların ideolojik propagandasını yapmaktadır. Yürükoğlu tersini söyleyebilir mi? Gerçi söylüyor ama, söylemekle de budalalık yapıyor.

Gelelim gazetelere: Bir burjuva gazetesi vardır, bir de devrimci. Burjuva gazeteleri Hürriyet, Türcüman, Cumhuriyet, Milliyet vs.lerdir. Şimdi bu burjuva gazeteleri üzerinde özel mülkiyet yok mudur? Kim böyle diyorsa, gerçekleri tahrif eden iflah olmaz budalalardır. Bu gazetelerde her gün burjuva dünya görüşünün propagandası yapılmaktadır.

Devrimci basına gelince (ki Türkiye'de yasallığı yoktur): Bu basın üzerinde de mülkiyet vardır. Fakat bu mülkiyet özel değil, devrimcilerin, düzeni değiştirmek isteyenlerin mülkiyetidir. (Gerçekte devrimci basından bahsediyorum.) Bu basında ise yoğun bir şekilde emekçilerin çıkarının ve burjuva ideolojisinin teşhirinin propagandası yapılır. Gelecekte devrim yapılarak proletarya iktidara geldikten sonra, varolan mülkiyet ilişkisinin değişmesi ve toplumsal hale gelmesi sonucu basın da toplumun mülkü haline gelecektir. Peki, bu basında burjuvazinin propagandasına yer verilecek midir? Elbette ki bu mümkün olmayan birşeydir. O zaman, neden mümkün değildir? (Burjuvazinin propagandası) önündeki engel nedir? Çünkü mülkiyet ilişkisi değişmiştir de onun için.

Basın denen aygıt, toplumun fikirlerini, düşüncelerini belirleyen bir aygıttır. İktidara kim hakimse, topluma hakim olan düşünce de iktidardaki sınıfların düşüncesi olacaktır. Bugünün Türkiye'sinde ve diğer sömürücü sınıfların hakim olduğu ülkelerde, hakim olan düşünce de iktidardaki sömürücü sınıfların düşüncesidir. Bu da yukarıda belirtmiş olduğum gibi, varolan basın aracılığıyla gerçekleştirilmiştir. Sayın "çok çok değerli" Yürükoğlu, bu nereden kaynaklanıyor? Nedeni basın üzerinde varolan hakim sınıfların özel mülkiyetinden değil mi? Bu Yürükoğlu'na göre böyle değil ama, Marksizme göre varolan mülkiyet ilişkisinden kaynaklanır. Ve böyledir de.

GELELİM YÜRÜKOĞLU'NUN ÖNÜNE KOYMUŞ OLDUĞU MÜCADELE PERSPEKTİFİNE

Yürükoğlu faşizmi "çözüp" ortadan "kaldırdıktan" sonra kendine şöyle bir mücadeleyi temel alıyor:

> "Bu yeni savaşım odağı, basının demokratikleşmesi, basın üzerinde demokratik denetimin sağlanmasıdır.... Tüm bu alanlarda demokratikleşme ve demokratik denetim için istemler yükseltmek, savaşım örgütlemek zorundayız." (agb, s.113)

Artık bundan sonra Yürükoğlu'na göre "savaşımın odağı"nda yani mücadelenin merkezinde, basın üzerinde demokratik denetim "sağlayabilmek" için "savaşım örgütlemek" duracaktır. Daha açık konuşacak olursa, mücadelenin merkezinde reformlar için mücadele durmaktadır. Bu konuda, yanı mücadelenin merkezinde devrim mi, yoksa reform mu durmalıdır sorununa açık yanıt vermektedir. Bu da Yürükoğlu'nun lafta radikal devrim çığırtkanlığının reformizmin bataklığında nasıl konakladığını göstermektedir. Bu konuda, yani devrim/reform konusunda, devrim sürekli mücadelenin merkezinde durarak, reform için mücadeleler devrim mücadelesine bağlı, ona hizmet eden ikincil bir unsur, yan bir unsur olarak mı ele alınır, yoksa sınıf mücadelesinin çizdiği eğriye (boyutlarına) göre sürekli yer mi değiştirir? Esas olarak biz bu konuda açık olmalıyız. Ve bu soruna cevap vermeliyiz.

Evet, geçmişte bu konuda bizim de önemli sapmalarımızın varlığı sözkonusuydu. Bu hata ve sapmalara karşı bir bölgeden yoldaşların doğru bir temelde tavır takınmaları sonucu bu sapmanın doğru yönde aşılmasına hizmet etmiştir. Şimdi ben bu konuda, yukarıda bahsetmiş olduğum yoldaşların yazılarından alıntı yaparak Yürükoğlu'nun saçmalıklarını ortaya koymaya çalışacağım.

> ""... reformlara karşı olarak tüm propaganda ve ajitasyon devrimin bakış açısı altında sürdürülmeli; bu karşıtlık kitlelere sistemli bir biçimde gerek teorik gerekse pratik olarak, parlamenter, sendikal, kooperatifsel, vb. çalışmaların her adımında kavratılmalıdır. Parlamentarizmden ve burjuva özgürlüklerinden (özel istisnalar dışında) yararlanmaktan hiçbir biçimde vazgeçilmemelidir; ama reformlar proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin yalnızca yan ürünleri olarak görülmelidir." (Leninizm dizisi) (açLenin)
>
> Alıntının kendisi reform için mücadelenin vazgeçilmez bir unsur olduğunu ortaya koymaktadır. Fakat bu mücadelenin nasıl ve ne için yararlanılacağı sorusuna cevap ise, devrim mücadelesinin önüne geçirilmeksizin ikincil bir sorun, devrime hizmet eden bir unsur olarak görüldüğünü ve her zaman böyle ele alınması gerektiğini vurgulayarak "devrimci sınıf mücadelesinin yalnızca yan ürünleri olarak görülmelidir" diyerek çok açık bir biçimde reformlar konusundaki perspektifini ortaya koymaktadır." (BP 7, s.22)

Evet, Bolşevik Partizan'dan yoldaşlar meseleyi Lenin'e dayanarak çok açık bir şekilde devrim ve reform konusuna Marksist-Leninistlerin nasıl yaklaşması gerektiğini vurgulayarak, "devrim mücadelesinin önüne geçirilmeksizin, ikincil bir sorun, devrime hizmet eden bir unsur olarak ... ve her zaman böyle ele alınması gerektiğini"(abç) söylemektedirler.

Yani sınıf mücadelesinin boyutlarına göre değil, ondan bağımsız olarak (devrim öncesi dönemi kastediyorum ve yoldaşlar da aynı dönemi kastediyorlar) devrim için mücadele sürekli mücadelenin merkezinde durmak zorundadır. Bu sorun da devrimcilerle reformcuları birbirinden ayıran temel bir kıstastır.

Yürükoğlu ve yandaşlarından şöyle bir itiraz gelebilir: Yahu, biz devrimi red mi ediyoruz? Bakın kitabın son sahifelerine! diyerek şu tespitlerini öne sürebilirler:

"Biz de Anadolu'da sömürüyü yoketmek için şöyle diyoruz: Devrim ya da ölüm." (agb, s.116)

Evet, burada eleştirilmesi gereken Anadolu vs. meselesi ve şatafatlı radikal kavramları bir yana bırakalım (konuyu dağıtmamak için), meselenin özüne ilişkin, yoldaşların aynı yazısından bir alıntı daha yapayım:

""Ve Troçki de Naşa Zarya'da (No 5, s.21) bilgiç bir edayla yineler: Cumhuriyet "sadece bir devrim sonucu" olabilir. Ama şimdi "seçim kampanyasında" "güncel sorun" anayasa reformlarıdır! Böylece her şey tereyağından kıl çeker gibi çözümleniyor. Cumhuriyet hem tanınıyor, hem de geleceğe sürgün edıliyor."

Bu yaptığımız alıntı 1912 Kasım ayında sosyal-demokratlar ile reformistlerin seçim bildirgeleri konusunda Lenin'in Troçki'ye karşı girmiş olduğu bir polemiktendir. Troçki'nin mantığına göre, Cumhuriyet sadece bir devrim sonucu olabilir. Onun için bugün cumhuriyet uğruna mücadele edılmemelidir. Çünkü seçim kampanyası gündemdedir. Bu güncel bir sorun olduğu için bu kampanyadan anayasal reformlar uğruna yararlanmayı kendimize temel almalıyız." (BP 7, s.22)

Evet, yoldaşlar Lenin'e dayanarak bugün aynı hatayı yapanlara karşı girmiş oldukları polemikte meseleye açıklık getirmeye çalışıyorlar. Ve getiriyorlar.

Yürükoğlu bugün mücadelenin merkezine "bu yeni savaşım odağına basının demokratikleşmesi"ni koyuyor ve yazının ilerisinde de "devrim ya da ölüm" sloganını kullanıyor. Bu ne demektir? Bu, bugün esas olarak İşçinin Sesi'nin reform mücadelesini kendine temel kavga olarak seçmesidir. (Gel ki geçmişte de aynıydı. Buna yazının sonunda değineceğim.) "Devrim ya da ölüm" sloganı İşçinin Sesi önderlerinin reformcu özünü gizleyen, onu süsleyen kavramlar görevini üstlenmektedir. Bu konuda Yürükoğlu (sadece bu konuda değil, tartışılan sorun bu konu olduğu için "bu konuda" diyorum) Troçki'nin nasıl ikız kardeşi olduğu ortaya çıkmaktadır. Ve zaten Yürükoğlu o tarihsel görevi üstlenmiş birisidir.

Bir de Yürükoğlu'nun bu konudaki geçmiş görüşlerine bakalım. Yürükoğlu geçmişte de devrim-reform sorununu sınıf mücadelesinin boyutlarına göre taktik bir sorun olarak ele alıyor. Şöyle:

"Üç yıl önce cunta geldiği zaman faşist midir, değil midır tartışması reformcu-devrimcı ayrımında önemli bir noktayı simgeledi.... Faşist dedin ama ne yapacağız? Nasıl bir savaşım ... istiyoruz?" (İşçinin Sesi 240, Yurükoğlu)

Yürükoğlu'nun devrim-reform meselesine taktik bir sorun olarak yaklaşmasının kökleri geçmişte yazmış olduğu bir yazıdan yapmış olduğum alıntıda kendini açık olarak göstermektedir. Yürükoğlu yukarda yaptığım alıntıda "üç yıl önce cunta geldiğinde" sorunumuz meseleye faşist demekle bitmiyor; esas sorun buna karşı nasıl bir savaşım sürdürülecektir, nasıl bir savaşımın temel alınacağı sorusunu soruyor (T"K"P'ye karşı bir polemikte) ve yaptığım alıntının hemen altında, devrım mücadelesinin temel alınması gerektiğini söyleyerek cevabını vermiş oluyor.

Yanı faşist cunta gelmeseydı, o zaman Yürükoğlu'nun anlayışına göre reform mücadelesi mücadelenin merkezine konacaktı. Ve Yürükoğlu geldiği yerde de faşizm "çözülüp" "gerici anti-demokratik devlete" "dönüşmesiyle" basının demokratikleşmesi için mücadeleyi (reform mücadelesi) mücadelenin merkezine koyuverıyor. Ve böylelikle Yürükoğlu Lenin'in tersine, reform-devrim sorununu taktık bir mesele, sınıf mücadelesinin boyutlarına göre tespit edilen bir sorun olarak ortaya koyuyor. Böylelikle Lenin'i de tersinden geliştirmiş oluyor sayın "dahi" Yürükoğlu.

Bu noktada Yürükoğlu'nun bır de özeleştiri yöntemine bakalım. Bakalım da Yürükoğlu'nun nasıl günah çıkardığını görelim. Yürükoğlu şöyle diyor:

"Önce söylediklerimiz arasında iki yanlışı düzeltmeliyim. 1- Anayasa

oylaması sırasında anayasaya faşist dedik. 2- Çözülme sürecini 6 Kasım 1983 seçimleriyle başlattık. Anayasaya faşist derken, asıl olarak metne değil, Türkiye'nin ortamına baktık. Anayasa faşist bir işleyişin üzerine geliyordu, ne olacağı belli değildi." (agb, s.73)

"Tüm devrimci hareket olarak edindiğimiz alışkanlığı sürdürdük.... Ancak şunu söylemeliyim ki bu çeşit hatalar gelişmenin doğal sayılacak hataları arasındadır. Yaşamı ters yorumlama çeşidinden hatalar değildir." (s.74)

Evet, Yürükoğlu iki hata yaptığını ve bunları düzelttiğini anlatıyor. Nasıl bir özeleştiri yaptığına geçmeden önce kısa da olsa bir noktaya dikkat çekmeyi gerekli görüyorum. Evet, insanlar hata yapabilir, mücadelenin seyri içerisinde bunlar olağan şeylerdir. Bu ağır da olabilir, hafif de; her ikisi de mümkündür. Fakat birtakım komünist partiler komünistlerin ağır hatalar yapmayacaklarını ileri sürerken, diğerleri de bunu kabul etseler dahi, yapılan hataların ağırlığını hafifletmeye ve hataların köklerini gizlemeye çalışırlar. İşte bunlar Marksizm-Leninizm bilimiyle taban tabana zıt olan şeylerdir. Marksist-Leninist olan tavır, hatalar tespit edilerek (ağırlıklarının oranı ne olursa olsun) bir daha aynı hatayı tekrarlamamak için, onların kökleri ortaya çıkartılarak bertaraf edilmeye ve doğrusu kavranmaya çalışılmalıdır. İşte Marksist-Leninist özeleştiri bu olmalıdır. Şimdi Yürükoğlu'nun o "derin" "özeleştiri"sine dönelim. Yürükoğlu, anayasanın faşist olarak değerlendirilmesini ve çözülme sürecini 6 Kasım ile başlatmanın yanlış olduğunu şöyle gerekçelendirmeye çalışıyor:

"Türkiye'nin ortamına baktık, anayasa faşist bir işleyişin üzerine geliyordu, ne olacağı belli değildi." Onun için de "Tüm devrimci hareket olarak edindiğimiz alışkanlığı sürdürdük."

"Yaşamı ters yorumlama çeşidinden" de değilmiş. İşte Yürükoğlu'nun gerekçelendirmesi böyledir. Birincisi, bu tespit edilen hatada Yürükoğlu'nun göstermeye çalıştığı gibi yaşamı tersinden yorumlayan hatalar değil, tam tersine somut bu konularda yaşamı ters yorumlayan hatalardır. Çünkü bir olgu var ortada: Anayasa ve seçim. Bunların değerlendirilmesi olgulardan yola çıkılarak değerlendirilmiyor, tam tersine kafalarda birtakım yargılar var, bu yargılardan yola çıkılarak olgular değerlendiriliyor. Bunun adına ne derler biliyor musun sayın Yürükoğlu? Bunun adına sübjektivizm derler. Bu, sorunların tahlilinde olgulardan değil yargılardan yola çıkarak felsefi idealizme saplanmak demektir. Sen ne kadar hafifletmeye çalışırsan çalış, kökü burasıdır. Tabii ki Yürükoğlu kabul-ü lütuf buyurursa.

Geçelim esas sorun olan Yürükoğlu'nun özeleştiri adına yaptığı sahtekarlığa. Aslında Yürükoğlu metne, yani anayasa tasarılarına bakmamış da (Anayasanın kendini de ekleyin), Türkiye'nin ortamına bakarak değerlendirmiş. Bu gerçekten de koskoca kuyruklu bir yalandır. Şimdi yalan olup olmadığına bakalım.

Yürükoğlu anayasanın ilk hazırlığı başladığı dönemlerde şöyle bir değerlendirme yapıyor:

"... bu yasaları (Faşist cunta -BN) sistemleştirerek bir gerici anayasa hazırlığı başladı." (İS 181-182, Yürükoğlu)

Evet, Yürükoğlu'nun tasarıların hazırlandığı dönemdeki değerlendirmesi "gerici anayasa"dır. Pekala, Yürükoğlu o zaman ortama bakarak neden anayasa tasarılarına faşist demiyor? Aslında eğer gerçekten ortama bakarak değerlendirme yapsaydı, o zaman faşist demesi gerekiyordu. Ne yazık ki Yürükoğlu ortama bakarak değerlendirme yapmamıştır.

Devam edelim. Daha sonra İşçinın Sesi yayın organlarında anayasa maddeleri harıl harıl "incelenerek" anayasanın faşistliği konusunda yoğun bir propaganda yapılır. (Gerçi İşçinin Sesi yayın organlarında anayasanın faşistliği konusunda yaptıkları propaganda daha önce Yürükoğlu'nun tespitiyle çelişiyor, ama buna değinmeye pek gerek yoktur. Çünkü Yürükoğlu'nun çelişkisiz yazısı az bulunur. Ben, İşçinin Sesi'nin anayasanın faşistliği ko-

nusunda yoğun propaganda yapılan sayılardan gerçekten alıntı [illegible] ğini duymuyorum, sadece hangi sayılar olduğunu vermeyi yeterli görüyorum yazının uzamaması açısından. Okurlar vereceğim sayılardan direkt bilgi edinebilirler. Bunlar şu sayılardır: İS 193,197, 198,207, 208, 205, 216.) Evet, burada vermiş olduğum İşçinin Sesi yayın organlarında anayasanın faşistliği maddeleriyle incelenmeye çalışılmaktadır. Şimdi bu da gözönüne alındığında, Yürükoğlu'nun durumu kurtarmak için başvurmuş olduğu kuyruklu yalan ortaya çıkmıyor mu? Elbette, çay akıyor, göz bakıyor. Buna ne demeli sayın Yürükoğlu? Neyse, devam edelim.

Yürükoğlu'nun böyle bir özeleştiriye neden gerek duyduğuna biraz kafa yoralım. Ama böyle bir özeleştiri Yürükoğlu açısından düşünüldüğünde gayet anlaşılır birşeydir. Çünkü Yürükoğlu faşizm çözülüyor diye bir tez attı ortaya. Bunu sürüncemede bırakacak değildi ya! Elbette bir gün faşizmi "çözecekti" ve "çözdü" de. Öyle ya, faşist bir anayasa varken, faşist olmayan devlet olur mu! (İşte Aristo mantığı burada işliyor.) Ve böylelikle hesabı kitabına uydurarak ufak bir "özeleştiri"yle anayasanın faşist olmadığını ortaya koyarak işi hallediverdi. Hatırlarsanız, doğru dürüst bir gerekçesi olmaksızın "çözülmeyi" de 6 Kasım seçimleriyle başlatıyordu. Anayasanın faşist "olmayıp" gerici bir anayasa olduğunu söylemesiyle, "çözülme"yi de anayasayla başlatarak meseleleri kitabına uydurarak daha "mantıklı" hale getirmeye çalışmıştır (aklı sıra!). İşte Yürükoğlu'nun "özeleştirisi", işte Yürükoğlu'nun mantığı!!!

Buraya kadar, Yürükoğlu'nu eleştirmiş olduğum konularda, Yürükoğlu'nun Marksizm-Leninizm bilimini tahrif etmesi ve bir sürü konularda çelişmesi, onun saflığından veya Marksizm-Leninizm konusundaki kavrayışının sığlığından vs. kaynaklanmamaktadır. O bilinçli bir revizyonist karşı-devrimci olduğu için, elbette ki işçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluş bilimi olan Marksizm-Leninizmi tahrif ederek,üstünü küllendirerek onları burjuvaziye karşı silahsızlandırmada elinden geleni arkasına koymayacaktır. Biz de revizyonistlere ve oportünistlere karşı mücadelede elimizden geleni arkamıza koymayacağız. Şu kafalara kazınmalıdır: REVİZYONİZME VE OPORTÜNİZME KARŞI MÜCADELE VERİLMEKSİZİN, SÖMÜRÜCÜLERE KARŞI MÜCADELE HAVADA VE LAFTA KALIR!!!

"KURTULUŞ YOLU"NUN KISA DEĞERLENDİRİLMESİ

Bilindiği gibi, Yürükoğlu'nun "Faşizmin çözülüşü" adlı broşürü üzerine İşçinin Sesi örgütü içerisinde çıkan tartışmada aynı düşünceyi paylaşmayan Ali H. Karadağ ve çevresi örgütsel bağlarını da kopartarak Kurtuluş Yolu adlı bir dergi etrafında toparlandılar. Bu derginin ilk sayısını Aralık 1984'te çıkararak siyasi faaliyetlerine başlamış oldular.

Ben kısa da olsa bu derginin ve onun etrafında toparlananların siyasi lideri durumunda olan Karadağ'ın geçmişteki anlayışının (oldukça sınırlı) bir değerlendirmesini yapacağım.

Benim için en temel unsur olan Rus sosyal emperyalizmine karşı tavır olduğu için, buradan başlamayı gerekli görüyorum. Evet, bu dergi şimdiye kadar (bu yazının yazıldığı dönemi kastediyorum) bu konudaki eski tavırlarını sürdürmektedir. Bu, İşçinin Sesi ile özde aralarında bir farklılığın olmadığını göstermektedir. Geçelim diğer konulara.

İşçinin Sesi'nin geçmişteki ("Geçmişteki" dediğim şey yanlış anlaşılmasın, İşçinin Sesi bugün de aynı anlayışı sürdürüyor. Karadağ, bugün İşçinin Sesi'nın faşızm anlayışını savunmuyorum diyor da onun için o formülasyonu öyle kullandım) devlet ve faşizm konusundaki anlayışlara eleştiri getirmedikleri gibi, o anlayışların en iyi savunucuları olarak kendilerini görmektedirler. Bunun için benim İşçinin Sesi'nin devlet ve faşizm anlayış-

larına getirdiğim eleştiri aynen Kurtuluş Yolu için de geçerlidir. Bugün gelinen aşamada Türkiye'de faşizmin varlığının sürdüğünü savunmaktadırlar. Bu mantık kendi içerisinde tutarlı bir mantık değildir. Çünkü İS'ni eleştirdiğim bölümde şunu tespit etmiştim: "İşçinin Sesi faşizmi hükümetlerin değişmesine indirgemektedir." Benim böyle değerlendirdiğim bölümleri Karadağ olduğu gibi savunduğu için, kendi mantığı içerisinde tutarsızdır. Yürükoğlu'nun anlayışları revizyonizmde olmasına rağmen, kendi mantığı içerisinde tutarlıdır ve bu mantığı sonuna kadar götürdüğü içindir ki bugün faşizmi "çözmüş"tür. Karadağ'ın bir de şöyle bir tespiti var:

> "İşçinin Sesi'nin 12 Eylül'den bu yana faşizme karşı savaşta demokrasi ve devrim sorunlarında izlediği siyasal taktiğin terkedilmesi anlamına gelir. Dört yıldır tüm eylembirliği toplantılarında "faşizme karşı devrim" seçeneği .... Ara dönem bugünkü burjuva demokrasisinin sınırlarını genişletmekte olduğu bir dönemdir, oportünizm buradadır!!" (aoç)

Alıntıdan da görüldüğü gibi, Devrim-Reform konusunda Yürükoğlu'nu eleştirmesine rağmen, bu eleştiri boşuna bir eleştiridir. Özde aynı sapmayı kendisi savunmaktadır. Çünkü kendisi de "12 Eylül'den bu yana faşizme karşı savaşta" siyasal taktiğin değiştiğini söylüyor. Yani faşizm olmasa, bu siyasal taktik Karadağ'a göre de değişebilir. Bu geçmişte bu konudaki revizyonizmlerinin aynı yazıya yansıması demektir. Yani Karadağ da devrimin mücadelenin merkezine alınmasını sınıf mücadelesinin boyutlarına göre değişen taktiksel bir sorun olarak görmektedir. Bunun için, İşçinin Sesi'ne getirmiş olduğum bu konudaki eleştiri de Kurtuluş Yolu için geçerlidir.

Bir de çok önemli gördüğüm bir sorun daha var. Bu konuda da değinmeden geçemeyeceğim. Bu da V.Demir'in parti içinde ve kamuoyunda açık tartışma talep etmesi. Bu da şöyle:

> "Faşizmin çözülüşü konusunda zaman yitirmeden parti basınında ve tüm parti ve SYÖ birimlerinde açık tartışma yürütülmelidir.... Türkiye devrimci hareketine örnek olur. (Açık tartışma kastediliyor. -BN)" (İşçinin Sesi nereye gidiyor? s.55-56, V. Demir)

V. Demir burada birincisi, parti içi tartışma ile kamuya açık tartışmayı birbirine karıştırmasına rağmen, "Türkiye devrimci hareketine örnek olur" demesinden kamuya açık tartışmayı da söylemeye çalıştığı anlaşılıyor. Ve kamuoyu önünde açık tartışmayı aktüel bir mesele olarak ele alması Lenin'in bu konudaki ilkesel görüşünün çarpıtılmasıdır. İkincisi ise, "Türkiye devrimci hareketine örnek olur" meselesine gelince, onlar bildiğim kadarıyla bizi, yani Bolşevik Partizan'ı devrimci olarak görmektedirler. Bu da gözönünde bulundurulduğunda, bizim senelerdir kamuya açık tartışmanın, birincisi, ilkesel bir sorun olduğunun propagandasını yapmamız ve bunu pratikte hayata uygulamamız ne yazık ki görmezlikten gelinerek sahtekarlık yapılmaktadır. Bu da Yürükoğlu'yla senelerdir çalışmasının bir sonucu, ondan öğrendiği "iyi" bir numaranın burada bir tekrarıdır.

Sonuç olarak kısaca şunu söyleyeyim: Kurtuluş Yolu özde İşçinin Sesi ile aynı konumdadır (birtakım küçük detay farklılıkları olsa dahi - ki var). Onun içindir ki İşçinin Sesi'ne karşı tavrımızla Kurtuluş Yolu'na karşı tavrımız aynı olmalıdır.

BOLŞEVİK PARTİZAN'IN TÜRKİYE'DEKİ 12 EYLÜL ÖNCESİ DEVLETİN DEĞERLENDİRİLMESİ ÜZERİNE

Bolşevik Partizan 2'de "Cuntanın ikinci yılı durum ve görevlerimiz" "12 Eylül ve öne çıkan birkaç nokta" başlığı altında oportünist ve revizyonistlerle devlet, faşizm, faşist cuntanın sınıfsal niteliği ve bugünün Türkiye'sindeki devletin niteliği konusunda (sadece bunlar değil, "dersler ve görevler" de dahil olmak üzere) bir polemiğe giriliyor. Bu polemikte

12 Eylül öncesi devlet biçiminin değerlendirilmesinde birtakım problemler olduğu düşüncesindeyim. Bu problemlere kısa ve tez düzeyinde de olsa değinerek, ilerideki tartışmaya bir temel olacağı düşüncesindeyim.

Şimdi geçelim konumuza. Yukarıda belirtmiş olduğum yazıda, genelde devlet ve faşizm anlayışının savunulduğu bölümlerde herhangi bir problem yoktur. Ve oportünistlerle de oldukça doğru bir temelde polemiğe girilmiştir. Fakat gel gelelim 12 Eylül öncesi Türkiye'sindeki devletin niteliğinin faşist olarak değerlendirilmesiyle hemfikir değilim. Bu noktada hemfikir olmadığım düşünceyi polemik içerisinde ortaya koyacağım. Bu noktada Bolşevik Partizan şöyle diyor:

> "12 Eylül cuntası bu devletin faşist niteliğini özünde değiştirmemiştir. Devlet 12 Eylül'den sonra da faşist kalmıştır." (BP 2, s.3) (aoç)

Bu alıntıda, Bolşevik Partizan 12 Eylül öncesi devleti faşist olarak değerlendirdikten sonra, devletin içinde bulunmuş olduğu durumu da şöyle değerlendirmektedir:

> "Ama yalnızca yasama değil, yürütme ve yargılamada da kurumlar parçalanmıştı, ya da parçalanma eğilimi içinde idi. Devletin şiddet tekelini korumakla yükümlü en önemli silahlı örgütlerden biri olan polis teşkilatı bölünmüş durumda idi. Devletin neredeyse işler durumdaki tek kurumu olan —ve devletin en önemli kurumu olan— orduya da gerek hakim sınıfların siyasi partilerinin arasındaki çelişmeler, gerekse hakim sınıflarla emekçiler arasındaki çatışmalar yansıyor; ordu da bölünme eğilimleri taşıyordu. Merkezi alanda sarsılan "devlet otoritesi" bölgesel düzeyde bazı hallerde hemen hemen bütünüyle yok olmuştu. Bazı belediyeler hakim sınıfların doğrudan kontrolünden çıkmıştı." (BP 2, s.2)

Yaptığım bu alıntıyı kısaca şöyle özetleyebiliriz: Türkiye'deki 12 Eylül öncesi devletin organları, yürütme, yasama, yargı, şiddet organları ya parçalanmış ya da parçalanma eğilimi taşıyor ve merkezi alanda sarsılan devlet otoritesi ise bölgesel düzeyde bazı hallerde hemen hemen yok olmuş diyerek devletin içinde bulunmuş olduğu tabloyu doğru bir şekilde çizmektedir. Fakat bu tabloyu arzeden bir devlet faşist olabilir mi? Kısaca buna cevap vermeye çalışayım.

Buna cevap verebilmek için faşist bir devlet biçiminin nasıl olduğunu kısaca burada özetleme gereğini duyuyorum. (Bu konuda İşçinin Sesi ile girmiş olduğum polemikte gücüm oranında geniş bir şekilde ortaya koymaya çalıştım.) Şu herkes tarafından bilinen bir olgudur (burada belli bir sınırlama getirmek gerekir; politize olmuş devrimci kesimi kastediyorum): Yürütme, yasama, yargı organları ve şiddet kurumları, devleti oluşturan temel kurumlardır. Bunların örgütleniş biçimlerine göre devlete bir isim verebiliriz. (Ben burada faşizmin hangi sınıfların iktidarı olduğu vs. sorununu koymayı gerekli görmüyorum. Bu konuya belli bir yer ayırdığım için.) Gelelım faşist bir devlet nasıl örgütlenir sorununa: Birincisi, faşizm siyasi alanda merkezileşmiş bir otoriteyi öngörür. (Bu bütün burjuva diktatörlükleri için de aynı zamanda geçerli olan birşeydir.) İkincisi, yürütme ya mutlak hakimiyetini kurar (ki ulusal ve uluslararası koşullara bağlıdır); ya da yürütmenin yönetimde önemli ağırlık kazanmasını gerektirir. (Göstermelik parlamentolar bunu yadsımaz; tam da bunu içerir.) Yani yasamayı ya tamamıyla yürütmenin altına sokar, ya da yasamanın işlevini önemli ölçüde sınırlayarak göstermelik yasama haline getirir ki önemli sorunlarda yürütmenin karar verebilmesi için.

Yasama organına gelince: Gerçi yürütme organını anlattığım yerde yasamayı da belli ölçüde anlattım, ama burada da değineyim. Yasama organı bazı hallerde tamamen ortadan kaldırılır. Bazı hallerde (klasik faşizmde) sadece faşizmin kürsüsü olarak kullanılır. Bazı hallerde ise (bu şartlara bağlıdır) yürütme sadece göstermelik olarak vardır (ki parlamenter maskeli faşizmde). Bu hallerde bu organ yasa çıkartmada, atamalarda, devletin şiddet organlarını kullanmada görevleri önemli ölçüde sınırlandırılarak, bu önemli görevleri yürütme organı kendisi üstlenerek, yasama organını gös-

termelik bir organ haline getirir.

Yargı organı ise, yürütmenin mutlak hakimiyetinde, bu organın görevlerini yürütme organı üstlenir. Fakat parlamentonun varlığında (göstermelik) vs. (ki bugünün Türkiye'sinde olduğu gibi) yargı organları üyelerini yürütme organı seçerek bağımsızlığı (burjuva anlamda) ortadan kaldırılarak, biçimde bağımsız, özde ise yürütmenin tam denetimine sokulmuş olur. Bu da (burjuva anlamda) bağımsız görevini yürütemez duruma getirilir.

Devletin şiddet organlarına gelince: Faşizm şartlarında bu organlar (ordu ve polis) disiplinli, sağlam örgütlenmiş bir duruma getirilerek ordunun kullanımı (özellikle içe yönelik) parlamentonun elinden alınarak yürütme organına devredilir. (Bu parlamenter maskeli faşizmde geçerlidir. Parlamentonun olmadığı hallerde zaten yürütmenin elindedir.) Böylelikle zamanında ve daha hızlı harekete geçirilmesi sağlanmış olur. Polis kurumuna gelince, bu da dolaylı olarak yürütme organının altına sokulur.

Evet, faşist devlet örgütlenmesi, devlet biçimi olarak nasıl örgütlendiğini tez düzeyinde de olsa yukarıda kısaca özetlemiş oldum. Eğer bu özetlediğim anlayıştan yola çıkacak olursak, Bolşevik Partizan'ın 12 Eylül öncesi devletin içinde bulunmuş olduğu durumu özetledikten sonra kalkıp aynı devlete faşist demesi biraz şaşırtıcı olmuyor mu? Elbette ki şaşırtıcı olur. Çünkü, yürütme, yargı ve yasama parçalanmış ya da parçalanma eğiliminde, şiddet tekeli görevini doğru dürüst yerine getiremez durumda, mahalli "otorite" bazı yerlerde iyice yıkılmış dediği halde, buna kalkıp bir de faşist devlet demesi gerçekten de bana acayip geliyor. Bu devlete bırakın faşist demeyi, görevini doğru dürüst yapamaz duruma gelmişti. Şöyle bir soru gelebilir: Görevini yapamaz duruma gelmesi, onun faşist bir devlet olduğunu dıştalar mı? Bana göre dıştalar. Çünkü faşizm burjuva devletinin örgütleniş biçimidir. Devletin organları yasama ve yargı organları yürütmenin altına sokulmuş (bunun oranı değişik olabilir ve aynı zamanda parlamentonun varlığı bunu dıştalamaz) ve tıkır tıkır çalışıyorsa buna faşist devlet denir. Bu organlar bırakın tıkır tıkır çalışmayı, görevlerini dahi doğru dürüst yerine getiremiyorsa (Yürütme organı, yasama ve yargı organını denetim altına almayı bırakın, kendi görevini yerine doğru dürüst getiremiyor. Bunun nedenlerini burada saymayı gerekli görmüyorum), bu devlete faşist filan denmez. Dense dense, görevini bile doğru dürüst yerine getiremeyen gerici bir burjuva diktatörlüğü (bu Türkiye somutunda komprador ve toprak ağalarının gerici diktatörlüğü) denir. Aynı zamanda Bolşevik Partizan bu yazısında şöyle diyor:

> "Kısaca "devlet" "rejimi" büyük bir bunalım içinde idi. "Üstteki sınıflar" iktidarlarını şimdiye kadarki biçimde (yani parlamenter maskeli faşist diktatörlük biçiminde) sürdüremez hale gelmişlerdi." (s.2)

Burada anlatılmak istenen açıktır. Yani devlette biçimsel bir değişikliğin gündeme geldiği anlatılıyor. Bu tespit doğrudur. Ve Türkiye somutunda da yapılan budur. Fakat alıntıda parantez içinde "parlamenter maskeli faşist diktatörlük biçiminde"n açık faşist diktatörlüğe geçildiği iddiası yanlıştır. 'Varsayalım ki denenler doğru. Hakim sınıfların şu yaptıkları nasıl açıklanmalıdır: Anayasa değişikliği, bu değişiklik basit bir değişiklik değildir. Bu değişiklik devletin ve toplumun yeniden nasıl örgütleneceğine ilişkin bir değişikliktir. Yani bu değişiklik anayasanın birtakım demokratik hakları kısıtlaması için (o da dahil olmak üzere) yapılmış olan bir değişiklik değildir. Tam tersine, yukarıda da belirttiğim gibi, siyasal yaşamın büyük bir alanını kapsamaktadır (devletin ve toplumun yeniden örgütlenmesi). Bugünün Türkiye'sinde de yapılan budur. Eğer Bolşevik Partizan'ın anlayışından yola çıkacak olursak bunlar gerçekten de anlaşılmaz olur.

Konumuzu bitirmeden önce bir de Bolşevik Partizan yazı içerisinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi'nin Çarlık Rusya'sına karşı (devletin değerlendirilmesine ilişkin) tavrından örnek veriyor. Bir de buna bakalım:

> "Çarlık rejimi, ancak 1917 Şubat devrimiyle yıkılabilmiştir. Yaklaşık

20 yıllık pratik mücadelesi içerisinde Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi bazen nerdeyse legal hale gelmiş;... bazen de tümüyle yeraltına geçmiştir. Bazen sosyal-demokrat milletvekilleri kukla parlamentolara seçilmiş; orada bolşevik ajitasyon yürütmüşler; (bazen -BN) ... Çarlığın en ağır takibatları altında kalmışlardır. Ama Rusya Sosyal-Demokrat İşçi Partisi içinde, Çarlık istibdadının niteliğine ilişkin bir tartışma bildiğimiz kadarıyla gündeme gelmemiştir." (s.10)

Bu alıntıdaki polemik, faşizmi devletin şiddet derecelerinin boyutlarına göre belirlemek isteyenlere karşı yürütülmesine rağmen, şu tespitlerin varlığı da gözönünde tutulursa: "Bazen sosyal-demokrat milletvekilleri kukla parlamentolara seçilmiş; orada bolşevik ajitasyon yürütmüşler" vs., burada parlamentonun açılıp kapanması, birtakım biçimsel değişikliğin varlığı RSDİP'ni devletin niteliğine ilişkin bir tartışmaya götürmemiştir dendiği için (başka şekilde de yorumlanamaz), buradan şu yorum çıkartılabilir: Bugünün Türkiye'sinde de birtakım biçimsel değişiklikler vardır. Bunların olması (ki yazı içerisinde örnekler veriliyor; alıntıyı kastetmiyorum, söylemek istediğim Bolşevik Partizan'daki yazıdır — mesela Türkiye'de devrimci organların çıkması, yasal olmasa dahi komünist propagandanın yapılması vs.) bizde neden böyle tartışmaları gündeme getirsin ki; devlet 12 Eylül öncesi de, sonrası da faşisttir. Aradaki fark birinin parlamenter, diğerinin açık faşist diktatörlük olmasıdır vs. Bence bu bağıntıda RSDİP'nden böyle bir örneğin verilmesini yanlış görüyorum. Birincisi, Çarlık rejimi bir burjuva diktatörlüğü değil, feodal askeri despot bir diktatörlüktür. İkincisi, Çarlık rejiminin yıkıldığı döneme kadar ve daha sonra da dünya üzerinde Mussolini'nin iktidara gelmesine kadar bildiğim kadarıyla faşist bir devlet diye bir olgu yoktur. Onun içindir ki RSDİP böyle bir tartışmayı gündeme getirmemiştir. Çünkü böyle bir olgu yoktur. Böyle bir örneği yukarıdaki söylediğim bağıntı içerisinde tartışmaya sokmak yanlıştır.

Bolşevik selamlar

22.5.1985

Fevzi

1- Tartışmanın başlangıcı ve gidişatı üzerine

Biz Bolşevik Partizan taraftarları olarak genel kurulun yapılacağını duyduğumuzda hep birlikte genel kurulun yapıldığı yere gittik.

Genel kurulun yapılacağı salonda ortalama 40 kişi vardı. Bunlardan 7 kişi Bolşevik Partizan taraftarıydı. Saygı duruşundan sonra divan seçildi. Yönetim Kurulu adına biri "Dünyada ve Türkiye'de siyasi durum, Batı Almanya'da siyasi durum" başlıkları altında geniş bir yazı okudu. Yönetim Kurulu'nun raporundan sonra eleştiriler bölümüne geçildi.

Biz, eğer siyasi raporun üzerine tartışılacaksa, isteyenlere söz hakkı verilmesini, karşılıklı bir tartışma ortamının olması gerektiğini ileri sürdük. Fakat böyle bir tartışma ortamı engellendi. Kaç kişi eleştiri getirecekse, eleştirilerini getirsin ve bu eleştirilere toplu olarak Yönetim Kurulu adına biri cevap verecekti.

Bolşevik Partizan taraftarı üç yoldaş, ileride tartışacağımız eleştirileri getirdi. Yönetim Kurulundan birisinin cevap vermesi gerekirken, Atif başkanı, "getirilen eleştirilerin dernek yönetim kurulunun seviyesini aştı"ğını ileri sürerek, Atif yönetim kurulundan biri olarak söz hakkı aldı ve bir dizi demagoji yaptı. Bunlara ileride değineceğim.

Fakat şu noktayı burada belirtmekten geçemiyeceğim: Hem kalkıp dernek yönetim kurulu adına geniş bir siyasi rapor okutturacaksın, eleştiriler gelince, "dernek yönetim kurulunun seviyesini aşıyor" diyeceksin. Görüşüme göre bu saçmalıktır. Eğer dernek yönetim kurulunun seviyesini aşıyorsa, neden bu yazı onlara okutulmaktadır? Ya da neden başından itibaren okunan raporun Atif yönetim kurulunun hazırladığı siyasi rapordur demiyeceksin? Ve neden bunu Atif başkanı okumadı? Ama yok! Menşevikler dernek yönetim kurulunun gerçek durumlarını ortaya koyacak raporları hazırlayıp okuyacakları yerde, dışarıdan dayatılmış, dernek yönetim kurulunun içeriğini anlayamadan okuduğu raporları okutmakla gerçek yapılarını somut yerlerde gizlemeyi ve oradaki kitleyi de kandırmayı yeğlemektedirler. Bu yöntem doğru bir yöntem değildir. Fakat menşevizmin metodudur.

Atif başkanının eleştiri ve demagojilerine cevap verme hakkı istedik. Çünkü bizim konuşmamızın toplamının iki katı konuşmuştu. Bizim bu istemimiz oradaki çoğunlukta iyiniyetli kitleler tarafından doğru bulundu ve divan —hatırlayabildiğim kadarıyla 10 dakika— bize sök hakkı verdi. Fakat konuşmaya başladığım andan itibaren sağdan-soldan müdahaleler yapıldı ve daha 5 dakika konuşmadan, divan toplantının sükuneti açısından ve zamanın geç olmasını ileri sürerek geriye kalan zamanımı iptal etti ve konuşmamı kesti. Biz bunun yanlış olduğunu belirtmekle yetindik.

Tabii ki tüm bunlardan sonra Atif başkanının "diğer konularda getirilen eleştirilere divanın zaman darlığından dolayı müdahalesi sonucu kısa da olsa cevap verme imkanının olmadığını" söylemesi, gerçekleri çarpıtmaktır. Çünkü o eleştirilerimize genişçe cevap verme imkanından yoksun değildi. Ama bizler onun "eleştiri" ve demagojilerine cevap verme imkanından esasta yoksun bırakıldık. Bunu böyle aktarması gerekirken, tersini yapması, Menşevik oportünistten beklenmesi gereken tutumdur.

2- Kitle örgütlerinin esas görevi ve proletarya partisinin olup olmadığı sorunu

Burada menşevik yazarın ortaya koyduğu şey yarı-doğrudur. Şöyle ki:

Biz, bugünkü şartlarda kitle örgütlerinin esas görevlerinin çatılarının altında topladıkları çevrelere Marksist-Leninist bilinç taşımak olduğunu açıkladık. Fakat biz, "proletarya partisinin olmadığı günümüzde, bu görevin ihmal edilemiyeceği" şeklinde bir görüş savunmadık. Bu menşevik yazarın uydurmasıdır.

Biz, Marksist-Leninist iki aşamalı parti inşası öğretisi temelinde, bir partinin tam olarak inşa edilmediği bugünkü somutta, bu görevin çok daha öne çıktığını; çünkü kendisine komünist partisi diyenlerin doğru Marksist-Leninist bir temelde propaganda-ajitasyon çalışması yapmadıklarını; bizim ise bolşevik parti inşasının birinci aşamasının da başında olduğumuzu, gücümüzün zayıflığı sonucu bu görevi tam olarak yerine getiremediğimizi; birinci inşa aşamasının görevlerini halen tamamlayamadığımızı açıkladık. İşte böyle bir ortamda kitle örgütlerinin özellikle anti-emperyalist anti-faşist anti-sosyal-emperyalist anti-sosyal-faşist temelde çatısının altında topladığı kitlenin özellikle ileri çıkan kesimini Marksist-Leninist temelde eğitme görevinin esas olduğunu vurguladık. Tam bu açıklıkta olmasa da kısa olarak bu özü ortaya koyduk.

Menşevik yazar, sanki biz "bugünkü şartlarda proletarya partisi yoktur" diye bir sav ileri sürmüşüz görünümünü yazısında kapalı olarak vurguluyor. İşte çarpıtmanın temeli buradadır. Fakat menşevizmin, gerek uluslararası alanda gerekse ülkemiz somutunda kendisine meslek edindiği temel iş çarpıtmadır. Doğruları çarpıtmayan bir oportünizm elbette düşünülemez.

3- Atif'in sosyal-faşistlerle eylembirliği sorunu üzerine

Menşevik yazar burada da çarpıtma yapmadan duramamış. Şöyle ki: Menşevik yazarın yazdığı yazıda sanki biz, "devrimci olmayan, reformist eylemlerde yer alınamaz" şeklinde bir görüş savunmuşuz.

Biz o toplantıda böyle bir görüşü savunmadık. —Ben, yönelimi reformist de olsa, ajitasyon-propaganda serbestisi temelinde bağımsız platformumuzla reformist yönelimli eylemlerde yer alınabileceğini düşünüyorum.— Biz o toplantıda bu görüşü savunmadık, çünkü tartışma konumuz bu değildi. Tartışma konusu olan, Atif'in Mü. gazetesinin baş sayfasında "Emperyalizme, Sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadele" sloganının doğru olarak yer aldığını, fakat pratikte Atif'in bugün bu sloganın tersine, cuntaya karşı mücadele adına, sosyal-emperyalizmin temsilciliğini yaptıklarını savunduğu ve bundan dolayı da sosyal-faşist dedikleriyle eylembirlikleri yaptığını ve bunu da cuntaya karşı mücadeleyle esasta sınırlayarak hem sosyal-emperyalistleri, hem de faşist Türk devletini ateş hattından çekerek reformizmin batağına girdiklerini savunduk.

Menşevik yazar, kendilerinin Mü. gazetesindeki, geçmişte bizimle birlikte tespit edilen bu doğru sloganın tersine hareket etmediklerini; faşist Türk devletini, sosyal-emperyalistleri vb. ateş hattından çekmediklerini ve dolayısıyla reformcu bir konuma düşmediklerini ispatlamaya çalışacağı yerde —ki herhalde ispatlayamayacağını bildiğinden dolayı— o konuyu değiştirip, meseleyi çarpıtmakta fayda arıyor. Ancak böyle kurtulabileceğini düşünüyor. Ama nafile, kaçamayacak!

Menşevik yazar ve hempaları 12 Eylül eylemlerinde sosyal-faşist diye nitelendirdikleri örgütlerle cuntaya karşı mücadele etmeye çalışırken, faşist Türk devletini yıkma mücadelesini gözardı ettiler, en iyi haliyle Troçki'nin ince reformizmi gibi geleceğe ertelediler. Onlar şimdi diyeceklerdir ki, yani Menşevikler, yok, biz "komprador patron ağa devletini de yıkacağız" dedik. İyi ama, hangisine karşı mücadeleyi esas, hangisine karşı mücadeleyi tali ele aldınız? Sizin eylemlerinizden gördüğümüz kadarıyla sizler, sosyal-faşist dediklerinizle birlikte cuntaya karşı mücadeleyi esas, komprador patron ağa devletine karşı mücadeleyi tali plana ittiniz. Yoksa sosyal-faşistlerle eylembirliğinizin gereği neydi? Cuntadan önce neden böyle birşeye gerek duymuyordunuz?

Bu noktada, yukarıda da bahsettiğim gibi, en iyi halde, Lenin yoldaşın eleştirdiği Troçki'nin ince reformizmini uygulamaktasınız. Bu konuda Lenin yoldaş şöyle diyor:

"... Ve Troçki de aynı şeyi Naşa Zarya'da (No 5, s.21) bilgiç bir edayla

Cumhuriyet, "sadece bir devrim sonucu" olabilir, ama "şimdiki seçim kampanya"sında "güncel sorun" anayasal reformlardır!

Böylece herşey, tereyağından kıl çeker gibi çözümleniyor: Cumhuriyet hem tanınıyor, hem de uzak bir geleceğe sürgün ediliyor. Bir yığın dddevrimci söz kullanılıyor, ama gerçekte "şimdiki seçim kampanyası"nda (tüm bildirge şimdiki kampanya için yazılmıştır!) "güncel istekler" olarak sadece reform istekleri öne sürülüyor." (Lenin, Tasfiyecilik Üzerine, s.271; geniş bilgi için bkz. BP 11/12, s.47-61)

Evet menşevikler! Troçki de sizin gibi Cumhuriyet sloganını kullanıyor. Ama aynı zamanda siz nasıl ki cuntayı "devirme" işini aldıysanız, başka bir deyişle güncel sorun olarak onu öne çıkardıysanız, o da güncel sorun olarak anayasal reformları öne alıyordu. Siz de aynı onun gibi komprador patron ağa devletini yıkma işini arka plana ittiniz. Troçki'nin ince reformizminden farkınız ne?

Biz Bolşeviklerın sizin gibilerden ve Troçki'den farkımız şudur: Bugünün Türkiye'sinde, faşist cuntaya ve onun kılık değiştirmiş biçimi olan sivil faşist yönetime karşı yapacağımız mücadeleyi, bugünkü faşist Türk DEVLETİNİN yıkılması mücadelesine bağımlı olarak ele alır ve yürütürüz. Ve bu görüş Lenin yoldaşın,

"... Bugünün RUSYA'SINDA ANAYASAL REFORMLARIN ÜTOPYA VE UMUTSUZ ÇIRPINIŞLAR OLARAK ELEŞTİRİSİ VE DEVRİM PROPAGANDASI" (age, s.267) (abç)

görüşüyle uyum içindedir. Gerçekten de bugün öne çıkarılması gereken şey, Türkiye'deki burjuva devlet mekanizmasının proleter bir devrimle yıkılmasıdır. Tabii ki bu silahlı devrim ile olacaktır.

Bizler de faşist cuntanın ilk dönemlerinde bu konuda belli hatalara düştük. Fakat bugün doğru görüşleri savunmaktayız. BP 11/12'de bu konudaki görüşlerimiz esasta doğru görüşlerdir. Bu yazının içinde özeleştirimiz de vardır. Bu yazıda kitle çalışmasının ele alınması ve propaganda-ajitasyon sorununda belli kafa karışıklığı vardır. Fakat yazıdaki bu eksiklik, reform ve devrim konusundaki temel doğruların yanında ikincil derecede bir öneme sahiptir.

Bızım bugün bu konudakı doğru görüşlerımız, İbrahim Kaypakkaya yoldaşın reform ve devrım konusundaki görüşleriyle de özde birdir. Sizler ise bu doğru görüşleri kavrayamadığınızdan sapma içindesiniz.(Bu konuda bkz. İK, Seçme Yazılar, s.354) (İbrahim Kaypakkaya'nın buradaki görüşleri doğrudur dedim. Bu konuda yazılarının diğer yerlerinde çelişki olup olmadığını şu andaki bilgimle bilmiyorum.)

Sizin için de iki yol vardır: Ya Lenin yoldaşın devrimci yolu, ya da Troçki'nin ince reformist yolu! Biz sizi Lenin yoldaşın devrimci yoluna çağırıyoruz. Yok, reformızmin batağına giden yoldan ayrılmak istemiyorsanız, bir tekme de bızden yersiniz.

Gelelim bu noktada diğer bir soruna, sosyal-faşistlerle eylembirliği sorununa:

Önce bir noktaya dikkat çekmek gerekir. O da şudur: Menşevik yazar, karşıdevrimci burjuvalarla, faşist olan karşı-devrimci burjuvazı arasında fark görmüyor. Bunu yazarın yazısında görmek mümkündür. Bir taraftan bizim onları "sosyal-faşistlerle eylembirliği yapmakla, Rus sosyal-emperyalizmini ateş hattından çektiklerini" eleştirdiğimizi yazarken, diğer taraftan güya bu eleştirimizin haksızlığını ispatlamaya çalışırken de "devrimcilerin ilke olarak karşı-devrımcilerle eylembirliğini reddedemiyeceklerini" yazmaktadır. Menşevik yazar böyle yapmakla, burjuvazinin faşist olan kesimine karşı takınılacak tavırla, burjuvazinin belli dönemlerde,doğal yapısında faşizm yatmasına rağmen, faşist olmayan, daha doğrusu faşizmi uygulamaya gerek duymayan kesimi arasındaki farkı ortadan kaldırmakta; bu noktada Dimitrov yoldaşın görüşlerinden pek birşey anlamadığını ya da sorunu bilerek çarpıttığını; diğer taraftan ise, faşistlerle (sosyal-faşistler de dahil)

eylembirliği yapılır mı yapılmaz mı tartışmasını, karşı-devrimcilerle eylembirliği yapılır mı, yapılmaz mı tartışmasına kaydırmaktadır. Fakat bu menşevik yazarın ufak bir numarasıdır; o kıvırtmakta çok daha ustadır.

Menşevik yazar niçin böyle yapmaktadır? Menşevik yazarın bunu yapmasındaki gayesi nedir?

Buna verilecek tek cevap şudur: Menşevik yazar etrafındaki samimi devrimcileri tekkelerinde tutabilmek için sorunları birbirine karıştırmakta ve onlardan kendi oportünist görüşlerinin sakatlığını gizlemeye çalışmaktadır.

Yoksa Dimitrov yoldaşın "Faşizme ve Savaşa Karşı Birleşik Cephe" eserini okuyan her samimi devrimci, Dimitrov yoldaşın Hitler faşizmine ve diğer ülkelerdeki faşizme karşı, faşizme geçici de olsa karşı olan burjuvazinin diğer kesimleriyle belirli ittifaklar kurulmasını savunduğunu bilir. Yoksa Dimitrov yoldaş, faşistlere karşı faşistlerle eylembirliğine çağrı yapmamıştır.

Fakat menşevikler kendilerinin doğaları gereği böyle "ufak" farklılıkları göremezler, görmek de istemeyebilirler. Düşünün ki, kendisinin bahsettiği Stuttgart eyleminde MHP'li faşistlere karşı sosyal-faşist gördükleri T"K"P'lilerle ve Komkar'lılarla kolkola "mücadele" ettiler. Birlikte salonu işgal ettiler.

Tabii ki kıvırtmakta usta olan menşevikler, Stuttgart'ta sosyal-faşist dedikleriyle kolkola MHP'li faşistlere karşı mücadele ederlerken, Avustralya'da Şubat 85'te, "bugünkü somut durumda sosyal-faşizme hizmet eden, onları kitleler nezdinde devrimci, demokrat göstermeye çalışan bir konserin desteklenmesi ilkesizliktir" (Mü., 97, s.9) gerekçeleriyle eylembirliği yapmamışlardır, bunu reddetmişlerdir. İyi ama, oradaki reddetme gerekçeleri Stuttgart eylemi ve 12 Eylül eylemleri için neden geçerli olmasın? İki eylem biçiminde de MHP'li faşıstlere ve askeri faşist cuntaya karşı yine sosyal-faşist denilen kesimle birlikte "mücadele" etmediler mi? Bu mücadeleyi de yürütürken oradaki devrimci, demokrat kitlelere sosyal-faşist dediklerinizi pratikte halk saflarında göstermediniz mi? Onları ateş hattından çekmediniz mi? Yaptığınız bal gibi de budur. Ama menşevik kafa yapısına göre orada öyle, burada böyle olabiliyor!

Menşevik yazar, sosyal-faşist dedikleriyle eylembirliğini haklı göstermek için, "Rusya'da 1917 Devriminden önce Bolşeviklerin karşı-devrimci liberallerle geçici ittifaklar kurduklarını, bundan komünistlerin yararlı çıktığını, dolayısiyle "karşı-devrimcilerle eylembirliği yapılmaz" türünden formüllerle komünistlerin kendi taktiklerini sınırlamış ve kalıba koymuş olacaklarını" yazmaktadır.

Burada birkaç problem birden vardır.

Birincisi: Menşevik yazar yine sosyal-faşist dedikleriyle, tüm karşı-devrimcileri bir ve aynı göstermektedir. Bu yanlıştır. Daha önce bu yanlışa tavır takınmıştım.

İkincisi: Faşist ya da sosyal-faşist değerlendirilen güçlerle kesinlikle eylembirlikleri-ittifaklar yapılmamalıdır. Çok olağanüstü uluslararası şartlarda karşı-devrimin, iktidarda proletaryanın olduğu ülkelere saldırısı sözkonusu olduğu durumlarda, (örneğin, 2.Dünya Savaşında Stalin yoldaşın başında bulunduğu SBKP/B'nin Hitler faşistleriyle İngiliz saldırganlarına karşı yaptığı geçici anlaşmada olduğu gibi) belli uzlaşmalar yapılabilir. Fakat faşist görmediğimiz, halen burjuva demokratik çerçeve içinde duran burjuvazinin belli kesimleriyle, burjuvazinin faşist kesimine karşı, kendi bağımsızlığını korumak şartıyla, bağımsız propagandamızı yapmak şartıyla, belli geçici birlikler kurulabilir. Burada dikkat edilmesi gereken temel şey, bu birlikten proletarya partisinin, dolayısıyle proletaryanın kazançlı çıkması sorunudur. Aksi halde böyle birliklere girilmemelidir. Menşevik yazar bunu kavrayamamakta, ya da büyük ihtimalle çarpıtmaktadır.

Ben bu noktada sempatizanı olduğum teşkilatın görüşünü de yanlış buluyorum. Teşkilatın görüşü Bolşevik 3, s.109'da vardır. Orada da burjuvazinin kesimleri arasındaki ayrım yoktur. Orada siz menşeviklerden farklı olarak, bugünkü dönemde karşı-devrimcilerle eylembirliği bir bütün olarak reddedilmektedir. Tabii ki bu da yanlıştır.

Üçüncüsü: 1917 Devrimi öncesi karşı-devrimci liberallerle geçici ittifaklar kurulması meselesi.

Menşevik önderler, bu gerekçeyi bizimle tartıştıkları —eylembirliği ile ilgili konularda— her tartışma toplantısında bu savı öne sürmüşlerdir. Ve fakat biz Bolşevikler de bu sava karşı belgelere dayalı yeteri derecede bir cevap vermedik. Bunun nedenini ortaya koyacak durumda değilim. Fakat bu noktada Bolşevik Partizan'ın görüşünün de yanlış olduğunu önceden belirtmiştim.

Bu noktada gerçek durum nasıldır?

Önce menşevik yazar hangi dönemlerde karşı-devrimci görülen liberallerle ittifakların savunulduğunu; bunun pratikte gerçekleşip gerçekleşmediğini, bunun kime karşı yapılmak istendiğini ortaya koymamakta ve kendi somut durumlarıyla karşılaştırmamaktadır. Karşılaştırmaz, çünkü o zaman kendi siyasetlerinin bu noktada da menşevikliği ortaya çıkar da ondan. O açıklamıyorsa, bu sorunları kavradığım kadarıyla ben ortaya çıkarmaya çalışacağım.

Lenin yoldaşın ve onun önderliğindeki komünist partisinin liberallerle geçici uzlaşmaların yapılabileceğini savunduğu ilk dönem 1904 yıllarıdır. Bu dönemde liberaller şöyle değerlendirilmektedir:

> "Liberal eğilimler, burjuvazinin siyasal bakımdan en az ilerici olan kesimleri adına ve liberal-demokratik eğilimler burjuvazinin daha ilerici olan kesimleriyle küçük-burjuvazi adına konuşmuyor mu?...
>
> Dahası var. "Liberal ya da liberal-demokratik eğilimler"in, otokrasiye karşı savaşımlarında, gayet kararlı olarak Sosyalist-Devrimcilerin yanında yer alacaklarını açıkça ve hiçbir kuşkuya yer bırakmayacak biçimde ilan ettikleri bir durum düşünelim. Böyle bir varsayım (Sosyalist-Devrimci eğilimin burjuva-demokratik yapısı nedeniyle), Starover yoldaşın varsayımından daha olasıdır. Muğlaklığı ve safsatası yüzünden, onun önergesinden bu tür liberallerle, böyle bir durumda geçici anlaşmalara girilmesinin kabul edilemeyeceği sonucu çıkar. Ama, yoldaş Starover'ın önergesinden ister-istemez çıkan bu sonuç, kesinlikle yanlıştır. Sosyalist-Devrimcilerle geçici anlaşmalar caizdir (Bkz. Sosyalist-Devrimciler hakkındaki kongre kararı) ve bunun sonucu olarak, Sosyalist-Devrimcilerin yanında yer alan liberallerle geçici anlaşmalar yapılabilir." (açLenin) (Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s.164-65, Sol Ya.)

Yukarıdaki alıntıdan şu önemli sonuçlar çıkarılmalıdır:

1- Liberal eğilimler, burjuvazinin siyasal bakımdan en az ilerici olan kesimleri adına konuşmaktadır.
2- Bu eğilim ya da eğilimler otokrasiye karşı Sosyalist-Devrimcilerin yanında yeralacaklarını açıkça ve kuşkuya yer bırakmadan ilan etmeleri gerekir. İlan etti demiyor, yani varsayımdan hareketle tartışma yürütüyor.

Peki, bunun siz menşeviklerin bugünkü yaptıklarınızla eşit yanı nedir? Ya da eşdeğer hiçbir yanı var mıdır?

Benim cevabım bu soruya HAYIR'dır.

Çünkü Menşeviklerin sosyal-faşist ilan ettikleri kesim, menşeviklerin tespitinden hareketle, burjuvazinin en az ilerici kesimi filan değil, tam tersine burjuvazinin en gerici kesimi olması gerekir.

İkincisi, bu kesim kesinlikle bugünkü şartlarda menşeviklerin görüşüne göre iktidarda olan komprador patron-ağa devletini yıkmak için verilen mücadelede halk saflarında yer alan teşkilatlarla birlikte hareket edecek bir

kesım değildir. Onlar bugün Menşeviklerin halk saflarında gördüğü kesimi "Maocu bozkurtlar" ve "goşistler" olarak da değerlendirmektedirler. İşte bu sebeplerden dolayı, menşevik oportünistlerin Lenin yoldaşla ortak bir yanları yoktur.

Yine Lenin yoldaş yapılacak olan IV. Duma seçimleri için 1912 Prag Konferansında alınan kararda, birkaç başka maddenin yanında, 5. maddede şöyle demektedir:

> "5. Hiçbir seçim anlaşması, ortak platform çıkarmaya kadar genişletilemez. Hiçbir seçim anlaşmasında, sosyal-demokrat adayların liberallerin karşı-devrimci yüzlerini ve burjuva demokratlarının tutarsızlığını ve yarım iş yapmasını eleştirmesini engelleyecek bağlayıcı siyasi sözler verilemez." (Lenin, TE c.17, s.460-61; BP 11/12, s.17)

Yine BP 11/12, s.17'de SBKP/B Tarihi - Kısa Ders s.193-95'ten yapılan aktarmada şunu görmekteyiz:

> "Duma seçimlerinde Bolşevik Partisi hem hükümete, hem de liberal burjuvaziye (Anayasacı demokratlara) saldırarak, kendi sloganlarını kullanarak bağımsız hareket etti."

Peki, bütün bunların menşeviklerin sosyal-faşist değerlendirdikleri kesım ile, cuntaya karşı yaptıkları "mücadeleyle" ne bağı vardır?

Menşevikler, sosyal-faşist dedikleriyle yaptıkları eylembirliğinde ajitasyon ve propaganda serbestisini platformun kendisiyle sınırlayarak Lenin ve onun yoldaşlarının, "sosyal-demokrat adayların liberallerin karşı-devrimci yüzlerini ve burjuva demokratlarının tutarsızlığını ve yarım iş yapmasını eleştirmesini engelleyecek bağlayıcı siyasi sözler verilemez" şeklindeki doğru yol gösterici sözlerinden vazgeçmişlerdir. Menşevikler böyle davranmakla ajitasyon ve propaganda özgürlüğünden vazgeçmişlerdir. Sosyal-emperyalizmi eleştirmekten vazgeçmişlerdir, sosyal-emperyalizmi devrimci-demokrat kesime şirin göstermişlerdir ve onları ateş hattından çekmişlerdir.

Yine yaptığım yukarıdaki alıntının ilkinde, "hiçbir seçim anlaşması, ortak platform çıkarmaya kadar genişletilemez" şeklinde tavır takınılmaktadır. Yani platform temelinde bir çalışma liberallerle kesinlikle reddedilmektedir. Zaten ikinci alıntıda da b a ğ ı m s ı z hareket ettiklerini açıklamaktadırlar.

Yine Stalin yoldaş, "Milli Demokratik Devrim" adlı eserinde "Çin Üzerine" başlığı altında şöyle demektedir:

> "Bizde, Rusya'da, 1905 devrimi, burjuva-demokratik bir devrim olmasına rağmen, burjuvaziye karşı, liberal burjuvaziye karşı, yürütüldü. Neden? Çünkü emperyalist bir ülkenin liberal burjuvazisi zorunlu olarak karşı-devrimcidir. İşte bu nedenle o sıralarda Bolşeviklerin liberal burjuvaziyle geçici bloklar ve anlaşmalar yapması sözkonusu değildi ve olamazdı da..." (age, s.162, AY)

İşte bu gerçekler, menşeviklerin kendilerini haklı göstermek için vermeye çalıştıkları örneklerin, gerçeklerin tam bir açıklanması olmadığını, onlar örnek verirken de gerçekleri tersyüz ederek uluslararası komünist hareketin doğrularına da saldırdıklarını göstermektedir. Ve yukarıda verdiğim örnekler menşeviklerin sosyal-faşist dedikleri karşı-devrimcilerle yaptıkları eylembirliklerinin yanlış olduğunu, bu pratiğin uluslararası komünist hareketin teori ve pratiğiyle uyum içinde olmadığını göstermektedir.

4- Atıf'in cuntaya Amerikancı demekle diğer batılı emperyalıstleri ateş hattından çektiği sorunu

Bu eleştiri bizim tarafımızdan getirildi. Ve bu eleştiri doğrudur.

Cuntanın ilk çıkışında da açıkça görüldü ki, özellikle Batı Alman emperyalizmi batıdaki emperyalist ülkelerin yardım yapma işini koordine etme

görevini üstüne aldı. Ve bizzat kendisi milyonlarla markı faşist cuntaya gönderdi. İşte bu gerçeği görmezlikten gelirsen, cuntaya Amerikancı cunta dersin. Ve böylece de diğer emperyalist güçleri ateş hattından çekmiş olursun. Diğer emperyalistleri —Rus sosyal-emperyalizmini de— bir noktada halk yığınlarına şirin göstermiş olursun.

Halbuki yapılması gereken şey; askeri faşist cuntanın Türkiye'deki devrimci hareketi geçici de olsa bastırmasında, istisnasız bütün emperyalistlerin çıkarının olduğunu; ve bu emperyalist devletlerin cuntaya —birisi biraz daha fazla, birisi biraz daha az— yardım ettiklerini, devrimci halk yığınlarına anlatmalı ve propagandanın merkezine tüm emperyalistlerin teşhiri konmalıydı.

Böyle yapılmayınca da cuntaya karşı mücadele, emperyalizme karşı mücadeleye bağlanmamış oldu ve yine reformizmin batağına doğru yol alındı.

Bu konuda Bolşevik Partizan'larda —11/12'den sonra— menşeviklere haklı eleştiriler getirilmiştir. Ama menşevikler sorunun özüne ilişkin cevap vermekten şimdiye kadar kaçınmışlardır.

5- Komintern'in 1927 yılına kadar Kemalizmi değerlendirmesi ve Atif'in bununla çelişmesi sorunu

Menşevik yazar, "Komintern'in Kemalizmi devrimci değerlendirdiği" şeklindeki görüşün palavra olduğunu iddia etmektedir. Ben, menşevik yazarın bu konuda gerçekleri çarpıtarak yalan söyleme durumunda olduğunu ispatlayacağım.

6 Kasım 1920'de Stalin yoldaş, "Proletarya Diktatörlüğünün Üç Yılı" adlı yazısında:

> "Üç yıl önce, Doğu'nun kaynayacağını rüyamızda bile görmeye cesaret edemezken, şimdi elimizde Doğu'da sadece burjuva-devrimci Türkiye'sinin kişiliğinde devrimci bir çekirdek değil, bunun dışında üstelik Doğunun sosyalist organı "eylem ve propaganda komitesi" de var " (TKP/ML(B) II. Konferansı Tutanakları, s.367) (abç)

demektedir.

Evet, bu alıntıda çok açık bir şekilde "devrimci bir çekirdek"ten bahsedilmektedir. Devrimci çekirdeğin ötesinde, "üstelik Doğunun sosyalist organı "eylem ve propaganda komitesi" de var" denmektedir.

Tabii ki bu değerlendirmenin temel nedeni de, görüşüme göre şudur:

> "Çünkü Kanton ve Ankara'nın mücadelesi, emperyalizmin güçlerini parçaladı, emperyalizmi zayıflattı ve itibarını sarstı. Böylece dünya devriminin merkezinin gelişmesini, yani SSCB'nin gelişmesini kolaylaştırdı." (Milli Demokratik Devrim, s.167)

Yukarıdaki alıntıda Stalin yoldaş açık görüşler ortaya koymaktadır. Tarih: Ağustos 1927. Acaba menşevik yazar buna ne demektedir?!

Tam da Stalin yoldaşın yukarıdaki görüşlerine uyum içinde olan Şefik Hüsnü Komintern'in 6. Dünya Kongresinin 37. oturumunda 18 Ağustos 1928'de yaptığı konuşmasında şunları söylemektedir:

> "Kemalizmin son zamanlarda başka bir yöne tam bir dönüş yaptığını vurgulamaktadır. Devamında, "Kemalizmin 1. dönemi, yani iç güçlerle gelişmeyi sonuçlandırdı..." (Bkz. 6.Dünya Kongresi Belgeleri, s.331, Alm.)

Sayfa 332'de ise Kemalizmin artık kendi güçleriyle ilerleyebilecek durumda olmadığını, emperyalizmle ve uşaklarıyla işbirliği yapmak zorunda olduğunu, onlara tavizler vermek zorunda olduğunu, işte bu aşamada "Somit ist die kemalistische Bourgeoisie ganz zur Konterrevolution übergegangen", yani Kemalizmin böylece tam olarak karşı-devrim saflarına geçtiğini açıklamaktadır. (Almanca'dan yaptığım çeviri belli eksiklikleri barındırabilir,

bunun için okuyucunun orijinaline bakması daha iyi olur.) Ve Şefik Hüsnü bu görüşlerini "sömürgeler sorunu" ile ilgili bölümde açıklamaktadır. Bu bölüm sonuçlandırılmıştır. Hiçbir kişi bu görüşlere karşı bir itiraz yapmamıştır. Bunu Almanca tutanakları okuyan herkes görebilir.

Bundan hareketle ben, Komintern'in de gerek Stalin yoldaşın, gerekse Şefik Hüsnü'nün görüşleriyle hemfikir olduğunu düşünüyorum.

Menşevik yazar başka görüş savunmaktadır. Talebim bu görüşlerini Komintern'e ve Stalin yoldaşa dayanarak ispatlamasıdır. Aksi halde benim onu, ozan Emekçi'nin deyimiyle, "renkli, cilalı sahte kahraman" olarak değerlendirmem sözkonusu olacaktır.

6- Komintern'in 1928 yılında Türkiye'yi Balkan ülkelerinden daha çok gelişmiş olduğu, yani kapitalizmin hakim olduğunu tespit ettiği ve fakat Atif'in bunu reddettiği sorunu

Menşevik yazar, yazdığı yazıda, Komintern'in 1928 yılında Türkiye'yi Balkanlardan ileri bir ülke olarak değerlendirmediğini, tersine, 1928 yılındaki Komintern programında "Başlıca devrim tipleri" başlığı altında yarısömürge ülkeleri üçe ayırdığını, Çin ve İran gibi ülkelerin ikinci kategoride görüldüğünü, aynı tarihte Stalin'in Çin ile Türkiye'yi karşılaştırdığını ve Türkiye'yi Çin'e oranla daha geri değerlendirdiğini, bu anlamda benim o toplantıdaki konuşmamda Komintern'i çarpıttığımı iddia etmektedir.

Ben bu bölümün içinde de kimin Komintern'i ve de Komintern'in ideolojik yönlendiricisi —esasta— durumunda olan Stalin yoldaşı kimin çarpıttığını ispatlamaya çalışacağım.

Menşevik yazar, iddia ettiği şeyleri gerek Komintern'in gerekse Stalin yoldaşın yazılarından somut veriler ortaya koyarak göstermeye çalışmamaktadır. Çalışamaz! Çünkü böyle doğru bir metotla işe başlarsa, kendi oportünist görüşlerinin iflas edeceğini bilir de ondan!

Ben o toplantıdaki konuşmamda TKP delegesi olan Şefik Hüsnü'nün 1928 Ağustos'unda Komıntern'in 6. Dünya Kongresinin 37. oturumunda yaptığı konuşmada, Komintern'in bir organının ortaya koyduğu bir rapora dayanarak, Türkiye'deki proleter yığınların bazı Balkan ülkelerinin proleter yığınlarından daha ileri olduğunu savunmaktadır. Ortalama 600 000 civarında proleterin olduğunu, hiçbir zaman işçi sayısının özellikle şehir kesimlerinde asla hiçbir Balkan ülkesinden daha geri olmadığını açıklamaktadır, savunmaktadır. (Bkz. 6.Dünya Kongresi Belgelesi, Almanca, s.330)

Ve ben konuşmamda, Şefik Hüsnü'nün bu konuşmasındaki hiçbir tezinin sömürgeler sorunu tartışması sürecinde ve sonucunda eleştirilmediğini, —kendisi Kuusinen denilen ve raporu okuyan Komintern üyesini eleştirdiği halde—, bundan dolayı da bu görüşün Komintern tarafından kabul edilmiş olması gerektiğini savundum. Ve bu temelde de menşeviklerin dernek yönetim kurulu adına okudukları siyasi raporun bu bölümünün doğruyu yansıtmadığını ortaya koymaya çalıştım.

Menşevik yazar bu tespitimi verilerle "çürütmeye" çalışacağı yerde; veri ortaya koymadan, sanki gerçekten Komintern'le ve Stalin'le çeliştiğimi ortaya koymaya, daha doğrusu iddia etmeye çalışıyor.

Menşevik yazar, Türkiye'nin Çin ve İran gibi ülkelere benzediğini, bunun Stalin yoldaşın yaptığı karşılaştırmayla da doğrulandığını savunmaya çalışıyor.

Menşevik yazar, hiçbir yazıda Türkiye'nin 1928 yılında yarı-sömürge yarı-feodal olduğunu Komintern'e ve Stalin yoldaşa dayanarak ispatlayamaz! En azından bahsettiği Komintern Programında ve Stalin yoldaşın karşılaştırma yaptığı 1928 yılındaki yazılarında.

Ama ben Türkiye'nin bu yıllardan sonra Balkan ülkeleri içinde yeraldığını ispatlayabilirim.

İspat 1: Şefik Hüsnü'nün Komintern'deki konuşmasında Türkiye'yi Balkan ülkeleriyle karşılaştırması ve buna hiç kimsenin —bildiğim kadarıyla Stalin'in de— karşı çıkmadığı.

İspat 2: Komintern 7.Kongre Belgeleri II, Almanca, s.871'de 1934 yılında Romanya, Yugoslavya, Yunanistan ve Türkiye'nin birlikte oluşturduğu Balkan Paktı içinde Türkiye'nin de olması ve bu paktın kuruluşuna karşı TKP Merkez Komitesi diğer Balkan Paktı içindeki komünist partilerinin Merkez Komiteleriyle birlikte, bu pakta karşı mücadele etmeleri. (Bkz. Türkiye Komünist ve İşçi Hareketi, s.249, AY)

İspat 3: Kapitalist üretim ilişkilerinin gelişmesi sonucu ortaya çıkan proletaryanın Türkiye'de 1928'deki sayısal gücü 600 000 civarında. (Bu rakam o dönemin büyük sanayi şehirlerini kapsıyor. Bkz. 6. Dünya Kongresi Belgeleri, Almanca, s.330: "İstanbul, Adana, İzmir, Zonguldak, Samsun, Eskişehir, Kayseri vb.leri" denilmektedir.) O dönemlerde toplam nüfus 10-12 milyondur.(Bkz. Milli Demokratik Devrim, s.79)

İspat 4: Komintern üyesi olan TKP 1931 yılında:

> "Kemalistler daha emperyalistlerle anlaşmadan önce iktidar kitleler tarafından ellerinden alınacak ve Türkiye Komünist Partisinin önderliğinde işçi ve köylülerin demokratik diktatörlüğü kurulacaktır" (Ş. Hüsnü, Komintern Organlarındaki Yazı ve Konuşmaları, s.207, AY)

şeklinde görüşler savunmaktadır. TKP bunu savunmakla, yani işçilerin ve köylülerin demokratik diktatörlüğünü savunmakla, Komintern'in 1928 yılındaki programında "Başlıca devrim tipleri" başlığı altında yeralan ve menşevik yazarın iddia etmeye çalıştığı gibi, sömürge ve yarı-sömürge ülkeler bölümündeki devrim tipine değil de, yarı-feodal ilişkilerin tarımda büyük ölçüde varlığını sürdürdüğü Balkan ülkeleri ve Batı Avrupa ülkelerini içine alan devrim tipleri bölümüne dahil olduğunu ortaya koymaktadır. Menşevik yazar belgelere dayanarak tersini göstermeye çalışsın!

İspat 5: Yine Komintern 6. Dünya Kongresinde Ağustos 1928'de 37. oturumda konuşan Ş. Hüsnü, proletarya diktatörlüğüne geçmek için, işçilerin-köylülerin diktatörlüğünün kurulmasının Türk proletaryasının görevi olduğunu savunmaktadır. Önce de belirtmiş olduğum gibi, bu görüşü kimse eleştirmemiştir. (Bkz. age, Almanca, s.333)

İspat 6: Bu ispat 1912'ye aittir. Basel bildirisinde:

> "Şu anda öbür kamp içinde bulunan Türkler ve Arnavutlar gibi öteki Balkan halklarının ezilmesine karşı da şiddetle karşı çıkılmasını özellikle ister." (Lenin, "Emperyalizm", s.159)

Bu görüşler de savunulmaktadır. Alıntıdan görüleceği gibi, o dönemde de Türkler Balkan halklarından sayılmaktadır.

Yukarıdaki alıntılardan görüleceği gibi, menşevik yazarın iddiası çürüktür. Tersini savunmada diretiyorsa ispat etsin.

Bu bölümde diğer bir çarpıtma da şudur: Menşevik yazar, Stalin yoldaşın 1928 yılında "Türkiye ile Çin'i karşılaştırdığını ve Türkiye'yi Çin'e oranla daha geri değerlendirdiğini" savunmaktadır. Ve fakat Stalin yoldaşın Kemalist devrimin hangi aşamasına atıfta bulunduğunu vs. ortaya koymadan—ortaya koymaz, çünkü o zaman yine oportünistliği kendisini ele verir—benim sorunu çarpıttığıma(!) ispat gösteriyor.

Ama durum menşevik yazarın ortaya koyduğu gibi değildir! Durum şöyledir:

Stalin yoldaş, 13 Mayıs 1927'de Sun Yat-sen Üniversitesi öğrencileriyle yaptığı bir görüşmede sorulan altıncı soruya, yani "Çin'de bir Kemalist devrim mümkün müdür?" sorusuna şu cevabı vermektedir:

> "Ben bunu ihtimal dışı ve bu sebeple imkansız görüyorum.
>
> Kemalist bir devrim sadece Türkiye, İran ve Afganistan gibi sanayi pro-

letaryası hiç olmayan veya hiç denecek kadar az olan, köylülerin güçlü bir toprak devriminin gelişmediği ülkelerde mümkündür. Kemalist devrim bir üst tabaka devrimidir, milli ticaret burjuvazisinin devrimidir." (Milli Demokratik Devrim, s.78)

Bu alıntıdan da görüleceği gibi, Stalin yoldaş Kemalist devrim gibi devrim biçimlerinin hangi tip ülkelerde mümkün olacağını tartışıyor. Ve bu tartışma içinde Türkiye'nin Kemalist devrim arifesindeki konumunu belirtmektedir.) Yani devrimin yapılmış olduğu anı. Yoksa menşevik yazarın göstermeye çalıştığı gibi, 1927'deki durumunu değil. Kemalist devrimin yapıldığı dönemden 1927'ye kadar belli bir zaman geçmiştir. Bu zaman sürecinde kapitalist gelişmenin ilerlemesi kaçınılmazdır. Menşevik yazar bu noktayı da böyle çarpıtmaktadır.

Eğer sorun menşevik yazarın ortaya koyduğu gibi olsaydı, o zaman Türkiye'deki açlık grevleri üzerine bilgi veren Süleyman kod adlı TKP üyesinin şu görüşleri anlamsız olurdu:

"Ülkenin bağımsızlığı, Türkiye'li işçilerin ve köylülerin döktüğü kanla kazanıldı..." (Bkz. Türkiye Komünist ve İşçi Hareketi, Aydınlık Yayınları, Internationale Presse-Korrespondenz, 17 Ocak 1933, Sayı 5, s.169-170)

Yine aynı belgede s.230'da Ali Cevdet, Türkiye'de siyasi durum ve komünistlerin görevleri başlığı altında, "Türkiye'nin geri kapitalist bir ülke" olduğunu savunmaktadır. Tarih: 20.04.1933.

Tabii ki menşevik yazar TKP üyelerinin dediklerine değer vermeyebilir. —Ben bu konuyu uzun boylu bu yazımda tartışmayacağım. Fakat şunu sadece açıklayacağım: Komintern'in 6. Dünya Kongresinin 44. oturumunda 29 Ağustos 1928'de çeşitli ülkelerdeki komünist partilerinin oy hakları belirtiliyor.) Bunların arasında TKP'nin iki sandalye ve 1 oy hakkı olduğu belirtiliyor. Yani TKP Komintern üyesi. Yine bilmeniz gerektiği gibi, Komintern'e katılmanın 21 koşulu (1920'de) vardır. (Bkz. III.Enternasyonal Belgeleri, s.18-24) Bir parti bu şartları yerine getirmemişse Komintern'e üye olamaz. Yine Şefik Hüsnü Komintern 7.Kongresi Yürütme Kurulunda yer almaktadır. Tüm bunlar, İbrahim Kaypakkaya'nın TKP'yi 1926 ve sonrası değerlendirmesiyle kökten çelişiyor. Ben bu konuda, bugünkü bilgi düzeyimle İbrahim Kaypakkaya'nın ve bugün Bolşevik Partizan ve menşevik Partizan'ın TKP hakkındaki değerlendirmelerinin(!) en azından 1943 yılına kadar yanlış olduğu görüşündeyim. Bu konuyu TKP'nin o dönemi kapsayan belgelerinin üzerine yapılacak ayrı bir tartışmaya bırakmak istiyorum.

Bu noktada şunu da belirteyim ki, TKP'yi sizlerin değerlendirdiği biçimde değerlendirmek, dolaylı olarak Komintern'i eleştirmek demektir. Ben, Komintern eleştirilemez demiyorum, fakat varsa eleştiriniz, açık yapın! Yoksa Komintern üyesi parti 1926'dan sonra reformist, Komintern Marksist! Nasıl olur da Marksist bir dünya komünist partisi içinde reformist bir parti barındırır? Ben bu şekilde meselenin ortaya konmasını ciddiyetsizlik olarak değerlendiriyorum. Fakat menşevik yazarın büyük ihtimalle değer vermeyeceği bu veri, Komünist Enternasyonal'in "Anavatan savunması üzerine" başlıklı 1942 yılındaki şu görüşüyle uyum içindedir:

"Roosevelt, ödünç verme ve kiralama yasasının geçerlilik alanını, Türkiye'ye kadar genişletti ve böylelikle Türkiye'nin saldırı tehdidi altında bulunan ülkeler arasında yer aldığını ve Türkiye'ye bağımsızlığını savunma imkanı verildiğini vurgulamış oldu." (III.Enternasyonal Belgeleri, s.277) (abç) (Not: Çevirinin doğru olup olmadığını bilmiyorum. Almancasına bakılmalıdır. Çünkü bu tercümenin revizyonistler tarafından yapıldığı söylenmektedir.)

Çünkü bu alıntıda da "Türkiye'nin bağımsızlığı"ndan bahsedilmektedir.

Yine Ş.İ Hüsnü Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinin 13. genel toplan-

tısında 20 Ocak 1934'te yaptığı konuşmada şöyle demektedir:

"Kemalistler, Türkiye'nin bağımsızlığının Sovyetler Birliği'nin varlığına ve dostluğuna bağlı olduğunun ve bunlar olmadan emperyalist sermayenin Türkiye'yi yeniden boyunduruk altına almaya yönelen hilekar çabalarına karşı en ufak bir direnme bile gösteremiyeceklerinin tamamen bilincindeler. Ankara'nın Sovyetlerle ittifaka hala sadık kalmasının sırrı buradadır." (Ş. Hüsnü Yazı ve Konuşmaları, s.221/222; Almanca Rundschau 1934/7, s.265-66)

Bu alıntıda çok açık bir şekilde Türkiye'nin bağımsızlığı ortaya konmakta ve bunun Sovyetler Birliği'nin varlığı şartlarında mümkün olduğu açıklanmaktadır.

Yukarıdaki alıntılarımdan dolayı da menşevik yazarın bugün halen —geçmişte de yarı-sömürge yarı-feodal olduğu savunulmaktadır— Türkiye'nin yarı-sömürge yarı-feodal ülkeler içinde yer aldığı şeklindeki görüşünün iddia olduğunu, menşevik yazarın bu oportünist görüşünü de Komintern'e dayandıramayacağını savunuyorum.

Bu konunun devamı olarak menşevikler bugün halen Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısını yarı-sömürge yarı-feodal olarak görmektedirler. Halbuki Stalin yoldaş ve SBKP/B Merkez Komitesi daha Ekim 1952'de yapılan XIX. Parti Kongresine sundukları raporda:

"Bunu biz şöyle anlıyoruz: ABD, İngiltere, Fransa, Türkiye ve diğer kapitalist ülkelerde gerçekten bir "özgürlük" vardır, ama halkın özgürlüğü değil..." (SBKP/B XIX. Parti Kongresi Raporu, Bolşevik Partizan Yayınları Çeviri Dizisi, s.15)

demektedir. Yani Stalin yoldaş ve SBKP/B Merkez Komitesi Türkiye'yi de kapitalist ülkeler içinde ele almaktadır.

Fakat menşevik yazarla başka bir yerde yaptığımız bir tartışmada, tam da oportünistlere yaraşır bir dille, bu alıntıda anlatılmak istenenin tek tek kapitalist ülkeleri belirlemek olmadığını, sadece genelde kapitalist sistemi hedefleyerek görüş belirttiğini ortaya koydu. Menşevik yazar ne de olsa bir zamanlar oportünizme verdiği, "evirir-çevirir Partizan'ın görüşlerini savunurum" "sözü"nü yerine getirmeye çalışıyor.

Fakat aynı belgenin 17. sayfasında yine somut olarak Türkiye, Yunanistan ve Yugoslavya tartışılmaktadır. Ve orada Stalin yoldaş ve SBKP/B Merkez Komitesi,

"Yunanistan, Türkiye ve Yugoslavya gibi "özgür" ülkelere gelince, bunlar işi Amerikan sömürgesi olmaya kadar ilerlettiler"

demektedirler. Bu açıklama menşevik oportünist yazarın derdinin, gerçekten sorunları çözmek değil; menşevik çizgiyi(!) savunma adına her türlü çarpıtmayı yapmak için elinden geleni yapmaya çalıştığını belgeler.

Burada sorun olan, 1952'de kapitalist olarak tespit edilen Türkiye'nin, 1952'den sonra ne denli emperyalizmin, özellikle de ABD emperyalizminin güdümüne girdiğinin verilerle ortaya konulmasıdır.

Yoksa menşeviklerin göstermeye çalıştığı gibi, Cumhuriyetin kuruluşunun başından beri Türkiye yarı-sömürge yarı-feodaldir şeklindeki gerçeklere dayanmayan, ayakları havada tespitler yapmak değildir. Çünkü bu tespit uluslararası komünist hareket ve Stalin yoldaşla açıkça çeliştiği gibi, Türkiye'nin bugünkü gerçeklerine de uymamaktadır.

Mesela, Cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarından sonra Türkiye'deki kır ve kent nüfus oranlaması, bildiğim kadarıyla, nüfusun % 70'i kırda, % 30'u şehirlerde yaşamaktaydı. Yine en son istatistiklerde ise, nüfusun % 48'inin kırda, % 52'sinin şehirlerde yaşadığı belirtilmektedir.

Bu veriler ne anlama gelmektedir?

Bu veriler kırdaki özellikle yoksul köylülüğün şehirlere göç ederek ken-

disine geçim kaynakları aradığını ve büyük çoğunluğunun proletarya saflarına katıldığını; bu göçün temel kaynağının da kapitalist gelişme olduğudur. Bu konuda Lenin yoldaşın Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi adlı yapıtının özellikle "İkinci Bölümden Çıkan Sonuçlar" başlığı altındaki bölüme bakılmalıdır.

Yine menşevik oportünistler, Türkiye'deki iktidarın komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elinde olduğunu iddia ederler. (Bu konuda Bolşevik Partizan da halen köklü bir değişiklik yapmış değildir. Fakat onlar bu konunun verilerle tartışılması gerektiğini savunmaktadırlar. Bu yan, menşeviklere göre ileri bir yandır. Fakat yöntemsel olarak yanlış bulduğum şey şudur: Eğer biz Bolşevik Partizan olarak menşevik oportünistlerin de belini kırmak istiyorsak, ki bunu çok kere belirtmişizdir, o zaman Lenin yoldaşın Rusya'daki narodniklere ve kapitalizmin gelişmeyeceğini iddia edenlere karşı yaptığı gibi, somut verileri ele alıp menşeviklerin yanılgılarını ortaya koymalıyız. Ve bu konuda en kısa zamanda bir-iki yoldaşı görevlendirmeliyiz. Onların yapacağı araştırma teşkilata sunulmalı ve kaynaklarıyla birlikte eğitimi yapılmalı, sonuç dışarıya çıkarılmalıdır. İşte Bolşevik Partizan yönetimi böyle bir görevi ciddi bir şekilde önüne koymamakla hatalı davranmıştır ve de halen hatalı davranmaktadır.) Komprador burjuvazi bildiğim kadarıyla şu ya da bu emperyalist gücün ya da güçlerin ülkemizdeki temsilcilerine verilen addır. Yani onlar emperyalistlerin sermayesi vasıtasıyla ülkemizdeki zenginlik kaynaklarının talan edilmesini düzenleyen ve bundan kendilerine belli pay alanlardır.

Tamam, böylelerin olması mümkündür. Fakat bunların oranı ne kadardır? Menşevik oportünistler bunu verilerle ortaya koyabilmişler midir? Hayır!

Toprak ağalığına gelince: Feodal toplumda olduğu gibi bir toprak ağalığı yoktur. Bugün ülkemizde olanlar görüşüme göre kapitalist çiftlik beyleridir. Bunlara toprak ağası denemez. Çünkü bu ağa denilen kesim esas itibarıyla kapitalist üretim aracı kullanmakta ve elde ettiği artı-değer yine esas itibarıyla kapitalist sanayiye aktarılmaktadır; tabii ki yeniden daha fazla artı-değer elde etmek amacıyla.

Peki, bu iki sömürücü tabakanın dışında başka sömürücü tabaka yok mudur? Türkiye'deki zengin sınıflar sadece uşaklık mı yapmaktadırlar?

Bu sorunun cevabını şimdilik yüzeysel de olsa bir-iki örnekle vermeye çalışacağım.

Örnek 1: İstanbul'daki Otomarsan AŞ Daimler-Benz firmasıyla işbirliği içindedir. Ve 1954 işçi çalıştırmaktadır. Sermayesi 266,7 milyon Marktır. Bunun % 36'sı Daimler-Benz AG'nindir. Yani sermayenin % 64'ü Türk hakim sınıflarınındır. Bu sermaye oranı bu somuttaki Türk hakim sınıflarının komprador olmadığını göstermektedir. (Kaynak: Daimler-Benz 1984 yılı çalışması üzerine kısa rapor adlı Almanca broşür, s.20)

Örnek 2: F 16'ların motor yapımı için General Electric'le yapılan anlaşmaya göre, General Electric % 49, TUSAŞ % 49, Hava Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı % 1,9 ve Türk Hava Kurumu % 0.1 sermaye ile katılıyorlar. (Kaynak: Hürriyet gazetesi, 11 Ocak 1985, s.3)

Burada da sermayenin % 49'u yabancı, % 51'i Türk sermayesidir. Yani çoğunluk Türk sermayedarların elindedir.

Örnek 3: Bu örneği de menşeviklerin kontrolünde olan Mü. gazetesi sayı 97'den vereceğim. Aslında bu örnek menşeviklerin ne kadar körce görüşlerinde ısrar ettiklerinin göstergesidir. Onlar bir taraftan banka sermayesiyle sanayi sermayesinin birleştiğini verdikleri kaynakla adını vermeden göstermeye çalışırlar, öte yandan halen yarı-sömürge yarı-feodal yapıdan dem vururlar.

Menşevik yazarların İstanbul Sanayi Odasından aldıkları kaynakta şunlar var:

Hangi banka	Kimin elinde
Akbank	Sabancı Holding
T. Garanti Bankası	Koç Holding
Pamukbank	Çukurova Holding
Yapı ve Kredi Bankası	" "
...	
Egebank	Özakat Holding
Ortadoğu Bankası	Acerer Holding
Eskişehir Bankası	Zeytinoğlu Holding

vb."
(Ben tüm diğer bankaları almaya gerek duymadım. YN)
(Kaynak: age, s.14)

İyi ama, bu veriler neyin ispatıdır?

Holdingler hangi döneme aittir?

Banka sermayesiyle sanayi sermayesinin bileşimi neyin ispatıdır?

Bu sorular menşevikleri pek ilgilendirmiyor!

Lenin yoldaş Emperyalizm adlı yapıtında şöyle der:

"SANAYİİN olağanüstü gelişmesi ve üretimin gitgide daha büyük işletmeler içinde son derece hızlı yoğunlaşması süreci, kapitalizmin en belirleyici özelliklerinden biridir." age, s.21)

Yine Lenin yoldaş şöyle demektedir:

"... oysa üretimin yoğunlaşmasının bir sonucu olarak tekellerin doğması, kapitalizmin gelişmesinin içinde bulunduğumuz evresinde genel ve temel bir yasadır." (age, s.28)

Lenin yoldaş bu iki alıntıda da üretimin yoğunlaşmasının sonucu tekellerin doğduğuna işaret eder. Tekellerin de emperyalist çağa has kuruluşlar olduğunu belirtir.

Yine Lenin yoldaş holdingler için şunları söyler:

"Ancak, "holding" sistemi, yalnızca tekellerin gücünü iyice artırmaya yaramaz, onlara, hiçbir ceza korkusu olmaksızın, halkı oyuna getirmek ve en kirli işlere girmek olanaklarını da sağlar..." (age, s.60)

Burada Lenin yoldaş çok açık bir biçimde holdinglerin tekelcilerin gücünü iyice artırdığını söylemektedir.

Peki, ülkemizdeki holdinglerin görevi de bu değil midir? Acaba menşevik baylar buna ne demektedirler?!

Yine Lenin yoldaş,

"Bugünkü kapitalizmi belirleyen temel özellik, en büyük girişimcilerle kurulmuş tekel birliklerinin egemenliğidir" der. (age, s.99)

Lenin yoldaş şöyle der:

"Emperyalizmin olanaklı en kısa tanımını yapmak gerekseydi, şöyle derdik: Emperyalizm, kapitalizmin tekelci aşamasıdır. Bu tanımlamada, temel ögeyi kapsamış olurdu; çünkü, bir yandan, mali-sermaye, birkaç tekelci büyük banka sermayesinin, tekelci sanayi gruplarının sermayesiyle kaynaşmasının bir sonucudur..." (age, s.107)

Burada Lenin yoldaşın da belirttiği gibi, tekelci banka sermayesinin tekelci sanayi sermayesiyle birleşmesi emperyalizmin olgusudur.

Peki, ülkemizde menşeviklerin alıntı yaptıkları kaynaktaki banka sermayesiyle sanayi sermayesinin bileşimi değil midir?

Yine Eczacıbaşı'nın Nijerya'da ilaç fabrikası açmasının, daha doğrusu kurmasının sermaye ihracı ile ilişkisi yok mudur?

Bugün özellikle Türk patronlarının Arap ülkelerinde ihale sonucu iş almaları ve binlerce Türkiyeliyi oralarda bu işlerde çalıştırmaları nasıl ifade edilmelidir?

Bu sorunla bağıntılı olarak Bolşevik Partizan'da şöyle denmektedir:

> "Onlar her ne kadar Batı blokunun ayrılmaz bir parçası, NATO'nun sadık üyesi, ABD'nin "kadim dostu" olmalarına rağmen; yine de Ortadoğuda "küçük jandarma" rolüne talip, bir BÖLGESEL BÜYÜK GÜÇ olma hedeflerine uygun olarak, Doğu bloku ülkeleri ile arayı bozmak, köprüleri atmak istememektedirler." (BP 22/23, s.3) (abç)

Bu alıntıda da Türk hakim sınıflarının Ortadoğuda "BÖLGESEL BÜYÜK GÜÇ" olma hedeflerinin olduğu belirtilmektedir. Peki, bu ne ile yapılacaktır? ABD'nin ya da Batı blokunun sermayesiyle mi? Yoksa Doğu blokunun sermayesiyle mi? Bana göre, Türk hakim sınıfları kendi elindeki özel sermayesiyle esasta bu işleri yapmaktadır. İleride tartışma içinde bunları verilerle ortaya koymaya çalışacağım.

Tüm bunlar menşevikleri ilgilendirmemektedir! (Bolşevik Partizan'ı da şu ana kadar esasta ilgilendirmemektedir.) Onları ilgilendiren tek şey, IMF ile ve diğer ülkelerle yapılan anlaşmalardır. Ve bu anlaşmalar sürekli Türkiye'yi yarı-sömürge yarı-feodal bir yapıda bırakmışlardır. Peki, örnek 1 neyi göstermektedir? Uşaklığı mı? Bana göre hayır! Türkiye'deki bazı kapitalist tekeller kendi çıkarları için emperyalist ülkelerdeki diğer tekellerle belli oranda işbirliği yapmaktadırlar.

Menşevikler için, Şefik Hüsnü'nün, bildiğim kadarıyla Komintern yayın organı olan Rundschau'nun 41. sayısı, s.1599-1600 (Kasım 1933 yılında) çıkan yazısındaki şu görüşleri savunması da önemli değildir:

> "Milli zaferin hemen ardından, kısmen silahlı olan emekçi kitleler Kemalist burjuvaziyi, feodal kalıntıları tasfiye işini tamamlamaya zorladılar. Kemalist burjuvazi bunu istemeye istemeye yaptı." (Ş. Hüsnü, Yazı ve Konuşmaları, s.218) (abç)

Komintern'in bu görüşlere —bildiğim kadarıyla— karşı çıkmadığı bilindiği şartlarda bile!

Nasıl olur da 1933 yılında Şefik Hüsnü Komintern yürütme kademesinde Türkiye'deki feodal kalıntıların tasfiye işinin tamamlandığını söyler?! Bunun SBKP(B)'nin XIX. Parti Kongresine sunulan raporda Türkiye'nin kapitalist ülkeler içinde görülmesiyle ilişkisi/uyumluluğu nedir? Bu sorun da menşevikleri pek ilgilendirmez. Ne de olsa İbrahim Kaypakkaya'nın beş temel belgesi her derde devadır(!).

Tüm bu verilerden sonra, Türkiye'de sadece komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarından bahsetmek saçmalıktır.

Benim bu verilerden çıkardığım sonuç: Türkiye'de tekelci burjuvazinin de iktidarda yer aldığıdır. Fakat bunların payı ne kadardır? Bunu ancak ilerideki daha geniş araştırmalar sonucu ortaya koymaya çalışacağım. Tabii ki bunun uzun bir süreyi kapsayacağı açıktır.

Bu konuda söyleyeceğim son söz şudur: Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapı tespiti basit iddialarla çözümlenemez/çözümlenmiş gösterilemez! Bunun çok daha derinlemesine araştırılması gerekir.

Benim yukarıda ortaya koyduğum görüşler de çok yüzeyseldir. Bugünkü bilgi düzeyimle ortaya koyduğum tartışma tezleridir. Aynı zamanda bu konuda önemli sorunların olduğunu da göstermek içindir.

7- Kitle çalışması konusunda Bolşevik Partizan'ın bugüne kadar sekter bir tutum içinde olduğunun bizim tarafımızdan savunulup savunulmadığı sorunu

Menşevik yazar burada da gerçek durumu çarpıtmadan edememiş.

Menşevik yazar yazısında konu ile ilgili paragrafın ilk bölümünde, bizim Bolşevik Partizan'ın bugüne kadar sekter bir tutum içinde olduğunu söylediğimizi yazıyor. Aynı paragrafın devamında ise, "Bundan sonra Ulm'da tartışmalarda yerini alacağını ve aktifleşeceği!!!"ni söylediğimizi yazmaktadır.

Biz bu konuda o toplantıda şunları söyledik:

İlk konuşan yoldaş, bizim Ulm'deki Bolşevik Partizan sempatizanlarının menşeviklerin kitlesi ile yeterince ilgilenmediğimizi, derneğe sık sık gidip gelmediğimizi, bundan sonra bu hatalı tutumun değiştirileceğini söyledi. Ben ise konuşmamda, Bolşevik Partizan'ın kitle çalışmasıyla ilgili görüşlerinin esasta doğru olduğunu, fakat pratikte bunun hatalı uygulamalarının olduğunu, Ulm'da da bunun böyle olduğunu, ama gelecekte bunun düzeltileceğini söyledim.

Yani bizim konuşmalarımızdan, menşevik yazarın sahtekarca bize maletmeye çalıştığı gibi, Bolşevik Partizan'ın kitle çizgisinin sekter olduğu şeklinde bir tez savunulmamıştır.

Menşevik yazarın bu konuda böyle davranmasının bir nedeni vardır, o da, menşevikler kendi kitle kuyrukçusu çizgilerinin doğru(!) olduğunu yaymaya çalışmaktır.

8- Stuttgart olayı ile ilgili

Menşevik yazar, yazısında bu olayda bizim en korkak tavrı takındığımızı, kitle(!) işgalde faşistlerle cebelleşirken bizim 200 metre ötede —menşevik yazar yazıda biraz insaflı davranmış, çünkü o adı geçen toplantıda bizim olay sırasında korkaklığımızdan dolayı olay yerinden çok daha uzakta, yani yolun öbür tarafından, kasdettiği yer en az 300/400 metre uzaklıktadır, olayı topluca seyrettiğimizi, eylemin kritik anından sonra rezil olmamak için salonun önüne yaklaştığımızı yazmaktadır.

Ne diyelim?! Menşevik yazarımıza bu kadar çarpıtma az gelir. Nasıl olmuş da bu kadarla yetinmiş!

Bildiğim kadarıyla gerçek durum şöyledir: Bildiğim kadarıyla diyorum, çünkü eylemin hazırlık görüşmelerinde ben yoktum. Görüşmelere bizler resmen çağrılmamışız. Biz toplantı haberini alınca, bir-iki yoldaş toplantı yerine gitmiş. Tartışmalar sonucu çoğunluk işgal kararı almış. Bizim yoldaşlar ise, işgalin bugünkü şartlarda yarardan fazla zarar getireceğini, bundan dolayı da işgalden yana olmadıklarını, bildiri vs. çıkartılarak faşistlerin teşhir edilmesinin daha doğru olacağını savunmuşlar. Ve kendilerinin salon yerine gelip destekleyeceklerini ve fakat işgale katılmayacaklarını belirtmişler.

Olay günü biz Bolşevik Partizan taraftarları 17 kişilik grupla salonun birkaç metre ötesindeki kilisenin yanına geldik. Eylemi düzenlemekte olan komiteden biri, HK'lı, bizim olay yerinden uzaklaşmamızı, aksi taktirde faşistlerin uyanabileceklerini söyledi ve biz de bu emre uyduk. Salonun karşı tarafına geçtik. Yani 300-400 metre öteye. Salonu oradan gözlüyorduk. Eylemi yapacak olan grupların geçmesini beklediğimiz yerde duruyorduk. Kısa bir aralıktan sonra salonun işgal edildiğini duyduk. Ve oraya gittik. Salona 30-40 metre ötede. O sıralarda faşistlerden dışarda 10 kişi civarında adam vardı. Daha sonraları 150 kişiye yakın faşist geldi ve bizler onlarla karşı karşıya duruyorduk. Bunu menşeviklerin birkaç sempatizanı da iyi biliyor. Çünkü onlar da yanımıza geldiler ve bizim olay yerinden uzaklaşmamızı istediler. Bizler akşam saat 19.00'a kadar orada bekledik. Ortalama 8 saat. Eğer korkumuz olsaydı, hiç oraya gelmezdik. Biz eyleme doğru bulduğumuz şekilde katıldık. Ve pratik bizim haklı olduğumuzu gösterdi.

Çünkü menşevik yazarın kitle diye yutturmaya çalıştığı, birkaç devrimci ör-

gütün ve birkaç revizyonistin aktif adamları olaya katıldı. Ve bunlar 150 kişiyle 5-6 faşisti salondan çıkardılar. Batı Alman polisi olay yerine geldi, bir dizi devrimcinin gereksiz yere ismini aldı. Bu kadar devrimci arkadaşın isminin alınmasına rağmen, başta tespit edilen hedefe varılamadı. Çünkü faşolar yine 150-200 kişiyle gecelerini yaptılar. Biz bunu gördük. Bu anlamda istenen şey, yani gecenin bir bütün olarak engellenmesi mümkün olamadı. Menşevik yazar işte bu konudaki hatalarını ortaya koyup ondan ders çıkaracağına, demagojiyle, yalanla kitleyi kandırmaya, kahraman olarak görünmeye çalışıyor. O bunu halkın faşistlerle cebelleşmesi şeklinde cafcaflı laflarla süslüyor. Halbuki 5-6 faşiste 150 kişiyle saldırmak bile gülünç birşeydir. İşte bunların kahramanlığı böyledir.

Yazımı şimdilik bitirirken, menşevik oportünistlere söyleyeceğim SON SÖZ şudur:

Gerçekler çarpıtılamaz! Gerçekleri çarpıtmayı bırakınız! Çünkü öyle davranmakla revizyonizmin batağına gideceksiniz. Sahte kahramanlar olarak boy göstermeye çalışmayınız. Çünkü kahramanlığınızın sahte olduğu ispatlandığı zaman oportünizmin Sançe Panço'su olduğunuz ortaya çıkar.

İbrahim Kaypakkaya'nın beş temel belgesi Marksist-Leninisttir saçmalamasından vazgeçin.

En doğru yol, dürüstçe Marksist-Leninist klasiklerin temel yapıtlarını kendinize esas eğitim aracı olarak alın ve bizim size getirmiş olduğumuz bir dizi belgedeki eleştirileri kamuoyunda cevaplamaya çalışın. (Kasdettiğim devrimci kamuoyudur.) Yanlış görüşlerinizi özeleştiriyle düzeltin. Yoksa revizyonizmin bataklığında konaklarsınız.

Menşevik oportünistlerinin çevresindeki iyi niyetli dürüst devrimciler!

Başınıza çöreklenmiş cilalı kahramanlar, gösterdiğimiz doğru yolu izlemek istemiyorlarsa, ki büyük ihtimalle böyle yapacaklardır, onları terkedin, Bolşevik Partizan'ın saflarına katılın. Çünkü ancak bu şekilde menşevizme hizmet etmekten kurtulur, BOLŞEVİZMİN doğru yoluna girme adımını atmış olacaksınız.

ZAFER MUTLAKA BOLŞEVİZMİN VE ONU KENDİNE KILAVUZ ALAN DÜNYA KOMÜNİSTLERİNİN VE EZİLEN HALKLARIN OLACAKTIR!!!

Os.
Temmuz 85

Not: Bu yazımın menşeviklerin yayın organında ve Bolşevik Partizan'da ekteki Mü. sayı 97'deki menşevik yazarın yazısıyla birlikte yayınlanmasını istiyorum.

(Bkz. s.139 -Yayıncının notu)

"Birlik" "Birlik" diye birliğe vurulan darbe

("TÜM DEVRİMCİ, İLERİCİ GÜÇLERE ÇAĞRI" VE "ANTİ-FAŞİST BİRLEŞİK DİRENİŞ CEPHESİ PLATFORMU"NUN ELEŞTİRİSİ)

Değerli arkadaşlar,

Örgütleme Komitesi adına göndermiş olduğunuz belgeleri aldığımız sizlere daha önce bildirilmişti. Ayrıca Çağrı ve Platform temelindeki 'birlik' çağrınıza cevabımızın olumsuz olduğu; sorunu örgüt içinde tartıştıktan sonra, gerekçelerimizi ayrıntılı bir şekilde sizlere ve devrimci kamuoyuna açacağımız belirtilmişti.

Şimdi bu görevi yerine getirmeye çalışacağız.

✸

Bugün birçokları (Partizan, Halkın Kurtuluşu gibileri)* 'dimdik ayakta' olduklarını ispatlama çabası içinde iseler de, gerçek durum, istisnasız tüm devrimci örgütlerin ağır darbeler yediklerini göstermektedir.

Yenilgi dönemleri, birlik isteğinin arttığı dönemlerdir. Böyle dönemlerde; geçmişte, hareketin kabardığı dönemde, 'birlik' sözlerine burunlarını kıvırarak yaklaşanlar bile, değişik gerekçelerle (ve amaçlarla) 'birlik' kervanına ön sıralarda katılanlardan olurlar.

Şimdilik daha gerilere; "devrimci güçbirliği", "sosyalist kurultay" şiarlarının atıldığı dönemlere kadar gitmeyi bir yana bırakıyoruz. 12 Mart dönemini takibeden yıllardaki 'birlik' çalışmalarını hatırlatmakla yetinelim.

12 Mart döneminin ağır baskılarının gevşemeye başlaması; sınıf mücadelesinin yeniden yükselmeye başlaması, devrimci örgütlerde de yeni bir canlanmaya yolaçmıştı.

Elbette, dönemin durumuna göre ağır bir yenilgiye yolaçan 12 Mart hareketi, hiçbir iz bırakmadan gelip geçemezdi. Yenilginin ağırlığı; devrimci yığınlarda yenilginin sebebinin birlik olunmamasında yattığı şeklindeki düşüncelerin gelişmesine yolaçmıştı. Kitlelerde "birlik" talebi büyümüştü. Başka faktörlerin yanısıra, yığınların bu talebi de, devrimci kadrolarda "birlik" yönünde bir eğilimin doğmasında önemli bir rol oynadı.

Ağır yenilginin doğurduğu yılgınlık düşüncelerinin kolgezdiği şartlar, Aydınlık yöneticilerinin "birlik"çi görünümde ortaya çıkmak için oldukça uygun buldukları şartlar oldu. Ve "tecrübeli" TİİKP yöneticileri, çok geçmeden "proleter devrimcilerin birliği" yolunda Halkın Birliği, Halkın Yolu ve Halkın Kurtuluşu'nu çevresine toparlayabildiler. 12 Mart öncesi dönemde yan yana şu veya bu şekilde gelmeleri bile neredeyse imkânsız olan örgütler; tartışmalarında birbirlerinin kafalarına sandalye-masa geçiren örgütler; böylece "birlik" uğruna çalışmalara girmişti. Bu "çalışmalar", Aydınlık'ın, Halkın Yolu'nun neredeyse tamamını; Halkın

---

* Bkz. TKP/ML II. Konferans bildirisi; "Yaşasın 15-16 Haziran büyük işçi direnişi" başlıklı Partizan bildirisi, 1981: Halkın Kurtuluşu'nun bu konudaki tavrı için bkz. Emeğin Sesi, S.16

Birliği ve Halkın Kurtuluşu'ndan da önemli bir bölüm devrimciyi "yutmasıyla" sonuçlandı. Daha sonra Aydınlık dışındakilerin sürdürdüğü bu birlik çalışmalarının, aynı zamanda "halkın birleşik cephesi"nin kurulması uğruna çalışmalar olduğu da açıklanıyordu oportünist basında.

Önce şunu belirtelim ki, biz, emekçi kitlelerin birlik yönünde gelişen talebini-isteğini kesinlikle olumlu buluyor, destekliyoruz.

Ama kendisine komünist adını takanlar; işçi sınıfının öncülüğünü yapma iddiasında olanlar, o noktada duramazlar. Durmamalılar. Komünistler, "Kiminle birlik?", "Hangi amaçlar uğruna bir birlik?", "Ne şekilde kurulacak bir birlik?" gibi soruları sormak ve yanıtlamak zorundadırlar. Komünistler genel anlamda bir birlik yanlısı; nasıl olursa olsun bir birlik yanlısı değildirler. Tersine. Biz komünistler, yığınların "Birleşin ve gidilmek istenen yere birlikte gidelim" ("Çağrı"dan) şeklindeki talebini yaygınlaştırmakla yetinemeyiz; bu talebi getiren yığınların, "Kiminle birleşelim?", "Gidilmek istenen yer neresi olmalıdır?", "Gidilmek istenen yere nasıl gidelim?" şeklindeki sorulara cevap verebilecek şekilde eğitiminden de sorumluyuz.

Daha şimdiden bu soruları sorup, onlara cevap vermemek; devrimci kadroların ve devrimci kitlelerin, 'birlikçi' görünüm altında ortaya çıkan burjuvazinin şu ya da bu kesiminin peşinden sürüklenmesine gözyummak olurdu.

Daha şimdiden bu soruları sorup, onlara cevap vermemek; "birlik" diye diye de birliğe darbe vurulabileceğini; ihtiyacımız olan birliklerin engellenebileceğini açıklamamak olurdu.

Bu sorulara cevap vermemek; yenilgi şartlarında, daha çok, geçmişteki sapmalarının bir sonucu olarak teslimiyetçi bir ruh halinin egemen hale geldiği bir ortamdan yararlanmaya çalışan; geçmişten beri terketmediği, "gerici birlik" oluşturma amacını yürürlüğe sokmaya çalışan bazı 'eski tüfek'lerin bu amacını ortaya sermemek olurdu.

Bu sorulara cevap vermemek; geçmişteki birlik düşmanlarını açığa çıkarmamak, geçmişe sünger çekmek olurdu.

Biz komünistler, 'birlik' talebinin geldiği her yerde, bu talebin Marksizm-Leninizm biliminin ışığında tahlil edilmesi gerektiği görüşündeyiz.

"Çağrı" ve "Platform"u yayınlayan örgütler, kendilerini "işçi sınıfının öncüleri", "sosyalistler", "komünistler" olarak gören örgütlerdir.

Öyleyse, komünistlerin bu soruna nasıl yaklaşması gerektiğini açıkça ortaya koyarak başlamak, gerekli ve uygundur.

BUGÜNKÜ DURUM VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Bugünkü durum, 12 Eylül'le birlikte ortaya çıkan "köklü siyasal değişiklik"le belirlenmektedir. Nedir herkesin sözünü ettiği bu köklü siyasal değişiklik"?

12 Eylül hareketi sonucu, burjuva anlamda da olsa bir demokrasiden, faşizme geçilmemiştir. Değişiklik, demokrasi ile faşizm ara

sındaki bir değişiklik değildir. Değişen, faşizmin biçimi olmuştur. Faşizmin daha geri, üstü örtülü bir biçiminden; açık askeri bir biçimine geçilmiştir.

Cunta biçimindeki açık askeri faşist diktatörlük, ya bir devrimle yıkılacaktır; ki bugün açısından varolan durumda, hem objektif şartlar ve hem de sübjektif şartlar, böyle bir ihtimalin pratikte olmadığını gösteriyor. Ya da, faşist diktatörlük, önümüzdeki dönemde de daha değişik biçimler altında varlığını devam ettirecektir.

Varolan gelişmeler, önümüzdeki dönemde; kaba bir biçimde "demokrasi" ile maskelenmiş faşist diktatörlük biçimine geçileceğini göstermektedir.

12 Eylül hareketi, Türkiye'deki siyasal rejimin niteliğinde özünde bir değişikliğe yolaçmamıştır. Önümüzdeki dönemde "demokrasi" yönündeki muhtemel gelişme de, siyasal rejimin niteliğinde özde bir değişikliğe yolaçmayacaktır.

12 Eylül'ün bir "dönüm noktası" olması; "köklü bir siyasal değişiklik" ortaya çıkarması; egemen sınıfların ekonomik ve siyasal bunalımı açısından; işçi sınıfı ve diğer emekçi kitlelerin, öğrenci hareketlerinin durumu bakımından; siyasi iktidar mücadelesi vermek için yola çıkmış olan devrimci örgütlerin durumundaki değişiklik bakımından, vb. anlaşılmalıdır.

Gerçekten de, 12 Eylül, sayılan bu ve benzeri noktalarda, bir 'dönüm noktası'dır. 12 Eylül hareketi ile birlikte, egemen sınıflar sarsılan iktidarlarının sağlamlaştırılması yönünde önemli adımlar atmaya başlamışlardır.

12 Eylül hareketi ile birlikte, esas itibariyle kendiliğinden bir biçimde gelişen, yığınların düzen aleyhtarı mücadeleleri geri çekilmiştir.

Cunta devrimci örgütlere çok büyük darbeler vurmuştur.

Ancak, şu anki durumun uzun bir zaman böyle devam edemeyeceği, açık bir gerçektir. Cunta bugün yoğun bir faşist terör ile, kitlesel işkencelerle, yoğun bir faşist demagoji ile, dipçik ile ayakta durmaktadır. Cunta, ezilen sınıfların yaşantılarında olumlu yönde bir tek adım bile atmamıştır; atması da beklenemez. Tersine, bugün Türkiye'de çalışan kitleler en azgın sömürü; en vahşi baskı altında yaşamak durumundalar.

Türkiye'de halk kitlelerinin mücadelelerini yeniden yükseltmelerini kaçınılmaz kılan maddi koşul, olduğu gibi durmaktadır.

İşte komünistler, tüm bu olguları değerlendirmek; bunlardan hareketle, "Görev nedir?" sorusunu sormak; görevlerin içinde de, en başta, en önce sımsıkı kavranması gereken görevin ne olduğuna Marksizm-Leninizm bilimi ışığında cevap vermek zorundadırlar.

Buna cevap verirken, hiç olmazsa yakın geçmişe yeniden bakmak yararlı olacaktır.

11 Eylül tarihine dek, Türkiye'de kitlelerin kendiliğinden mücadelesi, görülmemiş boyutlara ulaşmıştı. Deyim yerindeyse, devletin çivisi yerinden oynamıştı. 12 Eylül öncesinde mücadelenin boyutlarını anlatmak için özel bir çaba gereksizdir. Devrimci mücadele ile az-çok tanışıklığı olan herkes, daha şimdiden, başta işçi sınıfımız olmak üzere devrimci yığınların kahramanca mücadelesinin eriştiği boyutları unutmuş olamaz.

12 Eylül sonrası dönemin ise içinde yaşıyoruz.

Karşı-devrimin baskısı sonucu, yığınların çok önemli bir bölümü, devrimcilerden, komünistlerden uzaklaştılar; mücadelenin boyut - ları belirgin bir biçimde çok aşağılara düştü; devrimci örgütler çok ağır darbe yediler; devrimci hareket çok ağır bir yenilgi aldı. Böyle bir noktaya nasıl ulaşıldığı sorusuna bugün herkes cevap vermek zorundadır.

"Dimdik ayaktayız" şeklindeki gerçek-dışı bilgiler verenlerin, 'Halk kitlelerinin mücadelesi önümüzdeki dönemde yükselecek, şimdiden hazırlanmalıyız' şeklindeki doğru talebi, dönüp geçmişimize bakmamızın, geçmişi değerlendirmemizin önüne engel olarak dikenlerin tutumu, sorunları geçiştirme tutumudur. Aslında bu iki şey, ortak bir anlayışın ürünüdür. Bu ortak anlayış, "nasıl oldu da bu denli ağır bir yenilgi alındı?" şeklindeki canalıcı soruya cevap vermekten kaçmak anlayışıdır. Oysa bu, gerçekten, varolan bir olgudan kaçmaktır. Ama hiçkimse bu sorudan kaçabileceğini ummasın.

Komünistlerin güçlülüğünün bir sebebi, onların varolan gerçekten kaçmalarında değil; tersine, gerçeğe tam cepheden, tam karşıdan bakabilme yeteneğini-özelliğini gösterebilmelerindedir.

Bizler de komünistler olarak, yenilginin **bu denli ağır** olmasının sebeplerini bulup çıkarmalıyız.

Yenilginin **bu denli ağır** olmasının sebebine bizim verdiğimiz cevap şudur:

Yenilgi **bu denli ağır** oldu; çünkü, ülkemizde, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramış kadrolara sahip; işçi sınıfının öncüsünü Komünizme kazanmış bir Bolşevik Partisi yoktu.

Böyle bir partinin olmaması, siyasi iktidar hedefi uğrunda halk hareketinin birleştirilememesinin; bu denli ağır bir darbe yenilmesinin en temel sebebidir. Hiç kuşkusuz, ülkemizde, böyle özelliklere sahip bir Bolşevik Partiyi daha önceden yaratabilmiş olsaydık da, bir yenilgiye uğrayabilirdik; yine darbeler yiyebilirdik. Bu mümkündü. Ayrıca, her yenilginin, değişik derecelerde önemi olan bir dizi sebebi vardır. Burada tartışılan şey, yenilginin bu denli ağır oluşunun hangi sebepten ortaya çıktığı sorunudur.

Öyleyse, en temel eksikliğin ne olduğu ortadadır. Görev, öncelikle bu en temel eksikliği gidermeye yönelmektir. Komünistlerin görevi, öncelikle, bolşevik bir partinin inşasıdır.

Örgütleme Komitesinin "Çağrı"sında, "İçinde yaşadığımız bu hazırlık döneminde, tüm eksikliklerimizi tamamlamalı, devrimin temel hazırlıklarını yapmalıyız" şeklinde yapılan çağrıya bizim verdiğimiz cevap budur.

Hiç kimse, öncelikle, tüm çalışmalarımızın merkezine Marksizm-Leninizmin ilkelerine dayanan bolşevik bir partinin inşası çalışmasını koymadan; bu en temel görevi çözmeye yönelmeden; diğer görevleri buna bağlı ele almadan; devrimin temel hazırlıklarını gerçekte yerine getiremez.

Kendisine komünist diyen hiçkimse, bugünkü şartlarda, öncelikle, bolşevik bir partiyi inşa etme görevini çözme görevini bir yana atıp; biricik görev 'cephe' kurma görevidir diyerek, bu yönde çalışmalara giremez.

Komünistlerin dışında, devrimci güçlerin cephe kurma çalışmaları olabilir. Bu durumda, komünistler, yürütülen birlik çalışmasını somut olarak proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargılar ve ona göre tavır belirlerler.

Bugünkü şartlarda, bolşevik bir parti inşa edilmeden komünistlerin önderliğinde bir cephe kurmaya çalışmak, olmayacak bir işle uğraşmaktır. Ya da işçi sınıfı adına yola çıkarak, işçi sınıfını burjuvazinin değişik kesimlerinin peşine takmaya çalışmak demektir.

GERÇEK BİR ANTİ-FAŞİST CEPHE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Daha yakın zamanlara kadar, birçok oportünist, Türkiye'de faşizmin iktidara gelişini, hükümetlerin iktidara gelişi; faşizmin yıkılmasını da hükümetlerin iktidardan düşmeleri derekesine indirgiyorlardı. Bu oportünist görüşler, faşizme karşı mücadelenin yolunu karartıyor; faşizmin iktidarının yıkılışı için gerekli görevlerin yerine getirilmesini önlüyordu.

Bu görüşler bugün bu şekliyle pek rağbette değil.

Ancak, faşizmin iktidarının nasıl yıkılacağı sorusuna verilen cevaplar, yanlış düşüncelerin halâ yaşamakta olduğunu göstermektedir.

Çok açıktır ki, Türkiye'de faşizmin yıkılışı bir devrim sorunudur.

Teorik bakımdan, faşizmin iktidarını yıkacak olan devrimin, zorunlu olarak proletarya önderliğinde olması gerekli değildir. Marksizm-Leninizm bilimi ve yaşadığımız yakın dönemin örnekleri göstermektedir ki, proletarya önderliğinde olmayan devrimlerde, faşizmin yıkılışı yönünde adımlar atılabilmektedir. Faşizm belli bir dönem için yıkılmaktadır. Ama yine somut örnekler göstermektedir ki, bu durumlar geçici olmakta, faşizm yine dirilmektedir.

Günümüzde, emperyalist dünya sistemi içinde, faşizmin olmadığı ülkelerde de, faşizm tehlikesi aktüeldir. Bunun sebebi, bütün bu ülkelerin, emperyalist dünyanın bir parçası olmasıdır. Bütün ülkeler için, faşizmin varlığına veya faşizm tehlikesine son verebilmek, onların emperyalizmin halkası olmaktan çıkmalarına bağlıdır. Emperyalist sistemden kalıcı bir biçimde kopabilmeyi, yalnızca proletarya önderliğindeki devrimler başarabilir.

Faşizmi gerçekten yıkacak olan, proletarya önderliğindeki bir devrimdir.

Faşizmin iktidarını gerçekten yıkacak ve faşizm tehlikesine gerçekten son verecek olan, proletaryanın komünist partisinin önderliğindeki bir cephedir.

Komünist partisinin önderliğinde olmayan bir cephenin, faşizmi yıkması mümkündür. Ancak, böyle bir cephenin faşizm tehlikesini bütünüyle ortadan kaldırabileceği düşünülemez.

Komünist partisi, kendi önderliğinde oluşturulmayan "cephe"lere de katılabilir. Cephe içerisinde gelişmeye; cepheyi yönlendirmeye; cephe içinde önderliği ele geçirmeye çalışır. Cephenin faşizme karşı kararlı bir mücadele yürütmesi için çalışır.

Komünist partisinin, kendi önderliğinde oluşturulmayan "cephe"lere karşı tavrı; içinde bulunulan koşulların, oluşturulan cephenin bileşiminin, cepheyi proleter devrimine yaklaşma yönünde bir araç olarak kullanıp kullanamayacağının, vb. somut bir biçimde değerlendirilmesi; proletaryanın sınıf çıkarları açısından yargılanmasıyla ortaya çıkar. Burada, proletaryanın mı diğer güçlerden devrim yolunda yararlanacağı; yoksa proletaryanın bizzat kendisinin, yararlanma adına diğer güçler tarafından mı kullanıldığı sorunu tayin edicidir.

Türkiye devrimci hareketinin bugün içinde bulunduğu şartlarda, Bolşevik-Komünist Partisinin önderliğinde bir cephe oluşturabilme şartları yoktur.

Yine **bugünkü şartlarda**, komünistlerin önünde, kendi önderlikle - rinde oluşturulmayan bir cepheye katılma sorunu da sözkonusu değildir.

Bugünkü şartlarda, komünistler, faşizme karşı, iki biçimdeki cep he oluşturma mücadelesinin merkezine de, öncelikle bolşevik bir partinin inşası görevini koymak zorundadırlar.

Komünistler için, bu yaklaşımın dışında bir 'anti-faşist cephe'; içinde komünistlerin bulunmadığı; kendisini komünist olarak tanı tan çeşitli burjuva ve küçük-burjuva güçlerin bir cephesi olabilir.

GERÇEK BİR ANTİ-EMPERYALİST CEPHE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Gerçek bir anti-faşist cephe, aynı zamanda emperyalizme karşı da tutarlı bir mücadele cephesi olmak zorundadır. Her türden ve her büyüklükteki emperyalizme karşı çıkan bir cephe olmalıdır.

Bugün dünya yüzünde yalnızca Amerikan emperyalizmi ve Batı Avrupa'daki emperyalist devletler yoktur. Rus sosyal emperyalistleri de, en büyük emperyalist güçlerden birisidir. Rus sosyal emperya lizmi, bugün dünya pazarlarının bir bölümünü sömürü zinciri için de tutmakta; yeni pazarlar ele geçirmeye çalışmakta; dünyada yeni bir emperyalist savaşın başta gelen kışkırtıcılarından biri olarak, emperyalist bir savaşa hazırlanmaktadır.

Bu öylesine somut bir gerçektir ki, örneğin Devrimci Yol, "sosya list" Sovyetler Birliği'nin Orta-Doğu'da Amerikan emperyalizmi ile hegemonya çatışması içinde olduğunu söylemek zorunda kalmıştır. Devrimci Yol, varolan, görünen bir gerçeğe gözünü kapayamadığı için, sosyalist bir ülkenin de emperyalist devletlerle hege monya mücadelesi verebileceğini savunma durumuna düşmüştür. Tüm bu saçmalıklar, Sovyetler Birliği'nin emperyalist karakterinin kabul edilmemesi yüzündendir.

Hangi sebeple ve hangi niyetle olursa olsun, diğer emperyalist güçlerin yanında Rus sosyal emperyalizmini de hedef almayan bir cephe, gerçek, tutarlı bir anti-emperyalist cephe olamaz.

Bugünkü şartlarda, Rus sosyal emperyalizmine de açık tavır almayan bir cepheye, kendisine komünist diyenlerin katılması beklene mez.

Öte yandan, bu konu ile bağıntılı bir diğer sorun, milli meselede takınılacak tavrın diğer yönüdür.

Bu, bağımlı uluslara; sömürgelere ve milli azınlıklara karşı, an ti-faşist bir cephe içinde de komünistlerin nasıl yaklaşması gerektiği sorunudur.

Anti-faşist bir cephe, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hak kını kayıtsız-şartsız tanımak, savunmak zorundadır. Komünistler bundan; her ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını; milliyet - ler arasında tam hak eşitliğini; her türden ulusal baskının son bulmasını anlarlar.

Türkiye'de bu; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının tanınması; Ermeniler ve Araplar gibi azınlık milliyetlerin tam hak eşitliğinin kabul edilmesi demektir.

Bütün bu amaçların gerçekten gerçekleşebilmesinin yolu; her türlü ulusal ayrıcalığın ardındaki destek durumunda olan emperyalizme; her türden emperyalizme karşı savaşmaktan geçer.

Çağımızda milli meselenin çözümü, emperyalizme karşı genel mücadeleye bağlı bir sorun haline gelmiştir.

Lenin ve Stalin bu gerçeği açıkça ortaya koyarlar.

Durum böyle olunca, bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı da açıkça tavır almayan bir cepheye katılmak demek; işçi sınıfını ve emekçi kitleleri Rus sosyal emperyalizmine karşı silahsızlandırmak; ülkemizi devrim sonrası Rus sosyal emperyalizminin sömürü ağına düşürmeye çalışmak; gerçekte milli meselenin iki yönündeki sorunları da çözmemek demektir.

OPORTÜNİZMLE MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Lenin, oportünizme karşı mücadele edilmeden, emperyalizme karşı tutarlı bir mücadelenin yürütülemiyeceğini söyler. "Emperyalizm" adlı eserinde şöyle der:

"Emperyalizme karşı mücadele; eğer bu mücadele oportünizme karşı mücadele ile kopmaz bir şekilde birleştirilmezse; içi boş, sahtekârca bir laftır." (Lenin, TE, Alm., c.12, s.307)

Gerçekten de, oportünizme karşı mücadele ile bağıntı içinde ele alınmayan bir anti-emperyalist mücadelenin, tutarlı bir mücadele olmayacağı açıktır. Çünkü, oportünistler, Marksizm-Leninizm bilimine ters olan görüşleriyle, proletaryanın sınıf mücadelesini — onun sınıfsal kurtuluşunu sağlayacak doğrultuda— yönlendiremezler; tersine, onun bu mücadelesini burjuvazinin düzeni sınırları içinde tutmaya çalışırlar. Bu yüzden, komünistler, her imkândan yararlanarak, oportünizmle mücadele ederler. Bu yüzden, komünistler, Komünizmin propagandasını yapabilmek; oportünizmi-revizyonizmi teşhir edebilmek için, herhangi bir eylem için yan yana gelen örgütlerin ajitasyon ve propagandada özgürlük ilkesini savunurlar.

Şu anda ortalıkta kendisine komünist ismini veren onlarca grup, örgüt, parti bulunmaktadır. Herkes kabul eder ki, bunların hepsinin aynı zamanda bu isme lâyık olmaları mümkün değildir. Ama bu örgütler yine de kendilerinin Marksist-Leninist olduklarını ileri sürmekte; Marksizm-Leninizm adına hareket etmektedirler.

Öte yandan, komünistler, öncelikle yığınların bilincine güvenmeli; onlara bilimsel sosyalizmin ideolojisini, Marksizm-Leninizmi taşımalıdırlar. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi yığınları Marksizm-Leninizm temelinde kazanmalıdırlar.

Durum böyle olunca, görev kendiliğinden ortaya çıkmaktadır:

Kendine Marksist-Leninist diyen her kişi veya grup, ajitasyon-propaganda özgürlüğünü kabul etmeli; bizzat birleşik eylemler içinde, somut pratik içinde, böyle bir imkândan da yararlanarak, Marksist-Leninist gördüğü görüşleri devrimci kitleye iletmeye çalışmalıdır. Marksist-Leninist olmadığını düşündüğü örgütlerin sahte komünistliğini teşhir etmeli; devrimci kitlelerin eylem içinde de, gerçek komünistler ile sahteleri arasında bir seçim yapabilme imkânını elde etmeleri için çalışmalıdır.

Bugünkü dönemde, devrimci örgütler arasında ideolojik-politik mücadele ile Marksizm-Leninizmin başarı kazanmasını düşünen; kendisinin gerçekten komünist olduğuna inanan her örgütün yapması gereken budur.

Örneğin biz, eylem birlikleri içinde bile ajitasyon-propaganda özgürlüğünü savunurken, tam da bu düşüncelerle, bu amaçlarla hareket ediyoruz. İdeolojisine güvenen her siyaset de böyle yapmalıdır derken, bunlardan hareket ediyoruz.

Bugünkü dönemde, proletaryanın sınıf çıkarını; Marksizm-Leninizm in ideolojik başarısını savunanlar, böyle bir özgürlükten yana - dırlar.

Sorun, proletaryanın sınıf çıkarlarıdır.

Bugün böyle bir özgürlüğü savunan komünistlerin; proletarya diktatörlüğünün kurulmasından sonra böyle bir özgürlüğü esas itibariyle kendilerine ait olarak savunmaları arasında bir "çelişme" yoktur; tersine, her şartta proletaryanın sınıf çıkarlarını sa - vunma temel politikası ile bir uyum sözkonusudur.

Komünistlerin, ajitasyon-propaganda özgürlüğü sorununa bu şekilde yaklaştıklarının örnekleri vardır.

Örneğin Lenin, İngiltere'de 'sol' komünistleri eleştirip, onla - rın "İşçi Partisi" ile, seçimlere ilişkin bir çeşit eylem birliği yapmaları gerektiği sorununu tartıştığı bağıntıda, ajitasyon-propaganda özgürlüğü hakkında şunları söyler:

"... Komünist Partisi, Henderson ile Snowden'e bir 'uzlaşma', bir seçim anlaşması önerir. Lloyd George ve muhafazakârlar koalisyonuna karşı birlikte yürürüz; parlamentodaki milletvekil - lerini, işçilerin, İşçi Partisine olsun, Komünistlere olsun verdikleri oylarla orantılı olarak paylaşırız (genel seçimlerdeki oy değil, özel bir oylamada). Biz, **tam** (a.ç.L) bir propaganda, ajitasyon ve siyasal eylem **özgürlüğünü** (a.ç.L) koruruz. **Bu sonuncu koşul olmadan, besbelli ki, blok da kurulamaz, çünkü siyasal eylem özgürlüğünü elde etmeden uzlaşmaya varmak ihanet olur**; İngiliz komünistleri, tıpkı (1903'ten 1917'ye kadar **on - beş yıl boyunca**) (a.ç.L) **Rus bolşeviklerinin**, Rus Henderson ve Snowdenlerine karşı, yani **menşeviklere karşı eleştiri hakkını korudukları gibi, İngiliz komünistleri de kendi Henderson ve Snowdenlerini suçlayabilme yolunda tam özgürlüğe mutlak olarak sahip bulunmalıdırlar.**" (a.b.ç.)
(V.I.Lenin,"'Sol' komünizm, bir çocukluk hastalığı", s.96, Sol Yayınları)

Durum böyle olunca, devrimci örgütlerin arasındaki görüş ayrılıklarının üzerini örtmek; sanki aralarında bir görüşbirliği varmış havasını vermek; sağlam bir birlik varmış gibi göstermek, belki kısa zamanda taraftarlar ve kitleler arasında moral bakımından olumlu bir etki yapacaktır. Ama uzun vade açısından, bu, kesinlikle ağır zararlar verecek olan bir uygulamadır.

Görüş ayrılıklarının üzerinin örtülmesi ile, bir konuda, gerçek komünistlerle, kendisine komünist adı takanların düşünceleri arasındaki farklılığın kitleler tarafından görülmesi engellenmiş olacak; kitlelerin Komünizmin ideolojisi temelinde eğitimi yapılmamış olacak; şu veya bu nedenle ortaya çıkacak bir bölünme durumunda, ayrılmanın gerçek sebeplerinin neler olduğu konusunda kitleler eğitilmemiş olacaktır.

Bu sebeplerden, komünistler, propaganda özgürlüğünün olmadığı bir cephe içinde yer almazlar.

Böyle bir şeyi yapmak demek, cephe içinde, komünistler ile komünist olmayanlar arasında ayrım yapabilme imkânını komünistlere tanımayan bir birlik içinde yer almak; proletarya adına, onu burjuvazinin bir aleti durumuna düşürmek, buna çalışmak demektir.

ANTİ-FAŞİST CEPHENİN AMAÇLARI VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Anti-faşist bir cephede, faşizme karşı olan, emperyalizme karşı olan sınıflar ve onların temsilcileri birleşirler.

Komünist partisi ile, komünist olmayan anti-faşist güçler birara ya gelirler. Ortak amaç, faşizmin yıkılmasıdır.

Onun ötesinde, amaçlar ayrılır. Cephe içindeki burjuvazinin amacı, devrim için birleşen yığınları peşine takarak, bir burjuva toplumu-devleti kurmaktır. Cephe içinde komünist partisinin amacı ise, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyeleri ile uyum içinde hareket ederek, komünist bir toplumu (sosyalizm onun bir alt seviyesidir) yaratmaktır.

Burjuvazi ile yapılan anlaşma çalışmaları içinde, belirli uzlaşmalara varmak, belirli tavizlerde bulunmak mümkündür.

Ancak, komünistlerin gerçek amaçlarını ortaya koymamaları; gerçek düşüncelerini gizlemeleri mümkün değildir.

İşçi sınıfı adına yola çıkan, kendisine komünist sıfatını takanların, komünistlerin gerçek amacını ortaya koymamaları; burjuvaziye yaltaklanma, sözde burjuvaziyi aldatma boş çabasıdır. Yığınların ideolojik olarak burjuvaziye peşkeş çekilmesidir.

CUNTAYA KARŞI MÜCADELE VE KOMÜNİSTLERİN GÖREVİ

Bugün Türkiye'de faşizm, askeri faşist cunta biçimi ile hakimiyetini sürdürmektedir.

Faşizme karşı olan tüm güçlerin, cuntaya karşı mücadele etmeleri bir görevdir.

Bugün cuntaya karşı, gerçek anti-faşistler, sözde anti-faşistler, kararsızlar, değişik seviye ve biçimlerde mücadele etmekte; mücadele ettiklerini söylemektedirler. İçinde bulunduğumuz şu anda, cuntaya karşı mücadelede komünistleri diğerlerinden ayıran temel kıstas, cuntaya karşı 'en fazla' mücadele etme kıstası değildir. Şu andaki temel kıstas, daha şimdiden, cuntaya karşı mücadelesinin merkezine, cuntadan sonra (muhtemelen) gelecek 'demokrasi'nin faşizm olduğu gerçeğinin propagandasının konup konmadığı, bunun anlamı doğrultusunda çalışıp çalışılmadığıdır.

Daha şimdiden, "üç aylık revir tutuklusu kahramanlar", önümüzdeki dönemin yatırımları içindedirler. Özgürlük ve demokrasi bülbülleri kesilmişlerdir. Daha şimdiden, komünistler, kendilerini her türden sahte anti-faşistlerden ve komünist olmayan anti-faşistlerden kalın çizgilerle ayırmaz; cuntaya karşı mücadelenin merkezine, gelecek "demokrasi"nin faşizm olduğu gerçeğinin propagandasını koymaz ve bu tespit doğrultusunda çalışmazsa, yarın çok gecikmiş olacaktır.

Şu andaki durumda, gerek örgütlülüğü bakımından, gerekse kitlelerin burjuva düşüncelerin önemli ölçüde etkisi altında olması bakımından; mukayese edilemeyecek imkânlara sahip olmaları bakımından, vb.; komünistler burjuvazi ile boyölçüşebilecek durumda değildir. Komünistlerin, burjuvazi ile ayrım çizgisini yarın çekmeye kalkışmaları, burjuvazinin emekçi kitleleri peşinden alıp götürmesi ile sonuçlanacaktır.

Ayrıca, devrimci kadroları burjuvazinin etkisinden kurtarabilmenin; devrimciler arasında yaygınlaşmaya başlayan, "cunta gitsin de, nasıl giderse gitsin" düşüncesinin etkisinden kurtarabilmenin, komünistlerin görevi olduğu açıktır.

Cuntaya karşı mücadelenin bir diğer yönü, cuntaya karşı mücadelenin, her türden emperyalizme karşı mücadele olması gerektiği gerçeğidir.

Cuntaya karşı mücadele, diğer emperyalistlere olduğu gibi, Rus sosyal emperyalizmine karşı da mücadele olmak zorundadır.

Cuntaya karşı mücadele, diğer emperyalistlerin uşaklarına ve uzantılarına karşı olduğu gibi, Rus sosyal emperyalizminin uşaklarına ve uzantılarına karşı da mücadele olmak zorundadır.

Bugün sorunu açık bir biçimde bu şekilde ortaya koymayanlar; gerçekte, cuntaya karşı mücadele adına; emperyalist güçler ve uşakları arasındaki çelişmelerden yararlanma adına; emperyalistlerin ve uşaklarının bir bölümünün değirmenine su taşımak zorunda kalacaklardır.

Komünistlerin böyle bir duruma düşmekten titizlikle kaçınacakları, açık bir gerçektir.

✸

Değerli arkadaşlar,

"Çağrı" ve "Platform"u, şimdi somut olarak incelemeye çalışacağız. Bunu yaparken de, doğal olarak, başta komünistler açısından koyduğumuz kıstasları temel alacağız. Yanlış bulduğumuz **en önemli** konuları açıklamaya çalışacağız.

✸

o Bugün komünistlerin en temel görevi açısından:

"Örgütleme Komitesi" içinde yer alan dört örgütten hiçbirisi, bugün komünistlerin dikkatlerinin ve çalışmalarının tümünün merkezinde bolşevik bir partinin inşası olması gerektiğinden yola çıkmıyorlar. Oysa, Örgütleme Komitesi içinde yer alan hiçbir örgüt, kendisinin bolşevik bir parti olduğu iddiasını ileri sürebilecek durumda değildir.

Örneğin Devrimci Yol, bırakalım bir bolşevik partiyi, kendisini parti olarak bile görmemektedir; geçtiğimiz yıllarda, partilerini diremiş komiteleri çalışmasına bağlı olarak yaratacakları görüşünde olduklarını belirten; "Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışının evrenselleştirilmesi"ni "diyalektiğe aykırı" bulan bir örgüttür. Devrimci Yol için, Bolşevik Parti öğretisi evrensel değildir; soruna 'somut' ve 'diyalektik' bir şekilde(!) yaklaşmak gereklidir *.

---

* 1977 yılında yayınlanan Devrimci Yol Bildirge'sinde şöyle deniyordu:
"Devrimci parti anlayışına somut koşulların; ülkenin tarihi-iktisadi-siyasi koşullarının ve sınıf ilişkilerinin doğru bir analizinden ulaşılabilir. Belirli tarihi şartlarda sınıf mücadelesinin nesnel koşulları devrim, çalışma tarzı ve örgüt anlayışını koşullandırır, belirler.
Bu bakımdan her tarihi dönem için farklı iktisadi-siyasi yapılardaki tüm ülkelerde geçerli bir parti modeli, **biçimi** yoktur. Örgüt biçimi, çalışma tarzo ve devrim biçimine zorunlu olarak bağlıdır.

Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi ise Marksizm—Leninizm biliminden uzak; herhangi bir biçimde önlerine bolşevik parti inşa görevini koymamış olan partilerdir. Bunlar kendilerini açıkça Leninist ilan etmezler; bunlar yıllardır legal faaliyetlerini, 'anayasanın demokratik yorumu'na dayanarak sürdürürler; bunlar, 'Kemalist devrimcilik' rolünü hayli başarılı oynamışlardır; bunlar Mendereş'i, 'ikinci Kuva-i Milliyeciliğimizin önderi' diye alkışlamanın utanç verici damgasını alınlarında taşımaktadırlar; bunlar hakim Türk ulusunun şövenizmini en ince kılıklar altında sürdürmekte uzmanlaşmışlardır; bunlar, yılların iyice kokuttuğu-çürüttüğü bir bünyeye sahiptir. Bir anlamda, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi gibi partiler,Türkiye'nin Kadetleri (Anayasacı Demokratlar) olma yolunda yürüyen partilerdir.

Bu tür örgütler, bu özelliklerinden dolayı, sınıf mücadelesinin ilk canlanmasıyla birlikte, hareketin gerisinde kalır, ezilir, unutulurlar. Onların canlı kalan yanları, ideolojileridir. Ve bu ideolojileri, her uygun fırsatta, yeni bir cila ve etiketle yeniden piyasaya sürülür. Anlaşılacağı gibi, bunlar için uygun an,hareketin bastırıldığı, gericiliğin azdığı, ideolojide sağa kaymanın kitlevî bir karakter kazandığı dönemlerdir.

"Mihrici Dev-Güç" anlayışı ("sınıflararası bir ittifak olan devrimci güç birliği", (Aydınlık Sosyalist Dergi, S.7, s.18)), "Sosyalist Kurultay" (kendisine sosyalist diyenleri birleştirecek bir kurultay); "proleter devrimcilerin birliği" ('proleter devrimci' olarak değerlendirilenlerin arasındaki birlik) şiarlarında daima yaşamıştır. Bugünün uygun koşullarında, bu anlayış, "birleşik direniş cephesi" olarak tanıtılmaya çalışılmaktadır.

Bunlar, "uygun an"larda, yeniden "işçi sınıfı" adına piyasaya çıkmaya yeltenirler. Ama bunların işçi sınıfının öncü örgütü olmadıkları kesindir.

PKK'nın da Kürdistan işçi sınıfının öncü örgütü olmadığını tespit etmeliyiz. PKK, Rus sosyal emperyalist bloku ile açıkça dayanışma içinde olacağını söyleyen; Kruşçev modern revizyonizmine karşı açıkça tavır almayan; kendisine komünist diyen güçlerin dünya yüzündeki kutuplaşmalarının ideolojik köklerini tahlil etmeyen; kendisine "komünist" diyenlerin böyle bir görevi olduğunu tespit etmeyen; milliyetçi karakterde bir örgüttür. Önüne, Marksizm-Leninizmin öğrettiği biçimde, bolşevik parti inşası görevini koymamıştır.

Lenin, Stalin yoldaşlar ve onların partilerinin deneyi ise, bize, komünistlerin görevinin, bugün bizim açımızdan, Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayan kadrolara sahip; işçi sınıfının öncülerini kazanmaya yönelen; bugün parti inşası çalışmasında, teorik çalışma halkasını esas halka olarak alan; dışarda ise propaganda faaliyetini esas alan bir bolşevik partinin inşasına çalışmak gerektiğini öğretmektedir. Bolşevik bir parti inşa etmeye yönelik çalışmalar, tüm çalışmaların içinde öncelikle ele alınmadan; komünistlerin hiçbir şekilde tarihsel görevlerini yerine getiremeyecekleri, Leninizmin bir aksiyomudur.

(22. sayfadaki dipnotun devamıdır.)

Genellikle Bolşevik Partisinin örgütlenme anlayışı evrenselleştirilir ve klasik bir parti tipi olarak kabul edilir. Bu anlayış, sorunu diyalektiğe aykırı bir biçimde ele alıştan kaynaklanmaktadır. Somut koşulların Marksist bir tahlili yapılmaksızın ve doğru bir mücadele ve devrim anlayışını ortaya çıkarmaksızın, parti biçimine ilişkin sorunları çözmek ve proletarya partisinin yaratılması mücadelesini başarıya ulaştırmak olanaksızdır." (Devrimci Yol Bildirge, s.30)

Lenin bu görüşünü "'Sol' komünizm" adlı eserinde ortaya koymuş - tur.

Stalin, Lenin'in bu eserindeki görüşüne de dayanarak, durumu şöy le açıklar:

"Partimizin gelişmesinde üç dönem vardır.

Birinci dönem, biçimlenme dönemi, Partinin **oluşturulması** döne- midir. ... Bu dönemde Partinin dikkati ve kaygısının merkezin- de, Partinin kendisi, varlığı ve varlığının korunması vardır. Bu dönemde Parti, kendi kendine yeten bir güç olarak görülmek- tedir.

.....

Bu dönemde Rusya'da komünizmin temel görevi, en iyi, en aktif ve proletarya davasına en bağlı işçi sınıfı güçlerini Partiye kazanmak, proletarya partisini biçimlendirmek ve ayağa kaldır- maktır. Lenin yoldaş, bu görevi şöyle formüle eder: 'Proletar- yanın öncüsünü Komünizm için kazanmak' (Bkz. 'Sol radikalizm'" (J. Stalin, Strateji ve taktik, s.84-85) (Altı metinde çizili)

Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlere göre, Marksizm-Le - ninizmin 'yalnızca Rusya ile sınırlı olmayan' (Bkz. Lenin, "'Sol' komünizm", s.107) Bolşevik Parti ile ilgili bu öğretisinin uygu- lanması, dönemin **esas** görevi değildir. Onlara göre:

("Gündemde olan **tek** şey, birleşik bir direniş cephesi yaratmak- tır." ("Çağrı") (abç)

Örgütleme Komitesindekiler için gündemdeki 'tek' görev, cephe ya- ratmaktır. Örgütleme Komitesindekiler, önlerine, 'cephe' dışında bir başka görev bile koymuyorlar. Örgütleme Komitesindekiler, or- tak belgelerinde 'Bolşevik Parti inşası' görevinden söz bile et- miyorlar.

✸ Anti-faşist bir cephe Komünist Partisinin önderlik etmesi açısından:

Anti-faşist bir cephenin kalıcı zaferinin garantileyicisi, onun Komünist Partisi önderliğinde bir cephe olmasıdır.

Ama Örgütleme Komitesi'nin yayınladığı "Çağrı" ve "Platform", hiç bir şekilde, oluşturulması önerilen cepheye komünistlerin önder- lik etmesi gibi bir talepte bulunmamaktadır. Onların önlerine koydukları **'tek'** görev, bir cephe oluşturma görevi; devrimin na- sıl gerçekleştirileceği konusunda önerdikleri **"en kısa, en doğru biricik yol"** ise, "cephe yaratmak"tır ("Platform").

Bunlar, bırakalım anti-faşist bir cepheye Komünist Partisinin ön- derlik etmesini; Komünist Partinin bu cephe içinde yer alması ge- rektiğini bile söylememektedirler. Cepheyi, komünistlerin dışın- da irili-ufaklı tüm grupların yan yana geldiği bir birlik türü olarak göstermektedirler. İçerisinde komünistlerin yer almadığı, çeşitli anti-faşist güçlerin yan yana gelerek bir blok oluştur - maları mümkündür. Ancak bu, kelimenin gerçek anlamında bir anti- faşist cephe değildir.

Ayrıca, anti-faşist burjuvazi ile ittifak çalışmaları içinde, Ko- münist Partisi, cephenin platformu içerisine "Komünist Partisi - nin önderliği" gibi ifadeleri geçirtemeyebilir. Bu da mümkündür.

"Çağrı" ve "Platform"u yayınlayan güçler arasında, Komünist Par- tisi niteliğinde bir güç yoktur. Her birisi kendisine komünist diyen; şu anda devrimci konumda olan çeşitli burjuva örgütleri

vardır. Bu ise durumu daha da ilginç yapmaktadır: Herkes kendine komünist demekte; ama platformda "komünist" sözcüğü; "komünist - lerin önderliği" gibi bir ifade geçmemektedir.

✸ Bir bütün olarak emperyalizme karşı olma açısından:

Gerçek bir anti-faşist cephe yaratmak isteyenler, her türden emperyalizme gerçekten karşı olmalıdırlar.

Bugün komünistler, Rus sosyal emperyalizmine de açıkça karşı çıkmayan bir cephe içinde yer alamazlar.

Ama Örgütleme Komitesi içinde yer alan güçlerin hepsi; bugünkü Sovyetler Birliği'ni sosyal emperyalist bir devlet görmeme; sosyalist bir ülke olarak görme noktasında birleşmektedirler. Ama ne birini, ne de diğerini, Örgütleme Komitesi'nin belgelerinde **açıkça** söylememektedirler. "Platform"da şöyle demektedirler:

> "Öte yandan uluslararası planda sosyalist, ulusal kurtuluşçu güçlerle zorunlu olan devrimin dış bağlantıları gerçekleştirilememiş, devrimci hareketler kendi dar sınırları içinde kapalı kalmışlardır." (s.3)

Gerçek bir anti-faşist cephe, uluslararası planda sosyalist "güçlerle" dostluk ve işbirliği yapacağını belirtir; "sosyalist güçler" dediği her kimse, bunu açıkça ortaya koyar. Eğer gerçekte kapitalist, ama sözde sosyalist olan birçok ülke ortaya çıkmamış olsaydı, belki böyle açık bir ifadeye gerek kalmayabilirdi.

Ama örneğin, bugünkü Çin Halk Cumhuriyeti "sosyalist" midir?

Örneğin, Sovyetler Birliği ve onun güdümündeki ülkeler sosyalist midir?

Bloklar dışında olduğunu söyleyen Yugoslavya mıdır bu "sosyalist güç"?

Bir süre açık bir tavır takınmayan, fakat gelişme içinde Rus sosyal emperyalizmine yanaşan Vietnam mı; yoksa Rus sosyal emperyalizminin "paralı askerleri" görevini üstlenen Küba mıdır kastedilen "güçler"?

Hem SBKP kongrelerine, hem Arnavutluk kongrelerine ve hem de ÇKP kongrelerine temsilci gönderen; deyim yerindeyse "her düğünde oynayan" Kore mi kastedilmektedir?

Ya da "sosyalist güç"ten anlaşılan; bütün bu iktidar partileri - nin bulunduğu ülkelerin dışındaki; kendisine "sosyalist", "komünist" isimleri takan çeşitli partiler midir? Eğer öyle ise, bunlar hangi partilerdir? Kimdir bu "sosyalist, ulusal kurtuluşçu güçler"?

İçinde bulunduğumuz son derece karışık siyasal durumda, bunların açık isimlerini vermeyen bir "cephe platformu", gerçek işlevini yerine getiremez.

Bugün dünyada, kendisine sosyalist ismi yakıştıran, ama gerçekte değişik türde-biçimde bir burjuva diktatörlüğünden başka birşey olmayan onlarca devletin varolduğu bir durumda; modern revizyonizmin tahribatı sonucu dünya Marksist-Leninist hareketinin gücünü geçici olarak yitirdiği; modern revizyonizmin hakim olduğu; kendine "komünist", "sosyalist" diyen birçok partinin, gerçekte burjuva partileri olduğu bir ortamda; kendisine komünist sıfatı takanlar, kimin ne olduğunu açık bir şekilde isim vererek ortaya koymak zorundadırlar.

Bugün dünyada bir tek, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne sosyalist denebilme imkânı vardır. Ancak, bugün komünistler bunu söylerken bile çok dikkatli davranmaktadırlar. Çünkü Arnavutluk Emek Partisi, iktidar partisi olarak, yozlaşma yönünde hızla ilerleyen bir partidir. Onun yozlaşması, proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkmasına; proletarya diktatörlüğünün ortadan kalkması ise, o ülkede sosyalizmden bahsedilme imkânının ortadan kalkmasına yolaçacaktır.

"Platform" ve "Çağrı"nın bu konudaki tutarsız tutumu, tesadüf ya da ifade bozukluğu ile açıklanamaz. Esas sorun, Örgütleme Komitesi içindeki örgütlerin, Sovyetler Birliği hakkındaki düşünceleridir. Düne kadar, görülmemesi mümkün olmayan bazı olgulardan yola çıkarak, bu örgütlerin hemen hepsi, Sovyetler Birliği'ndeki "revizyonizm"den; revizyonist hatalardan bahsediyorlardı. (Mahir Çayan, daha 1972'lerde "modern revizyonizm"den bahsetmektedir; kapitalizmin restore edilmesinin mümkün olduğundan bahsetmektedir*. THKP/C kökenli örgütler (Devrimci Halkın Yolu dışında) bu noktadan bir adım ileri gitmedikleri gibi, tersine daha geri pozisyonlara gitmişlerdir.

Şimdi ise bazıları, onu, kelimenin gerçek anlamında sosyalist anavatan görmeye başlamışlardır. Örneğin PKK, Konferans bildirisinde şöyle demektedir:

> "Dış ittifakların temelinde, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist sistemin yer aldığını, ileri kapitalist ülkeler - deki proletarya hareketi ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin bu ittifakları tamamladığını belirten Konferans, ..."

Görüldüğü gibi, gerçekte, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, **tutarlı** anti-emperyalist örgütler değildir. "Sosyalist yardımlaşma" adına; "ulusal kurtuluşçu güçlerin yardımları" adına; bir devrim gerçekleştiğinde, ülke bağımsızlığının son bulması demek olan, Rus sosyal emperyalizmi ile bağımlılık ilişkilerine girebilecek; böyle somut bir tehlikeyi temsil eden örgütler durumundadırlar.

Devrimci Yol, PKK, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisinin yayınladığı "Çağrı" ve "Platform", tutarlı bir anti-emperyalist cephenin siyasal belgeleri değildir.

✸ Oportünizme karşı mücadele açısından:

Konünistler kendi elleriyle kendi ajitasyon-propaganda özgürlüklerine zincir vurmazlar. Buna zincir vurmak demek, belirli bir birlik ilişkisi içine girdiğin örgütün yanlış görüşlerini eleştirememek; Marksist-Leninist görüşleri kitlelere ulaştıramamak ; kitleleri Marksist-Leninist görüşler etrafına toplamak için imkânlardan faydalanamamak demektir. Her türden burjuva-oportünist -revizyonist görüşlerin yayılmasına gözyummak demektir.

Komünistler, bırakalım burjuvaziyle bir cephe içinde burjuva düşüncelerine karşı kendi ajitasyon özgürlüklerini engellemeyi;kendi aralarında bile propaganda özgürlüğünü, oportünizme karşı mücadele etme özgürlüğünü sınırlandırmamışlardır.

Örneğin, Komünist Enternasyonal'in tarihi, komünistlerin ve komünist partilerinin kendi aralarındaki açık ideolojik mücadelenin tarihidir aynı zamanda.

---

* Bkz. Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s.134-136

Örneğin, Bolşevik Partisinin tarihi, önemli ideolojik-siyasi konularda açık ideolojik mücadelenin tarihidir aynı zamanda.

"Çağrı"da ise; "... oluşturulan siyasal platform, **imza atanlar için bağlayıcıdır**" (abç) denmekte, ama öte yandan bu örgütler arasında varolan son derece **önemli** fikir ayrılıklarının varlığı belirtilmemektedir. Açık ideolojik mücadele yürütülmesi görevinden; ajitasyon ve propagandada özgürlüğün varlığından bahsedilmemektedir. Böyle bir yaklaşım, uygulamada, görüş ayrılıklarının üzerini örtmeye çalışma; gizlemeye çalışma; görüş ayrılığı yokmuş gibi davranma şeklinde kendisini gösterecektir.

Oportünizme karşı komünistlerin kararlı bir mücadele yürütebilmeleri için, görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi değil; görüş ayrılıklarının neler olduğunun açıkça ortaya konması; ya da hiç olmazsa görüş ayrılıklarının varolduğunun açıkça belirtilmesi;birleşilen noktaların neler olduğunun ortaya konması gereklidir.

Komünistler, dışlarındaki örgütlerle ilişkilerinde bu talepleri öne sürerler.

Bundan 11 yıl önce, Mihri Belli ile ayrılığı sırasında, M. Çayan da bu talebi dile getirerek şöyle diyordu:

> "... görüş ayrılıkları karşısındaki devrimci tutum, bazı arkadaşların yaptığı gibi, bu ayrılıkları örtbas etmek değil, üstüne üstüne gitmedir.
> Biz daima ikinci yolu tercih ettik. Sahte birlik çağrılarına karşı koyarak, varolan ideolojik farklılıkların üstüne üstüne gittik. ...
> ... Çünkü birlikçi tutum, ilkelerde uzlaşmak değildir."
> (Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s.154-155)

Mahir Çayan'ın görüşlerini savunduğunu söyleyen Devrimci Yol, 'eski tüfek' hakkında 11 yıl önce söylenmiş bu doğru sözleri 'unutmuş'tur.

Kendilerini "komünist", "sosyalist" olarak gören Örgütleme Komitesi içindeki örgütler, varoluşlarının siyasi gerekçelerini bile bir tarafa atacak derecede bir uzlaşma içine girmişlerdir. "Cephe platformu" adına, ilkesiz bir uzlaşma belgesi çıkarmışlardır ortaya.

Örneğin, PKK'nın varlığının "siyasal gerekçesi", ya da teorik temeli, Kürdistan'ın sömürge olması; Kürt milliyetine ait sınıfların, Kürt işçi ve köylülerinin, Türkiye'deki diğer emekçi halklardan ayrı örgütlenmesi; öncelikle "ulusal kurtuluş devriminin gerçekleşmesi" gibi tezlerdir. (Burada, her sömürge ülkenin halkının mutlaka ayrı olarak örgütlenmesi gerektiği şeklinde bir kuralın Marksizm-Leninizmde bulunmadığını hatırlatmakla yetinelim.) PKK'nın geçmişte savunduğu görüşlere göre, PKK'nın "Türk solu"na ait örgütlerle "ortak bir cephe" içinde yer alması olmaz bir şeydir; ama gördüğümüz gibi, "Platform" ve "Çağrı", olmaz olan bir şeyi olabilir hale getirmiştir. Buna ödenen bedel, ilk anda göze çarptığı gibi, PKK'nın varlık sebebinin siyasi gerekçelerini büyük ölçüde bir tarafa atması şeklindeki bir bedeldir.

Öte taraftan, Komünistler için özeleştiri de oportünizme karşı mücadelenin bir unsurudur.

Soruna bu açıdan yaklaştığımızda, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlerin tavırlarının, komünistlikle bir ilgisinin olmadığını görürüz.

Bugün bizim açımızdan şurası açıktır ki, Devrimci Yol ve PKK, devrimciler arası ilişkilerde, Türkiye'deki en sorumsuz örgütlerin başında gelmektedirler.

Bugün PKK, onlarca devrimcinin katledilmesinin sorumluluğunu taşımaktadır. Aynı şekilde, Devrimci Yol, onlarca devrimcinin katledilmesinin sorumluluğunu sırtında taşıyan bir örgüt durumundadır.

Bu örgütlerden, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, devrimciler, bunun hesabını vermelerini istemektedirler. Bu örgütler şimdiye kadar hiçbir yerde, açıkça, devrimci bir tavır ile, onlarca devrimcinin öldürülmesinin gerektirdiği sorumlulukla bağdaşır bir şekilde devrimci kitlelere hesap vermemişlerdir.

Böyle bir sorumluluk içinde bulunan bu örgütler, özeleştiri adına, "Platform"da konuyu büyük bir umursamazlık ve pişkinlik için de geçiştirmek için şöyle demektedirler:

> "Son derece önemli tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde sol güçler olağanüstü bir dağınıklık ve bölünmüşlük içinde olumsuz bir tablo sergilemişlerdir. Bu bölünmüşlüğün iç çatışmalara kadar vardırılması halk yığınlarını olumsuz bir biçimde etkilemiş, sol güçlerin iktidar alternatifi olmalarını engellemiştir." ("Platform", s.2)

> "Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler. Herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu. Gruplar arası yoğun bir rekabet havası egemendi...." ("Çağrı", s.1)

Görüldüğü gibi, yüze yakın devrimcinin, kendisine devrimci diyen "sol güçler" tarafından öldürülmesinin hesabı, eğer buna bir 'hesap' denebilirse, işte böyle verilmektedir.

Bu "iç çatışmalar"ı kim yapmıştır?

Kimdir onlarca devrimcinin ölümüne sebep olanlar?

Örgütleme Komitesinin yayınladığı yazıda bunlara cevap yoktur. Yani devrimciler arası çatışmaları örgütleyen örgütün kendisi, Örgütleme Komitesi içinde karşımıza geçmekte; "geçmişte çok fena şeyler oldu" demeye getirmektedir. Sorunu bütün "sol"un aynı şekilde yaptığı işlermiş gibi göstererek, genelleştirmekte; böylece kendisini kenardan temize çıkarmaktadır. Sanki kendi görüşlerini pratiğe geçirmek demek, devrimci öldürmek demekmiş gibi; devrimci katliamını meşru göstermek istercesine, "herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu" denmektedir.

Onlarca devrimcinin ölümünden sorumlu olanlar, bu konuda açık ve köklü bir hesap vermedikleri sürece, içinden bal akan birlik sözcükleri de kullansalar; kitleleri zayıf yanlarından vurmak için birlik üzerine dokunaklı sözler de söyleseler; gerçek birliğin, devrimciler arasındaki kardeşçe dayanışmanın en amansız düşmanları olarak tanınmaya devam edeceklerdir.

Hangi sebep ve niyetle olursa olsun, PKK ve Devrimci Yol'un bu konudaki sorumluluğunun devrimci kitlelerden gizlenmesine hizmet eden bir belgeye imza atanlar da, aynı sorumluluğu paylaşıyor demektir.

Komünistlerin böyle bir sorumluluğu paylaşmaları düşünülemez.

✸ Cephe içinde komünistlerin amaçları bakımından:

Komünistler kitleler karşısında gerçek amaçlarını, hedeflerini açıkça ortaya koymaktan çekinmezler. Bunları gizlemeyi şerefsizlik addederler.

Zaten kitleleri Komünizm ruhunda eğitmeyen bir partinin Komünizme gidebileceğini düşünmek hayâldir. Kitleler aldatılarak, onlardan gerçek amaçlar gizlenerek; yığınlar ideolojik bakımdan hazırlanmadan, gerçek bir devrim imkânsızdır. Şu ya da bu tarihi koşulların yardımı ile bir devrim gerçekleşse bile, yığınların geri bilincinden yararlanan burjuvazinin, en kısa sürede devrimin tüm kazanımlarını geri alması, çok zor bir iş, çok az bir ihtimal değildir.

Bu çok açık bir gerçektir.

Ama Örgütleme Komitesi imzası ile yayınlanan belgelerde, bir tek yerde, "sosyalizm", "proletarya diktatörlüğü", "komünist partisinin öncülüğü", "işçi sınıfının önderliği" gibi bir sözcük bile **yoktur.**

İyi ama, insan düşünüyor: Niye?

Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütlerin hepsi, kendisini komünist olarak niteleyen örgütler değil mi?

Bu sözcüklerin konmasına karşı çıkan hangi burjuva örgüte "komünist olanlar" taviz vermişler diye bir soru sorulsa, hepsi bu sözcüklerden yana olduklarını açıklayacaklardır.

Gerçekte, Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler, ya devrimcilere, devrimci örgütlere bir çağrıdır — ama o zaman Örgütleme Komitesinin 'eski ve yeni tüfekleri', kendisine devrimciyim diyen hangi örgütün bu ifadelere karşı çıkabileceğini açıklamalıdırlar.

Aslında Türkiye'de, bırakalım gerçek devrimci örgütleri, kendisine 'devrimci', 'komünist' sıfatı takan karşı-devrimci örgütler bile; bu örgütlerden birisi bile, bu ifadelere açıkça karşı çıkmamaktadır. Günlük propagandalarında, Marksizm-Leninizmi, sosyalizmi, işçi sınıfının öncülüğünü savunmayan, söz ile bunu söylemeyen bir tek devrimci ve sahte devrimci örgüt bile yoktur.

O zaman karşımıza ikinci bir "ya da" sorusu çıkmaktadır.

Ya da, Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, yayınladıkları belgelerle, karşı-devrimci burjuvaziye çağrı yapmaktadırlar; onun için 'sosyalizm', 'işçi sınıfı' gibi kelimelerden titizlikle uzak tutulmuş bir 'Çağrı' ve 'Platform' yayınlamışlardır.

Ama bu her bakımdan saçmalıktır.

Bu hangi burjuvazidir ki, dünya çapında "komünist" oldukları, "bölücü" oldukları, "terörist" oldukları ilan edilen 'eski ve yeni tüfekler'in, aslında bu tür şeylerle hiç ilgileri olmadığını düşünecektir? Hangi burjuvazi "kandırılmaya" çalışılıyor? Aslında bu tavır, bu örgütlerin etkiledikleri devrimci kitleyi "anti—cuntacı" burjuvaziye, örneğin CHP'ne peşkeş çekme tavrıdır. Devrimci kitleleri CHP'nin kuyruğuna takmaya çalışmaktır. Ve aslına bakılırsa, Örgütleme Komitesi içindeki örgütler açısından bu tutum "yeni" bir şey de değildir. Türkiye Emekçi Partisi, Devrimci Yol gibi örgütler Cumhuriyet Halk Partisini eskiden beri desteklemişlerdir. Devrimci Yol'un birçok genel ve mahalli seçimlerde, taraftarlarını "CHP delegeleri" olarak çalışmaya yönlendirdiği; sayısız "mükerrer oy"un sahibinin, gerçekte Devrimci Yol'cular olduğu bilinmelidir.

Böylece, yapılan çağrının, CHP türünden olanlara yapılmış bir çağrı; ya da daha doğrusu, CHP ve benzerlerinin destekleneceğine dair bir taahhüt belgesi olduğu açıktır. "Cephe"ye çağrılan güçler, işte asıl bu amaç için çağrılmaktadırlar.

Komünistlerin, böyle bir girişimin içinde yer alamayacakları; böyle bir girişimi sonuna dek teşhir etmek göreviyle yükümlü oldukları açıktır.

✸ Cuntaya karşı mücadele açısından:

Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler ve Örgütleme Komitesi içinde yer alan örgütler, cuntaya karşı mücadele içinde; bugün cuntaya karşı imiş gibi görünen, ya da bir başka emperyalist gücün çıkarlarının savunucusu olarak cuntaya karşı olan güçlerle birleşilemeyeceğini açıkça ortaya koymamaktadırlar.

Bunun sebebi, yalnızca CHP gibi emperyalizmin uşağı partilerin bu 'cephe'ye kazanılması çabası değil (—daha doğru bir deyim, Örgütleme Komitesindekilerin "CHP cephesine" katılmalarıdır); fakat aynı zamanda TKP gibi sahte komünist/sosyal-faşist örgütlerle cephe kurma düşüncesine kapıyı aralık tutmaktır.

Ancak, yalnızca cuntaya karşı bir cephe; cuntaya şu ya da bu sebeple karşı olanların bir cephesini kurmak, komünistlerin bugünkü görevi değildir.

Eğer oluşturulmak istenen cephe gerçekten anti-emperyalist bir cephe olacaksa; bu cephenin içinde emperyalizmin uşaklarına yer olmaması gereklidir. Çünkü, örneğin bugün Rus sosyal emperyalizmine karşı mücadele etmeden, cuntaya karşı tutarlı bir temelde mücadele edilemez.

Hattâ bugün, Arnavutluk Emek Partisinin çizgisine karşı ideolojik mücadele verilmeden (örneğin, Türkiye ile ilgili, faşist devletlerle ilgili, Kemalizmle ilgili politikası hatırlansın), cuntaya karşı sağlam bir mücadele yürütülemez.

Cuntaya karşı mücadelede, bir de sorunun bir başka yönü vardır.

Örgütleme Komitesinin "Platform"unda, Türkiye'de faşizm meselesi şöyle konmaktadır:

> "Özellikle 1960'lardan sonra emperyalizme bağımlı kapitalizmin hızla gelişmesi bu yapıyı içinden çıkılmaz derin bunalımlara sokmuştur. Gelişen ve güçlenen, giderek tekelci bir karakter kazanan burjuvazi, devleti ve toplumu kendi çıkarları doğrultusunda biçim değişikliğine ve yeniden örgütlemeye zorlamıştır. Şiddet ve terör ögelerinin yaygınlaştırılması ve sistemin temel unsuru haline getirilerek devletin faşistleştirilmesi hedeflenmiştir. Sivil faşist bir hareketin örgütlendirilerek devrimci güçlere saldırtılması, devlet kurumlarının faşistleştirilmesi, sıkıyönetim ilanları ile devrimci-demokratik gelişmenin zorla bastırılması biçiminde izlenen bu politika, 12 Eylül darbesi ile zirvesine ulaşmıştır." ("Platform", s.1)

Burada açıkça, **"devletin faşistleştirilmesi"** işleminin 1960'lı yılların sonu ile 1970'li yıllarda olduğu söyleniyor. Ondan öncesi için, Örgütleme Komitesi içindeki örgütlere göre, 'devlet faşistleştirilmemiştir'; devlet faşist değildir.

Örgütleme Komitesi içindeki örgütler faşizmi ne CHP'ne, ne de Mustafa Kemal dönemine yakıştırabiliyorlar. Ne de olsa Örgütleme Komitesi içindeki birçok örgüt için serde 'Kemalist devrimcilik' var!

Ancak, PKK gibi, "Türk sömürgeciliğine" karşı uzlaşmaz mücadele verdiğini iddia edenler için, imzalanan bu sözlerin anlamı nedir?

Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluşunun ilanından itibaren, peş peşe Kürdistan'da isyanlar olmuştur. Bunların hepsi, azgın bir vahşetle, onbinlerce Kürt köylüsü katledilerek bastırılmıştır. Bu dönemde işbaşında olan, Mustafa Kemal-İnönü-CHP'dir. Bu dönemin iktidarı, Kemalist faşist bir iktidardır.

Bugün cunta tüm icraatını 'Atatürkçülük', 'Mustafa Kemalcilik' adına gerçekleştirmektedir. Ve bu yalnızca 'eski' 'Kemalistçilik', 'Atatürkçülük' demagojisi değildir.

Bugünkü faşist cuntaya karşı doğru, tutarlı bir mücadele verebilmek için, faşizmin geçmişi hakkında doğru bir değerlendirme gerekli dir.

Aynı zamanda, cuntaya karşı tutarlı bir mücadele verebilmek için, cuntadan sonra gelecek 'demokrasi'nin niteliğinin de faşizm olacağının propagandasını öne alıp; bu tespitin gerektirdiği doğrultuda hareket etmek gereklidir.

Komünistler cuntaya karşı gerçek mücadeleyi böyle ele alırlar.

Örgütleme Komitesinin belgelerindeki görüşlerle, cuntaya karşı tutarlı bir mücadele yürütülemeyeceği açıktır.

SONUÇ

Devrimci Yol, PKK, Türkiye Emekçi Partisi ve Sosyalist Vatan Partisi gibi örgütlerin biraraya gelerek yayınladıkları bu belge, bu yönde yayınlanacak belgelerin ilkidir. Bundan sonra da, önümüzdeki dönemde böyle belgelerin yayınlanması ihtimali kuvvetle mevcuttur*.

Türkiye'de devrimci hareketlerin ağır bir yenilgi almış olması; kolay devrim-kolay zafer düşüncelerinin tarihi olarak tersine dönmesinin daha da mümkün hale gelmesinde belirli bir rol oynamaktadır.

Bu ağır yenilginin sebebinin, Marksizm-Leninizmden sapmalarda, revizyonist-oportünist görüşlerde değil de, Marksizm-Leninizmde aranmasının mümkün olduğu bir döneme girmiş bulunuyoruz.

Bu belgeler, bu yönde yalnızca ilk belgeler olarak önem taşıyor.

Örneğin belgelerde, yenilginin etkisi ile, daha düne kadar "devrimin önderleri" olarak kendilerini göstermekte özellikle öne çıkan Devrimci Yol ve PKK bile, şu sözleri imzalar bir duruma gelmiştir:

> "Önümüzde duran devrimi hazırlama ve örgütleme görevi, hiçbir grubun tek başına altından kalkamayacağı kadar büyük ve zorludur. Devrim alternatifi ancak sıhhatli temellerde oluşturulacak cephesel birliklerle yaratılabilir. Görev, devrimi gerçekleştirecek birlikleri yaratmaktır." ("Platform", s.3)

---

* Bu yazı, Mart 1982'de Parti içinde taslak olarak yayınlandığında, henüz 'birlik'le ilgili başka belgeler elimize geçmemişti. Örgütleme Komitesinin belgelerinden sonra, TKP-TİP-TSİP'in belgeleri yayınlandı. Birçok örgütün bu belgelere karşı tavrı yayınlandı. Ala Rızgari-KUK-TSKP arasında birlik görüşmeleri başladığı duyuruldu. (Bolşevik Partizan)

"Türkiye'deki faşist rejimi devrimle devirip, halkların devrimci-demokratik iktidarını amaçlayan bir siyasal programı gerçekleştirecek temel örgütlenme, Birleşik Direniş Cephesidir. Bunun dışında ne bir grubun tek başına, ne de bazı geçici eylem birlikleri etrafında programsız ve plansız bir araya gelmiş grupların siyasal iktidar sorununu çözmeleri mümkün değildir." ("Platform", s.5)

"Bugün bizler dev bir görevle, kimsenin tek başına altından kalkamayacağı bir görevler yığınıyla karşı karşıyayız." ("Çağrı", s.1)

Şimdi bu sözlerin altına imza atanların, geçmişte örneğin, Kürdistan ulusal kurtuluş hareketinin önderi PKK'dır diyen; "Türk solu" dediği devrimci örgütlerle eylem birliğine bile yanaşmayan; programının **asgari hedefi** olarak bağımsız-birleşik Kürdistan yaratma hedefini ortaya koyan PKK gibi örgütler oldukları hatırlanırsa, gerilemenin boyutları açık bir şekilde görülür.

Ya da örneğin, biz Partizan içinde iken, defalarca yaptığımız çağrıya kulak tıkayan; bizlerle görüşmeyi bile reddeden, taşlı—sopalı saldırılarla miting alanlarına sokmak istemeyen Devrimci Yol'un bu tutumları hatırlanmalıdır.

Gerçekler bunlar olunca, biz bu "cephe" çağrısının, gerçekten birlik düşüncesinin öneminin kavranmasının ürünü olan bir hareket olduğu şeklindeki yoruma karşıyız. Çünkü örneğin PKK ve Devrimci Yol geçmişte birliğin önüne engel olan teorik düşüncelerini ortadan kaldırdıklarını söylememişlerdir.

Biz birlik düşüncesine önem veriyoruz. Özellikle ülkemizde Komünist Partisinin devrimin diğer müttefiklerine karşı, onlarla ittifaka yönelik olarak özel bir politika izlemesinin son derece önemli olduğuna inanıyoruz. Bunlar doğru görüşlerdir. Ama devrimi gerçekten hazırlayan; devrimi gerçekten başaran gücün, proletaryanın Komünist Partisi olduğunu inkâr etmeye; bu gerçeği atlamaya da kimse kalkışmasın. Devrimi gerçekleştirme görevi, Komünist Partisinin önderliğinden çekilip, "cephesel birliklere" devredilmesin.

Örgütleme Komitesinin yayınladığı belgeler ise işte tam da bu noktada, ağır yenilginin ortaya çıkardığı teslimiyetçi ruh halinin ifadesini belgelemektedir.

Burada sorunun bir başka yönü daha vardır.

Genellikle 'birlik', 'cephe' diye, yenilgi sonrası ortaya çıkan güçler, birleşme yönünde belli çabalara girmektedirler. Bunda genellikle; tabanda gelişen birlik isteği, yöneticilerdeki teslimiyetçi-yılgın ruh hali önemli bir rol oynamaktadır.

Böyle ilk adımlar, gelişme içinde bazen gerçekten de bir birlikle, örgütsel bütünleşme ile sonuçlanmaktadır. Bazen de, siyasi koşulların değişmesine; araya başka faktörlerin girmesine; yöneticilerin ayaklarını yere sağlam basmaya başlamalarına bağlı olarak, birleşme çalışması dağılmaktadır.

Geçmiş bunun örnekleriyle doludur.

Görünen odur ki, bu birlik çabası da, önümüzdeki en uygun koşullarda, ayrılıkla sonuçlanacak olan bir birlik çabasıdır.

En kaba hatlarıyla ortaya koymaya çalıştığımız gerçekler bunu göstermektedir.

Bize gelince ...

Biz, proletarya ve emekçi kitlelere gerekli olan birliğin en kararlı savunucusuyuz ve öyle olmaya devam edeceğiz.

Herşeyden önce biz, bugün "tek" görevin "cephe" kurmak olduğu görüşünde değiliz. Böyle bir cephe içinde birleşmenin de "en temel" görev olduğu görüşünde değiliz.

İkinci olarak, bugün öncelikle komünistlerin birliğinin sağlanmasının yolu olarak da, biz, Marksizm-Leninizmin kesintisiz bir biçimde savunulmasını; propagandasının yapılmasını görüyoruz.

Bizim bu görüşlerimiz Marksizm-Leninizm öğretisine dayanıyor.

Lenin, bu konudaki temel anlayışını, değişik cümlelerle ve değişik sorunları tartışırken defalarca tekrarlamıştır.

Örneğin Tasfiyecilerle tartışma içinde şöyle söyler:

"İşçilerin birliği gerekli mi? Evet, gerekli.
İşçilerin örgütünde (Partisinde —Bizim notumuz) birlik sağlanmadan, işçiler arasında birlik sağlanabilir mi? Apaçık bir gerçek ki, hayır.
İşçilerin partisini birlikten alıkoyan şey nedir? Tasfiyecilik konusundaki çekişmeler.
İşte bundan ötürü, işçiler, kendi partilerinin geleceğine **bizzat** karar vermek ve **onu savunmak** için çekişmelerin nedenini anlamalıdırlar."
(Lenin, Tasfiyecilik üzerine, 1913, s.313) (a.ç. Lenin)

Bu sözleri günün sorunları ile kaynaştırarak tekrarlamak yanlış olmayacaktır:

İşçilerin ve emekçilerin (bir "cephede") birlikleri gerekli midir? Evet, kesinlikle gereklidir.

Ama önce işçi sınıfının öncü partisi içinde (önce nispeten dar ve giderek büyüyen) bir birlik sağlanmadan, işçi ve emekçi yığınların birliği ('cephe' türü bir birliği de) sağlanabilir mi? Apaçık bir gerçek ki, hayır!

Bugün işçi sınıfının gerçek bir öncü örgütünün yaratılamamasının önündeki engeller nedir?

Bu engeller **öncelikle** ideolojik-siyasi alandaki derin ayrılıklardır.

Bu engeli aşmak gerekli ve mümkündür. Bunun yolu, ayrılıkların net bir biçimde ortaya konması; yoğun bir ideolojik mücadele; Marksizm-Leninizmin propagandasının yapılmasıdır.

Birleşebilmek için ve birleşmeden önce, ayrılık noktalarının açıkça ortaya konması gereklidir. Ayrılık noktalarının Marksizm-Leninizm bilimine dayanarak, mücadele içinde aşılması; bu temelde birliğe ulaşılması gereklidir.

Lenin der ki:

"Birlik büyük bir dava, büyük bir şiardır! Ama işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu birlik, Marksistlerin kendi arasındaki birliğidir — Marksistler ile Marksizmin düşmanları ve çarpıtıcıları arasındaki birlik değil."
(Lenin, TE, c.20, Alm., s.229)

Bütün bunlardan biz şu belli-başlı sonuçları çıkarıyoruz:

Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramış kadrolara sahip; işçi sınıfının öncüsünü kazanmış bolşevik bir örgüt inşa etmeye yönel -

meden ve bu yolda belirli başarılar elde etmeden, proletarya sınıfı sermayenin boyunduruğundan kurtulma yolunda bir tek adım bile atamaz.

Gerçekten bolşevik bir parti inşa etmeden, proletarya ne kendisini ne de diğer emekçi kitleleri toplumsal devrim yolunda, etrafında birleştirebilir.

Proletarya bağımsız sosyal gücünü ortaya koyabilecek seviyeye gelmeden, burjuvazi ile, proletarya önderliğinde bir cephe kurmayı düşünmek bir hayâldir.

Bu yüzden, biz, tüm çalışmalarımızın merkezine, öncelikle, bolşevik bir parti inşa etme görevini koyuyoruz. Hedef olarak kendimize, öncelikle işçi sınıfının öncü kesimini (sınıf içinde olan önder işçiler ve çeşitli örgütler içinde dağılmış ileri bilinçli kişiler) kazanmayı koyuyoruz. Kadrolarımızı Marksizm-Leninizm bilimi temelinde eğitmeye çalışıyor; Marksizm-Leninizmi oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde, 'işçi sınıfı' adına konuşan örgütlere karşı savunmaya çalışıyoruz.

Bizim kalıcı ve yararlı birlik türlerine ulaşma konusundaki belli-başlı genel görüşlerimiz bunlardır.

"Birlik" sorununun bugün bir başka yönünü; yığınların ruh hali ile ilgili olan yönünü de açıklamalıyız.

Bugün kitleler birlik istemektedir. Birlik sözcüğü, karşı-devrimin ağır saldırıları altında acı çeken yığınların gözünde, bir kurtarıcı gibidir. Bu çok açıktır. Bu kötü bir şey değil, iyi bir şeydir. Tam da burada Marks'ın, Gotha programını eleştirirken söylediği şu sözlerini hatırlatmanın yeridir:

> "Birleşme olgusunun tek başına işçileri mutlu kıldığı bilinmektedir, ama pek kısa zaman içinde elde edilen bu sonucun bedelinin çok pahalı olmadığı sanısı bir yanılgıdır."
> (Karl Marks, Gotha ve Erfurt Programının eleştirisi, s.21)

Yine Alman partisi içinde birlik sorununun gündemde olduğu bir sırada, Engels'in Bebel'e (belli bir somut durumla ilgili de olsa) söylediklerini hatırlamak gereklidir:

> "'Birlik' çığlıklarından etkilenip şaşırmamak gerek. Bu kelimeyi ağızlarında en fazla çiğneyenler, gerçekte en büyük bölücülerdir.
> ... En büyük sekterler ve en büyük gürültücü ve sahtekârlar, belli dönemlerde en yüksek sesle birlik çığırtkanları kesilirler. Biz bütün hayatımız boyunca, birlik çığırtkanlarından çektiğimiz kadar hiçkimseden çekmedik."
> (Engels'ten Bebel'e, 20 Haziran 1873, Marks-Engels Seçme Mektuplar, Alm., s.337)

Demekki karşımızda iki yol var:

Ya şimdiden 'cephe', vb. türde birlikler içinde, yarın değilse öbür gün parçalanacak bir "birlik"e gireriz. Sürekli kısır bir döngünün içinde kayboluruz ve hiçbir zaman proletaryanın gerçek kurtuluşuna, emekçilerin gerçek kurtuluşuna yolaçmayacak birlikler içinde enerjimizi tüketiriz.

Ya da, kısa zaman içinde elde edilecek "birlik mutluluğundan" kendimizi mahrum eder; öncelikle Marksizm-Leninizm bilimini savunarak; onu savunduğunu söyleyen tüm gruplarla ideolojik hesaplaşmayı gerçekleştirerek; sınıfının öncüsünü bağrında toplayan bir bolşevik parti birliğine ulaşmak uğruna; devrimi gerçekleştirecek olan gerçek bir birlik yaratmak uğruna, günün kısa vadeli

başarılarını bir yana atmayı göze alarak yılmadan çalışırız.Marxizm-Leninizm bilimine dayanan bolşevik parti içindeki bu birlikten yola çıkarak, proletaryanın önderliğindeki devrimin ihtiyacı olan diğer birlik türlerini adım adım, ama gerçekten yaratırız.

Bir başka yol yoktur.

Bu gerçek yığınlara anlatılmalıdır.

"Birlik"ten uzak kalma düşüncesinin verdiği huzursuzluktan çekinmemeli; bugün öncelikle kitlelerin en ileri bilinçli kesimleriyle bolşevik bir parti içinde birliğe yönelmeden; geri kitleleri de kapsayan bir birliğe hiçbir zaman ulaşılamayacağı herkes için çok açık bir gerçek olmalıdır.

"BİRLİK"! Bu yüce, soylu sözcük hakkında; buna nasıl ulaşılacağı hakkında bizim görüşümüz işte böyledir.

Değerli arkadaşlar,

Sizler "Çağrı" ve "Platform"da sık sık "tek tek eylem birlikleri", "basit eylem birlikleri" üzerine sözediyorsunuz. Her somut eylemde birlik düşüncesine hayli tepki duyuyorsunuz. Örneğin "Çağrı"da şöyle söyleniyor:

> "... Ayrıca güçlü ve kalıcı birlikler yaratmak yerine, sorunu tek tek eylemlerdeki birlikle geçiştirmek, basit eylem birliklerini halklarımızın devrimi hedefleyen birlik isteğinin karşısına dikmek isteyenler vardır. Bizlerin 12 Eylülleri bu kadar güçsüz karşılamamıza neden olan bu ve benzeri hatalı ve eksik düşüncelere, davranışlara taviz verilemez." (s.1)

Aynı görüş "Platform"da da birkaç yerde "teşhir edilmeye" çalışılıyor.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, Örgütleme Komitesi, geçmişte onlarca devrimcinin katlinden sorumlu olan örgütleri temize çıkarmak istiyor; "henüz oluşum halinde idi", "temel görüşlerini geliştirme yollarını arıyordu" diye "mülayim" bir dille meseleyi geçiştiriyor. Tek tek eylemlerde eylem birliği görüşüne ise adeta bir 'azrail' gibi saldırıyor. Tek tek eylemlerde birlik görüşüne 'taviz verilemeyeceğini', 'bu görüşün teşhir edilmesi' gerektiğini tekrarlıyor.

En başta "teşhir edilmesi" gereken; "taviz verilmeyeceği" açıklanması gereken şey, devrimci katletme olduğu halde; Örgütleme Komitesinin o sorunu geçip, eylem birliğini her eylemde somut olarak gerçekleştirmeyi öneren bizlere böylesine "aslan" kesilerek saldırması ise oldukça ilginçtir.

Öte taraftan, bizim tek tek eylemlerde, ajıtasyon özgürlüğü temelindeki eylem birliği anlayışımızı, "güçlü ve kalıcı birlikler yaratma" talebine karşı alternatif olarak ileri sürdüğümüz şeklindeki bir iddia, gerçekle hiçbir şekilde uyuşmamaktadır.

Tersine biz, her eylemde somut eylem birliğini, "güçlü ve kalıcı birlikler yaratma"nın araçlarından birisi olarak görüyoruz. Çünkü eylem birliği, bizim Komünizmin propagandasını devrimci kitlelere götürdüğümüz bir alan oluyor; böylece, proletaryanın ve emekçi kitlelerin gerçek birliğini yaratacak olan, gerçek komünist bir birliğin yaratılmasına hizmet ediyor.

Bizim bu yoldaki kararlı ve samimi isteğimizin sebeplerinden birisi budur.

Şimdi eylem birliğinden de daha ileri birliklerin 'kararlı' savunucusu kesilenler, geçmişte, Partizan içinde iken bize 'cinayet örgütü' suçlamasını getirip, bizimle herhangi bir eylem birliğine girişmeyenler olmaktadır.

"Yavuz hırsız evsahibini bastırırmış"derler.

Değerli arkadaşlar,

Biz ilk olarak, "ne yazık ki", sizin "taviz verilemez" ve "teşhir edilmelidir" şeklinde nitelendirdiğiniz görüşü; yani, her somut eylemde eylem birliği yapma görüşünü öneriyoruz. Bu anlamda, "günlük sorunlar etrafında yaratılacak eylem birlikleri" dediğiniz eylem birliklerine katılabileceğimizi; ajitasyon-propaganda özgürlüğümüzün tanınması temelinde eylem birliğinin gerçekleştirilmesinin mümkün olduğunu düşünüyoruz.

Bugün olabilecek olan ve gerçekte de yürürlükte olan, devrimci örgütler arasındaki birlik biçiminin en mümkün ve en doğru olanı böyle bir birlik türüdür.

Diğerleri, eğer oluşturulursa (cephe türü), görünüşte daha ileri bir birliği, ama esasta daha derin bir bölünmeyi temsil edecektir.

Biz, **ikinci olarak**, sizlere, yurtdışında, daimi-düzenli toplantı sistemini önermekteyiz. Bu, devrimci örgütlerin temsilcilerinin düzenli aralıklarla biraraya geldiği; birbirleri ile çeşitli eylemler üzerine konuştuğu-tartıştığı-bilgi aldığı vb. bir toplantı olacaktır. Bu, bugün gerçekleşebilecek olan çok somut ve yararlı bir tekliftir. (Bu teklif geçen yıl Devrimci Halkın Birliği'nden geldi.)

Üçüncü olarak, ekte, devrimci örgütler arasındaki ilişkiler hakkında bir ortak açıklama taslağı sunuyoruz. Bunun imzalanmasını istiyoruz.

"Birlik" hakkındaki son sözlerimiz de şunlardır:

Lenin 1910 yıllarında, Tasfiyecilerle ve Partiden yana oldukla - rını söyleyenlerle ilgili sorunları tartışırken, şöyle diyordu:

> "Her 'Allah' diyenin cennete gitmeyeceği sözü yeni değildir, çok eskiden söylenmiştir. Şimdi genel kurul deneyimi ardından biz de yineleyebiliriz: Ucuz Parti yanlısı sözler söyleyen herkes gerçek Parti yanlısı değildir."
> (Lenin, Tasfiyecilik üzerine, s.149)

Lenin'in bu sözleri, şimdiki tartışma konumuz olan "birlik" konusunda da geçerli olan sözlerdir:

Birlik yanlısı ucuz sözler söyleyen herkes gerçek birlik yanlısı değildir.

Tersine, "birlik" diye diye, komünistlerin ve halk kitlelerinin gerçek birliğinin yaratılmasının önüne öylesine suni "birlik"ler çıkarırlar ki; onlar bu konumlarıyla, komünistler, işçi sınıfı ve emekçi yığınlar için gerekli olan birliğin gerçek engelleri ve gerçek darbe vurucuları haline gelirler.

Ulm Halk Ocağı 7. Genel Kurulu Yapıldı!

Ulm ve yakın çevresinde oturan Türkiye'li işçilerin tek demokratik kitle örgütü Ulm Halk Ocağı 40 civarında kitlenin katılımıyla 7. genel kurulunu başarıyla sonuçlandırdı.

Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadelede şehit düşen tüm devrimciler anısına saygı duruşu ile açılan GK Dünya, Türkiye ve B.Almanya'da durum, YK faaliyet raporlarının okunmasıyla devam etti. Eleştiriler bölümünde YK'nin eksiklikleri bir çok üye arkadaş tarafından eleştirildi. YK'nin en büyük olumsuzluğu olarak, kendiliğindencilği ve hantallığı olarak belirlenerek, yeni YK'nin dersler çıkarması gerektiği üyelerce vurgulandı.

Genel kurula katılan bir kaç misafir YDH mensubu ise konuşmalarında, çalışmalardan çok, siyasi raporu eleştirmeye çalıştılar. Eleştirmeye çalıştıkları noktalar:

*Kitle örgütlerinin esas görevinin kitlelere ML bilinç taşıması gerektiği, proletarya partisinin olmadığı günümüzde bu görevin ihmal edilemiyeceği!

*ATİF'in sosyal-faşistlerle eylembirliği yapmaktan, Rus sosyal-emperyalizminin ateş hattından çekildiği ve devrimci olmayan, reformist eylemlerde yer aldığı! Bunun en son yapılan 12 Eylül merkezi yürüyüşünde de görüldüğünü, halbuki sosyal-faşistlerle eylembirliğinin ilke olarak yanlış olduğunu

*Cuntaya Amerikancı demekle, diğer batılı emperyalistlerle uzlaştığı, ateş hattından çektiği

Komintern'in Kemalist hareketi 1927 yılına kadar devrimci gördüğü ATİF'in dolayısı ile genel kurulda okunan siyasi raporun "Faşizm Cumhuriyet tarihi boyunca sürekli var olmuştur" tesbitinin yalnış olduğu! Ve Komintern'le çeliştiği!

*Yine Komintern'in 1928 yılında Türkiye'yi balkan ülkelerinden daha çok gelişmiş, yani kapitalizmin hakim olduğu bir ülke olarak değerlendirdiği, ATİF'in ise bunu inkar ettiği!!!

*TKP/ML II. Konferansında "baş çelişme baş düşman" tesbiti yaptığı ve bunun yanlış olduğu vs. vs vs....

*Kitle çizgisi konusunda Bolşevik Partizan'ın bugüne kadar sekter bir tutum içinde olduğunu, ama bundan sonra Ulm'da tartışmalarda yerini alacağını ve aktifleşeceği !!!

YDH sempatizanı 3 arkadaşın konuşmalarında eleştirdikleri noktalar bunlar oldu.

Genel Kurulumuza ATİF'i temsilen katılan bir YK üyesi dernek YK hakkında düşüncelerini açıkladıktan sonra YDH mensuplarının "eleştirilerine" kısaca cevap verdi. Arkadaş konuşmasında:

*YDH tartışmacılarının hangi tartışmada hangi konunun tartışılması gerektiğini bilinçlice "bilemediklerini" ve rasgele konulara değinip özlü konuları tartışmaktan kaçtıklarını,

*YDH'nın eylembirliği hakkında ATİF'e getirdiği eleştirilerin boş gevezelik olduğunu ve hızlının eylemsizliğine kılıf geçirmeye yönelik olduğunu, kaldı ki, eylembirliğinin taktik bir birlik "geçici" bir birlik olduğunu... Devrimcilerin ilke olarak karşı-devrimcilerle eylembirliğini reddedemiyeceklerini, burada önemli olanın kimin kimi kullandığı, eylemden, devrimin mi, karşı-devrimin mi kazançlı çıktığının bilinmesi olduğunu, Rusya'da 1917 devriminden önce Bolşeviklerin karşı devrimci Liberallerle geçici ittifaklar kurduklarını ve bundan komünistlerin yararlı çıktığını, dolayısı ile "karşı-devrimcilerle eylembirliği yapılmaz" türünden formüllerle komünistlerin kendi taktiklerini sınırlamış ve kalıba koymuş olacaklarını belirtti. Ayrıca Hızlının "yalnış" olarak değerlendirdiği 12 Eylül (1982) yürüyüşünde, hızlının aynı gün "toplantı" koymakla yetindiğini, son Stuttgart olaylarında da en pasif ve korkak tavrı takındıklarını, kitle, işgal de faşistlerle cebelleşirken, hızlının 200 metre ötede topluca seyrettiğini, eylemin kritik anından sonra rezil olmamak için salon önüne yaklaşmaya başladıklarını ve bu tutuma "Bolşevik" tutum etiketini takmaya hazır olduklarını belirtti.

*Komintern'in Kemalizmi devrimci değerlendirdiği iddiasının palavra olduğunu, dahası genç Komintern'in 1928 yılında Türkiye'yi balkanlardan ileri bir ülke olarak değerlendirmediğini, tersine 1928 Komintern programında "başlıca devrim tipleri" başlığı altında yarı-sömürge ülkelerin 3'e ayrıldığını, ...Çin ve İran gibi ülkelerin 2. kategoride görüldüğünü bu ülkelerin yarı-sömürge, yarı feodal olduğunu, aynı tarihte Stalin'in Çin ile Türkiye'yi karşılaştırdığını ve Türkiye'yi Çin'e oranla daha geri değerlendirdiğini bu anlamda, hızlının konuşmacının Komintern'i çarpıttığını belirtti.

*Diğer konularda getirilen eleştirilere Divan'ın zaman darlığından dolayı mudahalesi sonucu kısa da olsa cevap verme imkanı olmadı. Yalnızca hızlının bu konularda gevezelik yaptığını söyledi.

Zamanın ilerlemesi ile birlikte genel kurul yeni yönetici organlarını seçiminden sonra son buldu.

Genel kurulumuzda yukarıda özetlediğimiz tartışmanın zaman israfına yol açması sonucu, faaliyetlerimiz genişçe değerlendirilemedi ve bu yöne eksik kaldı. Bu olumsuzluk dışında genel kurulumuz mücadelemizi güçlendirici bir fonksiyon oynadı.

—YAŞASIN ULM HALK OCAĞI, YAŞASIN ATİF!

Bir Mücadele Okuyucusu